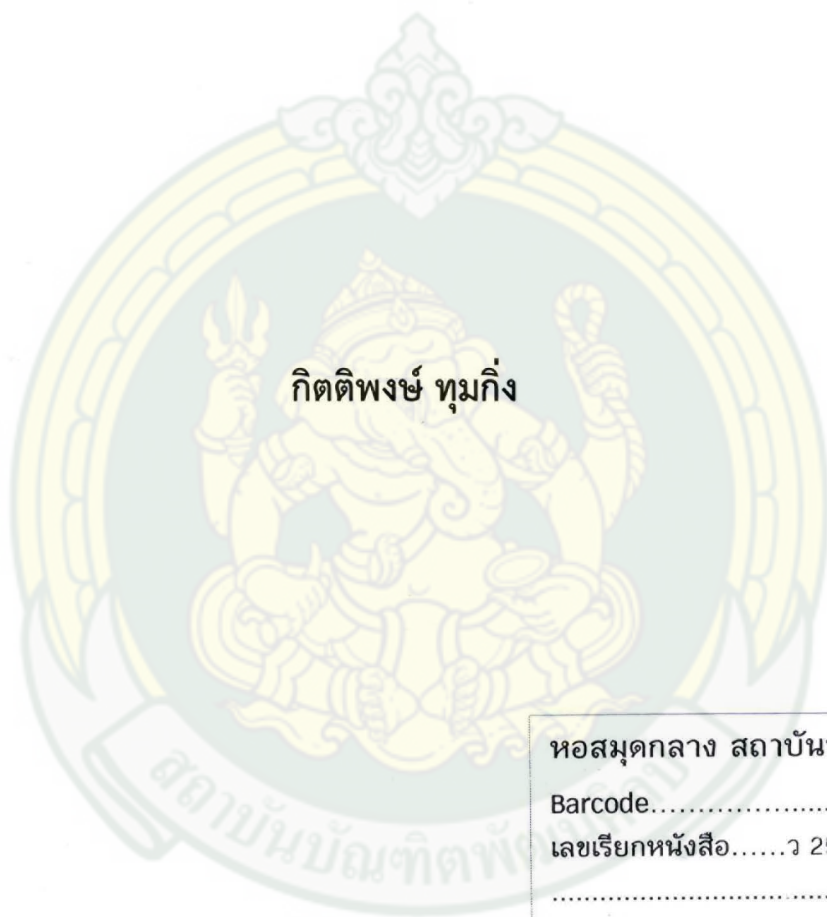

สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย

หอสมุดกลาง สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

Barcode.....

เลขเรียกหนังสือ.....ว 2564-16.....

.....

หนังสืออ้างอิง ใช้เฉพาะในห้องสมุดเท่านั้น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์

บัณฑิตศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

พ.ศ. 2563

ลิขสิทธิ์ของสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

AESTHETICS OF DECAY

KITTIPONG TOOMKING

A THESIS SUBMITTED IN PARTIAL FULFILLMENT OF THE REQUIREMENTS
FOR THE DEGREE OF MASTER OF FINE ARTS PROGRAM IN VISUAL ARTS
GRADUATE SCHOOL BUNDIRPATANASILPA INSTITUTE

YEAR 2020

COPYRIGHT OF BUNDIRPATANASILPA INSTITUTE

วิทยานิพนธ์
สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย

ของ
กิตติพงษ์ ทุมกิ่ง

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ ได้พิจารณาวิทยานิพนธ์แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
วันที่ สิงหาคม 2563

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

.....

.....ประธานกรรมการ (ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก)
(ศาสตราจารย์เกียรติคุณปริญญา ตันติสุข)

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์สรณรงค์ สิงห์เสนี)

.....กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก)
(รองศาสตราจารย์ศุภชัย สุกชีโชติ)

.....กรรมการ (อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม)
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เมตตา สวรรณตว)

.....

คณบดีคณะศิลปวิจิตร

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ชยากร เรืองจำรูญ)

Thesis
Aesthetics of Decay

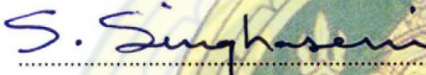
By
Kittipong Toomking

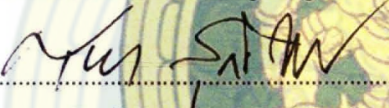
The thesis committee has unanimously approved this thesis as a partial fulfillment of
the requirements for the Degree of Master of Fine Arts Program in Visual Arts
at Bunditpatanasilpa Institute

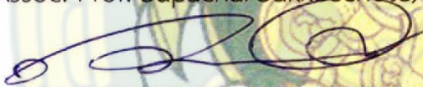
August , 2020

Thesis Committee

.....Chairman (External Expert)
(Emeritus Prof. Parinya Tantisuk)

.....Committee
(Assoc. Prof. Sannarong Singhaseni)

.....Committee (Thesis Advisor)
(Assoc. Prof. Supachai Sukkeechote)

.....Committee (Thesis Co-advisor)
(Asst. Prof. Dr. Metta Suwanasorn)

.....
Dean of the Faculty of Fine Arts
(Asst. Prof. Chayakorn Ruengchamroon)

ชื่อวิทยานิพนธ์	สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย
4006593001	นายกิตติพงษ์ ทุมกิ่ง
ปริญญา	ศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชา ทัศนศิลป์
พ.ศ.	2563
อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก	รองศาสตราจารย์ ศุภชัย สุกชีโชติ
อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. เมตตา สุวรรณศรี

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ของวัตถุที่ผ่านช่วงเวลา การเสื่อมโทรมของสถาปัตยกรรมทางพุทธศาสนา อันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ สภาพแวดล้อม จากมนุษย์ 2) เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเทคนิคสื่อผสม (Mixed Media) ในรูปแบบศิลปะจัดวาง (Installation Art) โดยใช้แนวคิดการประกอบรูปทรงมาจากวัสดุที่ผุพังเสื่อมสลาย 3) เพื่อสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงออกถึงความงามจากความไม่สมบูรณ์ ความเสื่อมสลาย ที่แสดงจินตภาพ ที่กระตุ้นเตือนให้ผู้คนตระหนักถึงคุณค่าของชีวิต และการเปลี่ยนแปลงตามกฎแห่งไตรลักษณ์และปรัชญาแห่งวัฏ-สะวิ ร่วมกับการศึกษาศิลปินที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาข้อมูลเอกสารทางวิชาการหนังสือ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ เพื่อรวบรวมข้อมูลนำมาวิเคราะห์ และสรุปผลการวิจัย

ผลการศึกษาพบว่า 1) แนวคิดจากทัศนคติของผู้วิจัยที่มีความสนใจและประทับใจในการเฝ้ามองความงามในเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ ก่อให้เกิดมุมมองในเรื่องของสุนทรียภาพและความซาบซึ้งในคุณค่าของวัตถุต่าง ๆ รอบตัว สู่การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่สะท้อนความงามในรูปแบบเชิงปรัชญาทางพุทธศาสนาโดยใช้หลักการทำงานที่ว่าด้วยการขัดเกลา และใช้ผลงานที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าเป็นสิ่งที่แสดงให้เห็นถึงสัจธรรมในชีวิต เพื่อให้ความรู้ ความเข้าใจจากการคิดวิเคราะห์แยกแยะและปฏิบัติโดยยึดหลักแห่งไตรลักษณ์เป็นที่ตั้ง ใช้ทัศนธาตุและสุนทรียภาพทางทัศนศิลป์ เป็นกระจกสะท้อนให้เห็นว่า แท้จริงแล้วทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไปเป็นธรรมดา ไม่มีสิ่งใดจีรังยั่งยืน แม้แต่ความงามอันเป็นสัจธรรมซึ่งเกิดจากจิตที่เป็นสิ่งเฉพาะของแต่ละบุคคล ไม่อาจหลีกเลี่ยงความแตกดับได้ สุดท้ายแล้วไม่มีอะไรคงอยู่ชั่ววันรันดร์ ฉะนั้นแล้วหากมนุษย์มองความเสื่อมอย่างเข้าใจ นำไปสู่การปล่อยวาง ไม่ยึดติดสิ่งใด เพื่อหลุดพ้นจากการถูกครอบงำโดยความทุกข์ เมื่อจิตใจยอมรับในความเป็นธรรมดา มนุษย์ผู้นั้นจะสามารถครองชีวิตได้อย่างสมดุลและมีความสุขตามแต่สิ่งทีควรจะเป็น 2) สร้างสรรค์ผลงานในเทคนิคสื่อผสม เป็นการเลือกวัสดุที่ได้จาก

ธรรมชาติ และตามสภาพแวดล้อม ร่วมกับวัตถุทางเทคโนโลยี ที่นำมาผสมผสานตามแนวคิดที่ต้องการนำเสนอถึงความเปลี่ยนแปลงของวัตถุตามกาลเวลา จะพบว่า เมื่อนำวัตถุ 2 ประเภทมาผสานกันจะทำให้เกิดการเปรียบเทียบ เทียบเคียงให้เห็นความแตกต่างของคุณลักษณะของวัตถุ หยาบ เรียบ ผิวน้ำ ซึ่งทำให้ผู้รับรู้ได้ถึงการเปลี่ยนแปลงตามสัจธรรมทางความเชื่อในกรอบทฤษฎีที่ตั้งไว้

3) การนำเสนอในรูปแบบศิลปะจัดวาง เพื่อเป็นการแสดงออกให้เห็นถึงมิติและมุมมองในเชิงสุนทรียศาสตร์ ที่มุ่งเน้นความงามจากความเปลี่ยนแปลง ไม่คงที่ ตามแนวคิดของกฎแห่งไตรลักษณ์

คำสำคัญ: สุนทรียภาพ, ความเสื่อมสลาย, วาปี-ชาปี

Title	Aesthetics of Decay
4006593001	Mr. Kittipong Toomking
Degree	Master of Fine Arts Program in Visual Arts
Year	2020
Advisor	Assoc. Prof. Supachai Sukkeechote
Co-advisor	Asst. Prof. Dr. Metta Suwannasorn

ABSTRACT

The objectives of this thesis are 1) to create a set of artworks entitled “Aesthetics of Decay”, the destruction of Buddhist architecture done by the environment and human beings, 2) to create mixed-media installation artworks using the wrecked materials, and 3) to create the artwork expressing the imperfect beauty and evoking the audience to become aware of the value of life, the Buddhism’s three marks of existence, and the philosophy of “Wabi-Sabi” as well as the study of the selected artists whose techniques and concepts are related, The research data are collected from the study of academic literature, online documents, related research, and experts’ interviews.

The artist/researcher’s impression on the beauty of uncertainty paved the way to aesthetics and appreciation of surrounding. This art thesis was created through the mind-training process by carefully considering the artworks to understand, analyze and access the truth of life according to the three marks of existence. By using artistic elements and aesthetics, the artworks reflect the truth that even the abstract like beauty, which is an outcome from the individual mind, cannot escape deterioration. Eventually, nothing is permanent; human should understand and accept the concept of deterioration to live and make the balance of their life, 2) the materials used in these mixed media artworks are from nature, environments and technological process. With the artist’s concept about change, two different materials were mixed to make

a contradiction based on the idea of rough, smooth, and shiny, 3) the audience can perceive the truth of change in the research framework through the installation display expressing the aesthetic aspects that focus on the three marks of existence.

Keywords: aesthetics, decay, wabi-sabi

117 pages

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณบิดา-มารดา ผู้มีพระคุณสูงสุดในชีวิต ที่ให้การเลี้ยงดูสั่งสอนและให้การสนับสนุนเกื้อกูลในทุกสิ่งทุกประการ รวมทั้งเป็นกำลังใจในการในการดำรงชีวิตเสมอมา

การสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ ในครั้งนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยด้วยความเมตตากรุณาจาก คณาจารย์ ผู้ทรงคุณความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านทัศนศิลป์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชา คอยชี้แนะแนวทางในการศึกษาและปฏิบัติ กราบขอบพระคุณอาจารย์ รองศาสตราจารย์ศุภชัย สุขชีโชติ อาจารย์ที่ปรึกษาหลัก และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เมตตา สุวรรณศรี อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม ที่คอยให้คำปรึกษา และข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่การศึกษา และคอยให้การช่วยเหลือในการดำเนินการต่าง ๆ ทั้งเป็นผู้คอยผลักดันให้ข้าพเจ้าแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการศึกษาอย่างเต็มกำลัง

ขอขอบพระคุณผู้บังคับบัญชา อาจารย์ คณะบุคลากร พี่ น้อง เพื่อนร่วมงาน สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ ที่เป็นผู้ให้กำลังใจและช่วยเหลือในเรื่องต่าง ๆ เสมอมา ขอขอบคุณผู้เป็นที่รักที่เป็นผู้ให้ความช่วยเหลือ อีกทั้งสนับสนุนในเรื่องของการทำงาน

ขอบคุณพี่น้องศิลปมหาบัณฑิต สาขาวิชาทัศนศิลป์ รุ่น 1 ที่เป็นผู้ช่วยเหลือเกื้อกูลทั้งร่างกาย แรงใจในการร่วมเดินทางสายทัศนศิลป์ที่แสนอบอุนครั้งนี้

กิตติพงษ์ ทุมกิ่ง

5 สิงหาคม 2563

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	(ค)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	(ง)
กิตติกรรมประกาศ.....	(จ)
สารบัญ.....	(ฉ)
สารบัญภาพ.....	(ช)
สารบัญตาราง.....	(ณ)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมา และความสำคัญของการสร้างสรรค์.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์.....	2
1.3 คำถามการสร้างสรรค์.....	2
1.4 ขอบเขตของการสร้างสรรค์.....	2
1.5 ขั้นตอนการศึกษาและการสร้างสรรค์.....	3
1.5.1 ศึกษาเอกสารทางวิชาการ.....	3
1.5.2 เรียนรู้เทคนิคในการสร้างสรรค์.....	3
1.6 วิธีดำเนินการสร้างสรรค์.....	4
1.7 สมมติฐานการสร้างสรรค์.....	5
1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.9 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	7
2.1 ความเป็นมา และแนวคิดในการสร้างสรรค์.....	7
2.2 กรอบทฤษฎีและแนวความคิดในการสร้างสรรค์.....	8
2.2.1 กฎไตรลักษณ์.....	8
2.2.2 ทฤษฎีของ วาปี-ซาบิ (Wabi-sabi).....	9

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
2.2.3 ศิลปะแนวไม่จีรัง.....	11
2.2.4 ทฤษฎีโนสแทลเจีย (nostalgia).....	12
2.3 แรงบันดาลใจจากประวัติผลงาน และแนวคิดของศิลปิน.....	13
2.3.1 Mohamad Hafez	13
2.3.2 Zhang Huan.....	14
2.3.3 Valerie Hegarty.....	16
2.3.4 ดร.ศิริระ สุวรรณศรี.....	18
2.3.5 มณเฑียร บุญมา.....	19
2.4 วิเคราะห์รูปแบบศิลปิน.....	21
บทที่ 3 วิธีการสร้างสรรค์ผลงาน.....	24
3.1 ความเป็นมา แนวความคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน.....	24
3.2 การศึกษาข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรีย์ภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	24
3.2.1 ข้อมูลจากประสบการณ์ตรงของผู้สร้างสรรค์.....	24
3.2.2 การหาข้อมูลเอกสาร.....	25
3.2.2.1 หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร.....	25
3.2.2.2 ข้อมูลจากแหล่งหนังสือและเอกสารวิชาการ.....	25
3.2.3 ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต.....	26
3.3 เทคนิคและวัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	27
3.4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	27
3.5 ขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์.....	36
3.6 ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดสุนทรีย์ภาพแห่งความเสื่อมสลาย..	55
บทที่ 4 การวิเคราะห์และพัฒนาผลงานวิทยานิพนธ์.....	82

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
4.1 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	82
4.2 การค้นคว้าและทดลองเทคนิคการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ (ชั้นที่ 1) (Terminal Project).....	83
4.2.1 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	84
4.2.2 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	85
4.2.3 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	86
4.2.4 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	88
4.3 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ชั้นที่ 1.....	89
4.3.1 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	89
4.3.2 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	92
4.3.3 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	94
4.3.4 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	96
4.4 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์.....	100
4.5 การวิเคราะห์ผลงานวิทยานิพนธ์ในภาพรวม.....	107
บทที่ 5 สรุปผลประเมินงานการสร้างสรรค.....	109
5.1 สรุปแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ..	109
5.2 สรุปเทคนิควิธีในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	109
5.3 สรุปการนำเสนอวิธีการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพในความเสื่อมสลาย”	110
5.4 สรุป.....	110
5.5 อภิปรายผล.....	111
5.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์.....	112
5.7 ข้อเสนอแนะ.....	113
บรรณานุกรม.....	114
ประวัติผู้สร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์.....	116

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
1 หน้าพระพุทธรูปในลัทธิเซนที่แสดงอัตลักษณ์ความงามแบบวาปี-ซาบิ.....	10
2 ภาพขณะเครื่องถ้วยญี่ปุ่นแสดงความงามแบบวาปี-ซาบิ.....	11
3 ศิลปะจัดวางสร้างด้วยน้ำแข็ง.....	12
4 ศิลปะสร้างด้วยผงทรายย้อมสี (มันดาลา).....	12
5 โมฮามัด ฮาเฟซ ชื่อผลงาน ผู้ลี้ภัย 2015.....	14
6 พระพุทธรูปกับความเป็นอนิจจัง.....	15
7 พระพุทธรูปสร้างจากขี้เถ้า.....	15
8 พรหมที่ฉีกขาด จำลองเหตุการณ์แผ่นดินไหว.....	16
9 ภาพผลงานจำลองของศิลปิน รอยกระสุนปืน.....	17
10 เรือฉีกขาด จากคลื่นทะเล.....	17
11 ผลงานศิลปะชุดสังเวชวิจักษ์.....	18
12 ผลงานศิลปะชุดสังเวชวิจักษ์.....	19
13 แม่พิมพ์พระพุทธรูป.....	20
14 ผลงานชุด ทำมือ 1989.....	20
15 ชากำแพงแก้วของโบสถ์สมัยอยุธยา วัดช่องนนทรี (ก) กำแพงแก้วของโบสถ์ ที่ แตกหักทรุดโทรม (ข) ใบเสมาสมัยอยุธยา ที่แตกหักเสียหาย.....	25
16 ภาพความเสื่อมสลายของวัตถุทางความเชื่อความศรัทธา.....	26
17 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ชื่อผลงาน “ร่วงโรย”.....	37
18 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข1”.....	42
19 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข2”.....	46
20 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข 3”.....	51
21 ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1 ชื่อผลงานว่า “เสื่อมสลาย”.....	56
22 ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 ชื่อผลงานว่า “ซ้อนทับ หมายเลข 1”.....	63
23 ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ชื่อว่า “กลืนกิน”.....	69
24 ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 ชื่อว่า “ซ้อนทับ หมายเลข 2”.....	76

สารบัญภาพ

ภาพที่	หน้า
25 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1	84
26 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 2.....	85
27 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 3	86
28 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4.....	88
29 ภาพร่างผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	90
30 ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1.....	91
31 ภาพร่างผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	92
32 ภาพผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2.....	93
33 ภาพร่างผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	94
34 ภาพผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3.....	95
35 ภาพร่างผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4.....	97
36 ภาพผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 (ด้านข้าง).....	98
37 ภาพผลงาน วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 (ด้านหน้า).....	99

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
1 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ของการสร้างสรรค์ระหว่างงาน ศิลปะของผู้สร้างสรรค์กับศิลปินที่นำมาศึกษา.....	21
2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์.....	27
3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1.....	38
4 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2.....	43
5 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3.....	47
6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4.....	52
7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1.....	57
8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2.....	64
9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3.....	69
10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4.....	77
11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	100
12 การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความ เสื่อมสลาย”	105

บทที่1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานสร้างสรรค์

การสร้างผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” เป็นผลงานวิทยานิพนธ์ที่แสดงออกให้เห็นถึงแง่มุมของความเสื่อมสลาย “สิ่งใดไม่เที่ยง สิ่งนั้นเป็นทุกข์” อนัตตาจึงไม่ใช่ตัวเราเพราะมันเป็นเพียงสังขาร หรือสิ่งปรุงแต่งขึ้นมาชั่วคราวเท่านั้นสิ่งใดเป็นทุกข์ สิ่งนั้นเป็นอนัตตาที่เกิดขึ้นกับชีวิตรวมถึงสภาวะแห่งอารมณ์ความรู้สึก ความคิด สิ่งแวดล้อม มีการเกิดขึ้นของสิ่งใหม่ ก็ย่อมมีการสูญเสียหรือเกิดการทำลายสิ่งเก่าที่มีอยู่แต่เดิม

ในมุมมองของผู้สร้างสรรค์ ที่มีความหลงใหลในศิลปกรรมไทยโบราณ สถาปัตยกรรม ที่ผ่านวันเวลากำราดคร่ำครึ ทำให้เกิดร่องรอยผุพัง แตกหักเสียหายตามธรรมชาติ หากแต่เกิดความงามอันไม่ได้ปรุงแต่ง เป็นร่องรอยความงามอันเกิดจากเวลา ทุกสถานที่ต่างมีเรื่องราวของตนเอง เสมือนว่าเป็นสมุดบันทึกเล่มใหญ่ทางประวัติศาสตร์ และเป็นแหล่งข้อมูลเพื่อการศึกษาด้านศิลปกรรมอันทรงคุณค่า สิ่งเหล่านี้จึงมีความหมายและมีความงามในตัวเองทั้งด้านกายภาพและความรู้สึกเป็นความงามที่ปรากฏขึ้น กับทุกสรรพสิ่งบนโลก โดยมีเวลากับสภาพแวดล้อมเป็นผู้กระทำ ดังเช่นอนัตตา เมื่อมีเกิดขึ้นตั้งอยู่ ย่อมมีการเสื่อมสลายแตกดับไป ไม่เว้นแม้แต่สิ่งที่เรียกว่าความงามเกิดเป็นความสะเทือนอารมณ์และความรู้สึกสูญเสีย คุณค่าทางสุนทรียภาพที่เคยมีอยู่เดิม

จากแนวคิดดังกล่าว ผู้สร้างสรรค์จึงหยิบยกความงามจากความไม่สมบูรณ์ ที่เกิดขึ้นจากการเสื่อมสลายของวัตถุทางสถาปัตยกรรมไทยโบราณ นำมาสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” เป็นการนำรูปทรง ที่ถูกเสื่อมสลายตามการเวลาของโบราณสถาน โบราณวัตถุ มาสร้างสรรค์ด้วยวัสดุสมัยใหม่ โดยการแกะสลัก กะเทาะ ปั่นเสริม เคลือบเทียน และเขม่าควัน ย้อมสีเลียนแบบการเสื่อมสลายตามธรรมชาติ เกิดเป็นผลงานสื่อผสม โดยมุ่งเน้นนำเสนอ แง่มุมที่ต้องการแสดงออกให้ผู้คนเห็นถึงคุณค่าแห่งความงามอันเกิดจากความไม่สมบูรณ์เปรียบดังการฝึกจิตให้ยอมรับความเป็นไปของโลก ตามหลักพุทธศาสนา ดังคำสอน เรื่อง อนัตตา ซึ่งถือเป็นแก่นแท้ของชีวิตที่สามารถ ชัดเกล้าให้ผู้คนรู้จักปล่อยวาง ละทิ้ง และเรียนรู้ที่จะยอมรับ วิถีความเป็นไปของโลกแห่งความเป็นจริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการสร้างสรรค์

1.2.1 สร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ของวัตถุที่ผ่านห้วงเวลา การเสื่อมโทรมของสถาปัตยกรรมทางพุทธศาสนา อันเกิดขึ้นโดยธรรมชาติ สภาพแวดล้อม จากมนุษย์

1.2.2 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานศิลปะเทคนิคสื่อผสม (Mixed Media) ในรูปแบบศิลปะจัดวาง (Installation Art) โดยใช้แนวคิดการประกอบรูปทรงมาจากวัสดุที่ผู้ฟังเสื่อมสลาย

1.2.3 เพื่อสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่แสดงออกถึงความงามจากความไม่สมบูรณ์ ความเสื่อมสลาย ที่แสดงจินตภาพ ที่กระตุ้นเตือนให้ผู้คนตระหนักถึงคุณค่าของชีวิตและการเปลี่ยนแปลงตามกฎแห่งไตรลักษณ์และปรัชญาแห่งวาปี-ซาบิ ร่วมกับการศึกษาศิลปินที่เกี่ยวข้อง

1.3 คำถามในผลงานสร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงให้เห็นถึง ความงามที่เกิดจากความเสื่อมสลาย และใช้เทคนิคในการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบสื่อผสมได้หรือไม่

1.4 ขอบเขตการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” จะเป็นผลงานสื่อผสมในรูปแบบวิทยานิพนธ์จัดวาง (Installation Art) จำนวน 4 ชุด โดยแสดงลักษณะดังต่อไปนี้

1.4.1 ศึกษาพุทธปรัชญาว่าด้วยเรื่อง “ไตรลักษณ์” อันเป็นแนวคิดหลักของผลงานสร้างสรรค์

1.4.2 ศึกษาปรัชญาแห่ง “วาปี-ซาบิ” และเนื้อหาที่เกี่ยวข้องว่าด้วยความงามอันไม่สมบูรณ์

1.4.3 ศึกษาศิลปิน และทฤษฎีทางศิลปะที่เกี่ยวข้องอันมีแนวคิด และรูปแบบที่สอดคล้องกับการสร้างสรรค์

1.4.4 ศึกษาวัสดุ และวิธีการสร้างสรรค์ โดยการทดลองด้วยกระบวนการต่าง ๆ ทางงานช่างไทยโบราณ เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะตน ตรงตามแนวคิดมากที่สุด ทั้งทางด้าน รูปทรง พื้นผิว การเสื่อมสลายแบบต่าง ๆ การใช้สี และการจัดวางให้สอดคล้องกับลักษณะของความเสื่อมสลาย

นอกจากนี้จะนำเสนอผลงานออกเผยแพร่สู่สาธารณะชนโดยมีวัตถุประสงค์ เพื่อสื่อสารให้ผู้คนเห็นถึงสัจจะธรรมอันแท้จริงของชีวิต โดยผ่านแนวคิดที่อ้างอิงถึงกฎแห่งไตรลักษณ์ และคาดว่าจะดำเนินกิจกรรมดังต่อไปนี้

- จัดนิทรรศการผลงานศิลปะในหอศิลป์ และจัดพิมพ์สูจิบัตร
- นำเสนอผลงานผ่านสื่อสาธารณะต่าง ๆ ทางสื่อออนไลน์
- นำเสนอในรูปแบบศิลปะ และบทความวิชาการ

1.5 ขั้นตอนของการศึกษาและการสร้างสรรค์

การสร้างสรรค์ผลงานทัศนศิลป์ในหัวข้อ “สุนทรียภาพ แห่งความเสื่อมสลาย” ประกอบด้วยการศึกษาหาข้อมูลจากสถานที่ซึ่งมีความเก่าแก่ทรุดโทรม ที่พบเจอได้รอบตัวในชีวิตประจำวัน สถานที่ทางประวัติศาสตร์ ประกอบกับค้นคว้าข้อมูลทางวิชาการจากตำรา บันทึก และศึกษาดูงานและสถานที่ที่มีความเกี่ยวข้องกับเรื่องที่มีเนื้อหาด้าน ความเสื่อมสลายของวัสดุ ที่มีลักษณะและรูปทรงต่าง ๆ จากการศึกษาจากแหล่งข้อมูลดังกล่าว รวมถึงการศึกษาจากทฤษฎีทางสุนทรียศาสตร์ และการศึกษาจากแรงบันดาลใจและผลงานของศิลปิน นำมาสู่ขั้นตอนการศึกษา และสร้างสรรค์ผลงาน โดยสามารถจัดแบ่งขั้นตอนการศึกษา และการสร้างสรรค์ได้ดังนี้

1.5.1 ศึกษาเอกสารทางวิชาการ

1.5.1.1 ศึกษาและเก็บรวบรวมข้อมูลทางวิชาการจากหนังสือ สิ่งพิมพ์ต่าง ๆ สถานที่จริง โบราณสถาน ข้อมูลทางประวัติศาสตร์ และสืบค้นข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต เรื่อง ไตรลักษณ์ กฎแห่งอนัตตา และความงามจากความไม่สมบูรณ์วาปี-ซาปี

1.5.1.2 ศึกษาแนวความคิดทางอภิปรัชญาและปรัชญาสุนทรียศาสตร์ที่เกี่ยวข้อง

- แนวความคิดเรื่อง “ไตรลักษณ์”
- แนวความคิดเรื่อง “วาปี-ซาปี”
- แนวความคิดเรื่อง “ศิลปะแนวไม่จีรัง”

1.5.1.3 ศึกษาผลงานทัศนศิลป์ ทั้งของศิลปินไทยและศิลปินต่างประเทศที่มีลักษณะแนวความคิดรูปแบบและวิธีการแสดงออก สอดคล้องกันกับผลงานชุด “สุนทรียภาพ แห่งความเสื่อมสลาย” ที่กำลังสร้างสรรค์อยู่

1.5.2 เรียนรู้เทคนิคในการสร้างสรรค์

1.5.2.1 ศึกษาเทคนิคทางกระบวนการขึ้นรูป และโครงสร้างงานไม้

1.5.2.2 ศึกษาเทคนิคทางกระบวนการปั้นปูน

1.5.2.3 ศึกษาเทคนิคการติดตั้งผลงาน ลักษณะต่าง ๆ

1.5.2.4 ศึกษาเทคนิคการสร้างคราบเก่า

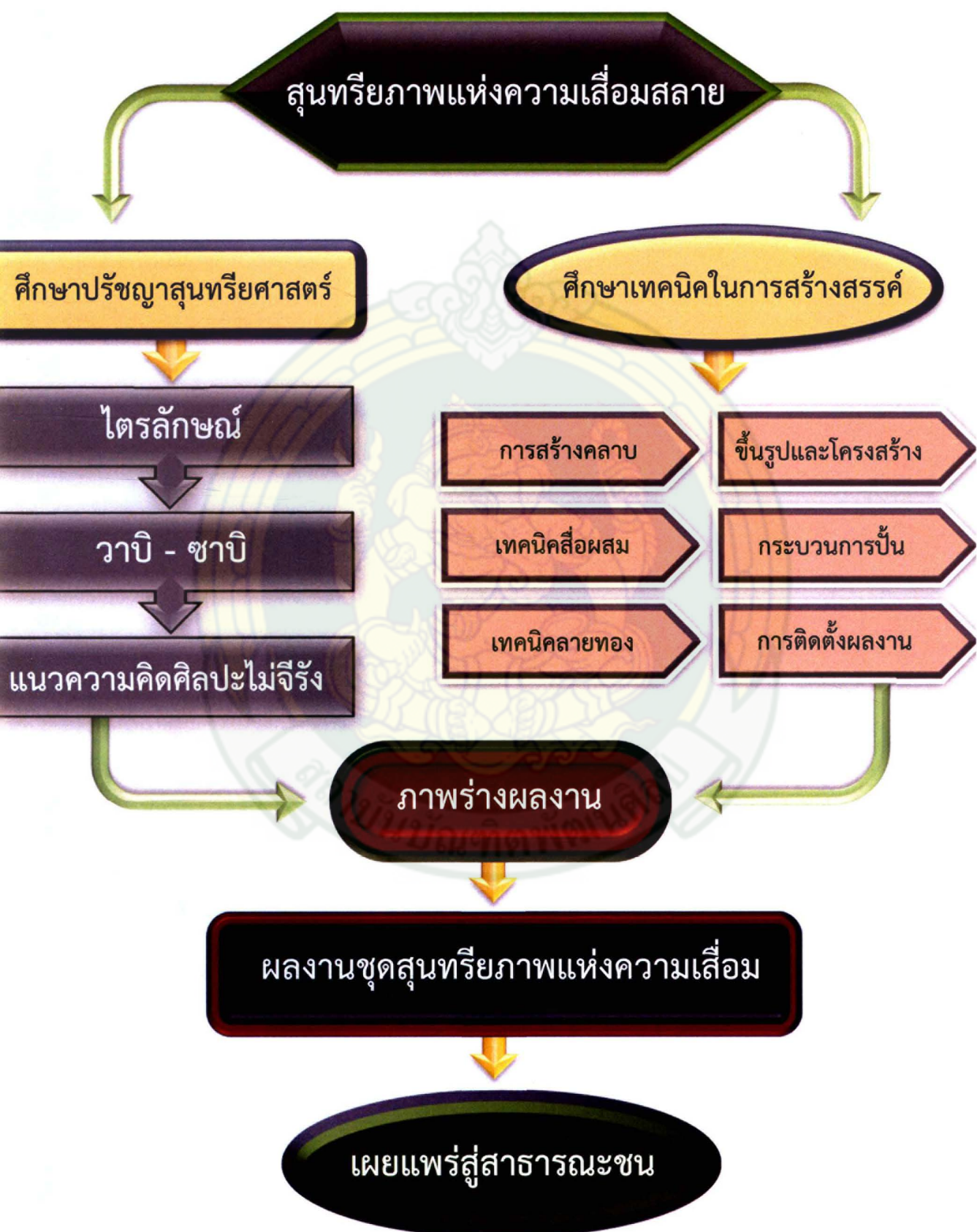
1.5.2.5 ศึกษาเทคนิคสื่อผสม การใช้วัสดุต่าง ๆ

1.5.2.6 ศึกษาเทคนิคลายทอง

1.5.2.7 วิเคราะห์ข้อมูลอย่างเป็นระบบ และนำมาวิเคราะห์เป็นภาพร่างของผลงานที่ตรงตามวัตถุประสงค์ในการสร้างสรรค์

1.5.2.8 เสนอและเรียบเรียงผลงานการค้นคว้าในรูปแบบของงานวิจัย

1.6 วิธีการดำเนินการสร้างสรรค์

1.7 สมมติฐานในการสร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์สามารถสร้างสรรค์ผลงานที่มีลักษณะ แสดงถึง ความงามที่ปรากฏอยู่ภายใต้ ความเสื่อมสลาย ที่แสดงออกด้วยการใช้รูปทรงของสถาปัตยกรรมทางพุทธศาสนา และลักษณะของ วัตถุต่าง ๆ ที่เสื่อมสภาพผุพังตามกาลเวลา เพื่อแสดงถึงวิถีแห่งการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

1.8 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.8.1 ได้ผลงานสร้างสรรค์ในเทคนิคสื่อผสม ที่แสดงออกถึงสุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลายจำนวน 4 ชิ้น

1.8.2 ได้ผลงานสร้างสรรค์ศิลปะสื่อผสม อันมีลักษณะเป็นกึ่งศิลปะจัดวาง ที่แสดงออกถึงความเสื่อมสลาย

1.8.3 สามารถสร้างสรรค์ และพัฒนารูปแบบผลงาน ที่แสดงออกถึงความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ และสร้างสรรค์ผลงานออกสู่สาธารณะชน เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ ผลงานวิทยานิพนธ์แบบร่วมสมัยต่อไป

1.9 นิยามศัพท์เฉพาะ

ความเสื่อมสลาย คือ ความแปรปรวนเปลี่ยนแปลงเป็นสภาวะที่ฝังอยู่ทุก ๆ ความเป็นไปของสรรพสิ่ง สภาวะพังทลาย

สุนทรียภาพ คือ ความงามในธรรมชาติหรืองานศิลปะที่แต่ละบุคคลสามารถเข้าใจได้และรู้สึกได้หรือเป็นความรู้สึกและความเข้าใจของแต่ละบุคคลที่มีต่อความงามในธรรมชาติหรืองานวิทยานิพนธ์

อนัตตา คือ ความว่างเปล่า ความไม่มีตัวตน การไม่ยึดมั่นในตัวตนใด ๆ ธรรมชาติของอนัตตา คือการปล่อยวาง การไม่ยึดติดในเรื่อง ใด ๆ

ศิลปะสื่อผสม คือ ผลงานที่มนุษย์สร้างสรรค์ขึ้นโดยใช้เทคนิคและวิธีการของศิลปะทางด้านทัศนศิลป์ หลาย ๆแขนงมาผสมผสานทำให้เกิดผลงานที่อยู่ในขั้นเดียวกัน เน้นหลักการจัดองค์ประกอบศิลป์ แสดงออกถึงอารมณ์สะท้อนใจของผู้สร้าง ซึ่งวัสดุที่ใช้ในการสร้างผลงานสื่อผสมสามารถหาได้จากวัสดุธรรมชาติ เช่น วัสดุจากพืช สัตว์ และแร่ วัสดุสังเคราะห์ เช่น กระจก โลหะ

ไตรลักษณ์ คือ กฎธรรมดาของสรรพสิ่งทั้งปวง อันได้แก่ อนิจจังลักษณะ ความไม่เที่ยง ทุกขลักษณะ ความเป็นทุกข์ และ อนัตตลักษณะ ความที่ทุกสิ่งไม่สามารถบังคับบัญชาให้เป็นไปตามต้องการได้

สถาปัตยกรรม คือ ผลงานศิลปะที่แสดงออกสิ่งก่อสร้าง รวมถึงสิ่งแวดล้อมที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสิ่งปลูกสร้างนั้น ที่มาจากการออกแบบของมนุษย์ ด้วยศาสตร์ทางด้านศิลปะ การจัดวางที่ว่าง ทัศนศิลป์ เพื่อประโยชน์ใช้สอย สถาปัตยกรรมยังเป็นสื่อความคิด และสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมของสังคมในยุคนั้น ๆ

ศิลปะไม่จีรัง คือ งานศิลปะที่เกิดจากการให้ความสำคัญกับความงามอันเรียบง่ายในตัวเองของธรรมชาติรอบ ๆ ตัวเรา และนำมาสร้างสรรค์งานศิลปะ โดยไม่ได้รับกวนหรือทำลายธรรมชาติเหล่านั้น ชิ้นงานศิลปะที่เกิดขึ้นจึงอาจมีอายุสั้นเพียงหนึ่งวัน หรืออาจมาน้อยกว่านั้น ขึ้นอยู่กับกระบวนการ “เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป” ตามธรรมชาติ ที่ศิลปินผู้สร้างงานไม่อาจกำหนดได้

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับผลงานสร้างสรรค์ ชุด สุนทรีภาพแห่งความเสื่อมสลาย

ทุกสรรพสิ่งในโลกล้วนอยู่ใต้กฎเกณฑ์แห่งกาลเวลา ซึ่งนำมาสู่การเกิดขึ้น สร้างสรรค์ และเสื่อมถอยไปตามธรรมชาติและปัจจัยต่าง ๆ แต่ภายใต้ความเป็นไปนั้น ๆ ยังก่อเกิดความงามอันเกิดจากความไม่สมบูรณ์แบบ ร่องรอยความเสื่อมสลาย และการเปลี่ยนไปตามยุคสมัยและวิถีชีวิตเกิดเป็นความงามที่ผสมกันไปด้วยอิสระ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เที่ยงแท้ของทุกสรรพสิ่ง ภายใต้กฎแห่งไตรลักษณ์ ดังนั้นจากที่กล่าวมาเบื้องต้น นำมาสู่การศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

2.1 ความเป็นมาและแนวคิดในการสร้างสรรค์

ในการทำวิทยานิพนธ์นี้ ผู้สร้างสรรค์เกิดความความประทับใจในรูปทรงของสถาปัตยกรรม และวัตถุที่เกิดการเสื่อมสลาย อันก่อให้เกิดร่องรอยอิสระที่ปรากฏความงามที่เกิดจากความไม่ได้ตั้งใจ ผสมผสานกับการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากรอยต่อแห่งยุคสมัยและวันเวลา สะท้อนให้เห็นถึงมุมมอง แห่งปรัชญาในความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง

ความงามนั้นมิได้เกิดขึ้นจากเพียงแค่ความสมบูรณ์พร้อม ความสดใส สะอาดชัดเจน แต่ยังสามารถเกิดขึ้นได้จากความรู้สึกประทับใจ มุมมองทางปรัชญาซึ่งนำไปสู่แก่นแท้ และความหมายแห่งความงามที่แท้จริง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความจริงแท้ของทุกสรรพสิ่งว่าต่างผ่านการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับตามวิถีแห่งธรรมชาติ ดังคำสอนของพุทธศาสนา ในเรื่องหลักแห่ง "ไตรลักษณ์" ที่ว่าด้วยจิตวิญญาณแห่ง "วาปี-ชาปี" โดยผ่านภาพกระบวนการ ฝ้าสังเกตความเสื่อมสลายในธรรมชาติ ซึ่งเป็นที่มาของความงามอันไม่สมบูรณ์

2.2 กรอบทฤษฎีและแนวความคิดในการสร้างสรรค์

2.2.1 กฎไตรลักษณ์

ไตรลักษณ์ (Three Characteristics of Existence) หมายถึง สภาพที่เป็นปกติวิสัยหรือเป็นไปตามธรรมชาติ หรืออาจเรียกว่าเป็นทฤษฎีแห่งความเหมาะสมเหมือน (The Law of Identity) เพราะทุกสิ่งบนโลกจะอยู่ในกฎหรือภาวะเช่นนี้เหมือนกันทั้งหมด ไตรลักษณ์จึงเป็นหลักสัจธรรมทางพระพุทธศาสนาที่มุ่งสอนให้เข้าใจชีวิตที่เป็นไปตามธรรมดาตามความเป็นจริง ทำให้ตระหนักรู้ และเกิดความเข้าใจว่าชีวิตเป็นอย่างไร เกิดความรู้เท่าทัน และรับรู้ต่อทุกอาการของการปฏิบัติตน

ในพระพุทธศาสนามีหลักสัจธรรมหรือคำสอนที่สำคัญสำหรับพุทธศาสนิกชนอยู่เป็นจำนวนมาก โดยไตรลักษณ์เป็นหลักคำสอนที่สำคัญประการหนึ่งที่มุ่งให้ระลึกถึงความเป็นปกติธรรมดาของสรรพสิ่งบนโลก สอดรับกับคำว่าเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป เป็นอาการสามัญของทุกสรรพสิ่งทั้งนามธรรม และรูปธรรม (ธรากร จันทนะสาโร, 2557)

ไตรลักษณ์ 3 ประการ หมายถึง สามัญลักษณะ หรือลักษณะที่เสมอกัน หรือข้อกำหนด หรือสิ่งที่มีประจำอยู่ในตัวของสังขารทั้งปวงเป็นธรรมที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสรู้ 3 อย่าง ได้แก่

อนิจจัง คือ การเกิดขึ้นเสื่อมสลายและกลายเป็นอื่น อาการไม่เที่ยง อาการไม่คงที่ อาการไม่ยั่งยืน อาการที่เกิดขึ้นแล้วเสื่อมและสลายไป อาการที่แสดงถึงความเป็นสิ่งไม่เที่ยงของขันธ

ทุกขัง คือ การตั้งอยู่มีอยู่ทั้งนี้โดยเหตุที่ว่า สังขารทั้งปวง เป็นสภาพการที่สามารถแตกดับได้ อาการเป็นทุกข์ อาการที่ถูกบีบคั้นด้วยการเกิดขึ้นและสลายตัว อาการที่กดดัน อาการฝืนและขัดแย้ง อยู่ในตัว เพราะปัจจัยที่ปรุงแต่งให้มีสภาพเป็นอย่างนั้นเปลี่ยนแปลงไปจะทำให้คงอยู่ในสภาพนั้นไม่ได้ อาการที่ไม่สมบูรณ์ มีความบกพร่องอยู่ในตัวอาการที่แสดงถึงความเป็นทุกข์ของขันธ

อนัตตา คือ อนัตตานั้นมีขอบเขตกว้างขวางครอบคลุมมากกว่าความไม่เที่ยง และ ความทุกข์ อาการของอนัตตา อาการของสิ่งที่ไม่ใช่ตัวตน อาการที่ไม่มีตัวตน อาการที่แสดงถึงความไม่ใช่ใคร ไม่ใช่ของใคร ไม่อยู่ในอำนาจควบคุมของใครอาการที่แสดงถึงไม่มีตัวตนที่แท้จริงของตนเอง อาการที่แสดงถึงความไม่มีอำนาจแท้จริงในตัวเลย อาการที่แสดงถึงความด้อยสมรรถภาพโดยสิ้นเชิง ไม่มีอำนาจทำอะไร ต้องอาศัยพึ่งพิงสิ่งอื่น ๆ มากมายจึงมีขึ้นได้

ลักษณะ 3 อย่างนี้ เรียกอีกอย่างหนึ่งว่า สามัญลักษณะ ซึ่งเป็นคำสอนทางพุทธศาสนาที่มีมาช้านานและสามารถนำไปปรับใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง หากมนุษย์เรียนรู้ที่จะนำเอาหลักธรรมคำสอนทางพุทธศาสนามาใช้ให้เกิดประโยชน์ จะเห็นได้ว่า กฎของไตรลักษณ์นั้น มีคุณค่าในด้านการปรับใจ ให้มนุษย์เรียนรู้ที่จะยอมรับกับความเปลี่ยนแปลง ความเสื่อมถอย ความโรยลา การสูญเสีย ความแก่ชรา เพราะหากมนุษย์ไม่เรียนรู้ที่จะยอมรับกับการเปลี่ยนแปลงของชีวิต จึงเกิดความต้องการที่จะต่อต้าน ขัดขืน กฎของธรรมชาติ จนหันไปสู่การฟุ้งฟิง และเฝียวยาจิตใจที่ขาดซึ่งความพอดี พอเพียง และพอใจ โดยการหันไปหาสิ่งที่จะมาทดแทนสิ่งที่กำลังสูญสลายไปเช่นความแก่ชรา เฝียวย่น ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว ศาสนาสอนให้คนรู้จักการพอดี การยอมรับในสิ่งที่เป้นตนเองและหันมาเห็นคุณค่าทางด้านจิตใจ ยกระดับ ความคิด อารมณ์ให้หลุดพ้น จากบ่วงแห่งกิเลส ความอยากได้ อยากมี อยากเหนือกว่า อยากรวย นั่นคือสาเหตุให้ การสร้างสรรค์ผลงานชุดสุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลายนั้น มุ่งเน้นแสดงออกให้เห็นถึงสภาวะของความเป็นไปของทุกสรรพสิ่ง ที่ล้วนต้องพบกับเปลี่ยนแปลง (มหาวงศ์ ชาญบาลี, 2550)

2.2.2 ทฤษฎีของ วาปี-ซาปี (Wabi-sabi)

วาปี-ซาปี (Wabi-Sabi) หมายถึง มุมมองของโลกที่ความงามมีศูนย์กลางอยู่ที่การยอมรับของความตายและความไม่สมบูรณ์คือความงามของสรรพสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่อยู่คงทนถาวร และไม่เสร็จสมบูรณ์ “ต้นกำเนิดของแนวความคิดนี้ สามารถสืบย้อนไปถึงเมื่อสมัยที่ ศาสนาพุทธเจริญรุ่งเรืองในญี่ปุ่นหลังจากศตวรรษของการผสมผสานวิทยาการ และอิทธิพลทางพุทธศาสนาจากจีนในที่สุดก็กลายเป็นอุดมคติของญี่ปุ่นอย่างเห็นได้ชัดแนวคิดของ "วาปี-ซาปี" นั้นมีความคล้ายคลึง

กับแนวความคิด ในศาสนาพุทธ (เกิด แก่ เจ็บ และตาย) โดยชาวพุทธทั่วโลกจะรู้สึกว้าวัตถุที่ตรงกับแนวความคิดเหล่านี้เป็น “สิ่งที่สวยงาม” ในช่วงศตวรรษที่ 12-13 หรือก็คือ สมัยเฮอัน จนถึงสมัยคามาคุระคนญี่ปุ่นถือคติว่า สิ่งที่จะทำให้มนุษย์มีความสุขสงบอย่างแท้จริงได้นั้นมิใช่ความหรูหรา ความร่ำรวยมั่งคั่งแต่เป็นความเรียบง่าย จากสิ่งที่ธรรมชาติได้มอบให้การมีความสุขทางจิตใจ มีคุณค่ากว่าการยึดติดกับความเจริญทางวัตถุว่าเมื่ออยู่ยุคสู่สงคราม บ้านเมืองถูกเผาทำลาย เกิดภาวะข้าวยากหมากแพงผู้คนล้มตาย ในช่วงของสงครามนี้ผู้คนได้เปลี่ยนมายกย่องเงินทองเพื่อความอยู่รอดของปากท้องและอำนาจบาปมีในคำว่าความทุกข์นั้น ยังมีความงดงามแฝงเอาไว้หลังจากสิ้นสุดสงคราม และบ้านเมืองมีความสงบโดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คนชั้นสูงของญี่ปุ่น ที่เข้าใจความว่างเปล่าและความไม่สมบูรณ์นั้นถือเป็นเกียรติเท่ากับขั้นตอนแรกของการตรัสรู้ แนวคิดของ วาปี-ซาบิ ได้หลอมรวมอยู่ภายในจิตสำนึกแห่งความงาม ของชาวญี่ปุ่นความสุขสงบทางใจ ที่เงินหาซื้อไม่ได้นี้เป็นคุณลักษณะที่ชัดเจนและเป็นลักษณะของความงามในแบบญี่ปุ่น ในวันที่ของญี่ปุ่นความหมายของวาปี-ซาบิ มักจะมีความหมายคือ “ภูมิปัญญาในความเรียบง่ายตามธรรมชาติ” (ปราโมทย์ ปาธานา, 2014).

จึงกล่าวได้ว่าวาปี-ซาบิ เป็นวิถี เป็นศิลปะหยั่งลากลึก และเป็นหัวใจของสุนทรียภาพญี่ปุ่น คือ ความงามของสรรพสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่คงทนถาวร และไม่เสร็จสมบูรณ์

ภาพที่ 1 หน้าพระพุทธรูปในลัทธิเซนที่แสดงอัตลักษณ์ความงามแบบวาปี-ซาบิ

ที่มา : japanese (2019). "wabi-sabi". ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2562 เข้าถึงได้จาก <https://japanese-school-asahi.com/wabi-sabi>.

ภาพที่ 2 ภาพของเครื่องถ้วยญี่ปุ่นแสดงความงามแบบวาบิ-ซาบิ

ที่มา : japanese (2019). "wabi-sabi".ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2562 เข้าถึงได้จาก
<https://japanese-school-asahi.com/wabi-sabi>.

ความงามของวัตถุที่ไม่ยึดติดในคติแบบแผน วะบิ-ซาบิ จึงมีความหมายหลายอย่างว่าความงามของสรรพสิ่งที่ไม่สมบูรณ์แบบ ไม่คงทนถาวรและไม่เสร็จสมบูรณ์ คือความงามของสรรพสิ่งที่สงบ เยือกเย็นและอ่อนน้อม คือความงามของสรรพสิ่งที่ไม่ยึดติดในคติแบบแผนเป็นปรัชญาที่ว่าด้วยความไม่สมบูรณ์แบบเหมือนกับปรัชญาพุทธศาสนา "การไม่มีตัวตน" หรือ "อนัตตา" ทฤษฎีความงามนี้ได้ถูกถ่ายทอดออกมาความพุพัง ความเสื่อมสลาย ร้าวรอย อันเกิดจากการก้าวผ่านวันเวลา (Japanese, 2019).

2.2.3 ศิลปะแนวไม่จีรัง

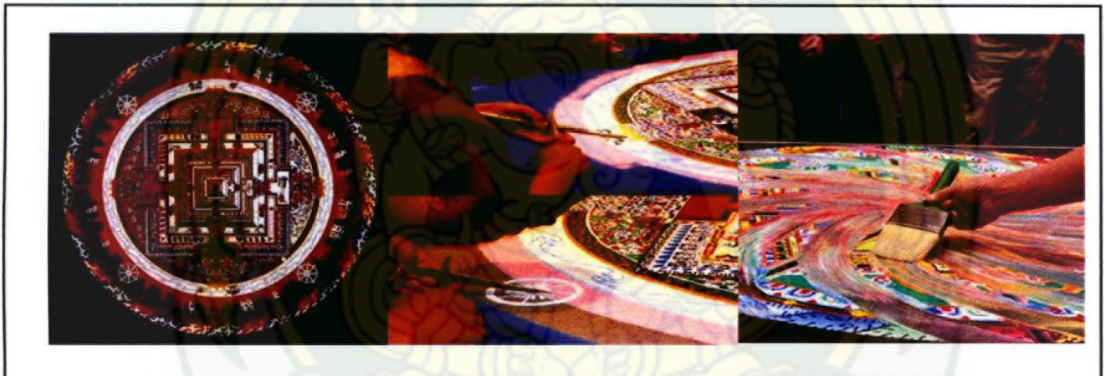
คำว่า ศิลปะแนวไม่จีรัง “Ephemeral Art” มาจากภาษากรีกว่า “Ephemerous” หมายถึง มีอยู่เพียงวันเดียว หรือมีชีวิตสั้น ลักษณะของผลงานเกิดขึ้นและทำลายตัวเองในเวลาที่รวดเร็ว โดยทั่วไป ศิลปะแนวไม่จีรังจึงถูกใช้แบบเจาะจงเพื่ออธิบายถึงผลงานศิลปะประเภทที่แสดงความชั่วคราว หรือถูกสร้างขึ้นด้วยการยอมรับว่าจะเกิดการสลายตัว ทำให้ผลงานคงอยู่ในระยะเวลาอันสั้น แนวคิดเรื่องภาวะนิรันดร์และความไม่จีรังในปรัชญาตะวันตก นักปรัชญากลุ่มจิตนิยม (Idealism) เชื่อว่า จิตหรือวิญญาณของมนุษย์มีความเป็นนิรันดร์ แตกต่างไปจากกายที่เสื่อมสลายได้ ส่วนนักปรัชญากลุ่มสสารนิยม (materialism) เห็นว่า ความจริงต้องอยู่ในขอบเขตของการรับรู้ทางประสาทสัมผัสเท่านั้น จิตเป็นเพียงภาวะนามธรรมที่มนุษย์สมมุติขึ้น มนุษย์เมื่อเสียชีวิตลงจะไม่มีสิ่งใดหลงเหลืออยู่ดังนั้นจึงไม่มีจิต อันเป็นนิรันดร์ ด้านปรัชญากลุ่มธรรมชาตินิยม (Naturalism) ปฏิเสธแนวคิดจิตนิยมแบบ ที่ว่าจิตมีสภาวะนิรันดร์ และไม่เห็นด้วยกับสสารนิยมที่มองโลกเพียงขอบเขตของประสาท สัมผัสเท่านั้น ธรรมชาตินิยมคือความประนีประนอมระหว่างจิตนิยมและสสารนิยม เชื่อว่าทั้งจิตและสสารดำรงอยู่และเปลี่ยนแปลงไปตามกฎธรรมชาติ (ปวีณา สุธีรางกูร, 2017).

ภาพที่ 3 ศิลปะจัดวางสร้างด้วยน้ำแข็ง

ที่มา : Dina (2013). Ephemeral art. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2562

เข้าถึงได้จาก <https://www.thatcreativefeeling.com/ephemeral-art-what-a-beautiful-thing/>

ภาพที่ 4 ศิลปะสร้างด้วยผงทรายย้อมสี (มันดาลา)

ที่มา : ปิยะแสง จันทรวงศ์ไพศาล (2016). มันดาลา : นัยยะแห่งจิตวิญญาณสู่บริบททาง

ศิลปนิพนธ์. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2562 เข้าถึงได้จาก

<http://www.psgjournaloffinearts.com/sites/default/files/มันดาลา%20-%20นัยยะแห่งจิตวิญญาณสู่บริบททางศิลปะ%20โดย%20ปิยะแสง%20จันทรวงศ์ไพศาล.>

2.2.4 ทฤษฎีโนสแทลเจีย (Nostalgia)

การโหยหาหรือถวิลหาอดีต (nostalgia) มีรากศัพท์มาจากคำ “nostos” ในภาษากรีก แปลว่า “การกลับบ้าน” รวมกับคำในภาษาละตินว่า “-algia” หมายถึง “ความเจ็บปวด”

ปัจจุบันมีการนำคำนี้มาใช้ในการความหมายแสดงอาการและความรู้สึกของคนที่อ่อนไหวและถวิลหาบรรยากาศ หรือความคุ้นเคยแบบในอดีตรวมถึงความซึมเศร้าที่เกิดขึ้นเมื่อระลึกถึงความทรง

จำในอดีตอาการวิกลจริตเป็นอารมณ์ร่วมที่เกิดขึ้นกับคนทั่วโลกนับตั้งแต่ทศวรรษ 1990 ที่ผ่านมา ซึ่งในช่วงนั้นถือว่าเป็นช่วงเวลาแห่งความว่างเปล่าและตีตันทางปัญญา ดูเหมือนว่าทุกคนในโลกกำลังจืด ๆ จ้อง ๆ รอคอยว่าจะไร้อำนาจเกิดขึ้น บางคนเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างถูกคิดค้นและทำมาหมดแล้วจนไม่เหลือโอกาสให้มีการคิดค้นสิ่งใหม่ ๆ ที่แปลกแตกต่างไปจากเดิมอย่างสิ้นเชิงได้ (ทศพล บริบูรณ์, 2017).

วิลเลียม เคลลี ได้ให้ความหมายของการโหยหาอดีตว่า “เป็นการจินตนาการถึงโลกที่เราได้สูญเสียไปแล้ว” ซึ่งคนเรามักจะจินตนาการถึงประสบการณ์ชีวิตในแบบของการมอยย้อนอดีต เพราะอดีตมีเสน่ห์เนื่องจากในโลกของความเป็นจริงไม่มีใครสามารถย้อนเวลากลับไปสู่โลกของอดีตได้ ซึ่งการโหยหาอดีตเป็นส่วนสำคัญหนึ่งในการสร้างตัวตนของมนุษย์ และเป็นส่วนสำคัญในโครงสร้างบุคลิกภาพของมนุษย์แต่ละคน

แมทธิว มัตซุซุ ได้ตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับอาการวิกลจริตในระดับสังคม ว่าจริง ๆ แล้ว “การโหยหาอดีตของมนุษย์เป็นพื้นที่ของความทรงจำที่มนุษย์หลงใหลอย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่กลับไปเยือน และเป็นสัญญาณเกี่ยวกับทิศทางอย่างหนึ่งของมนุษย์” อย่างกลุ่มคนพลัดถิ่น ผู้อพยพลี้ภัยจากบ้านเกิดเมืองนอนจะมีแนวโน้มที่จะเป็นกลุ่มคนที่ติดยึดหรือให้ความสำคัญกับการวิกลจริต (พัฒนา กิตติอาษา, 2546).

2.3 แรงบันดาลใจจากประวัติผลงาน และแนวคิดของศิลปิน

ผู้สร้างสรรค์ได้ทำการค้นคว้าศึกษาวิเคราะห์ผลงานและแนวความคิดของศิลปินที่มีเนื้อหาเชื่อมโยงเกี่ยวข้อง โดยมีความคล้ายคลึงและส่งเสริมรูปแบบแนวทางการสร้างสรรค์ผลงาน เพื่อเป็นข้อมูลเนื้อหา และสนับสนุนแนวความคิด ดังต่อไปนี้

2.3.1 Mohamad Hafez

โมฮามัด ฮาเฟซ เป็นศิลปินและสถาปนิกชาวซีเรีย เกิดที่เมืองดามัสกัสซึ่งเติบโตขึ้นในราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบียและได้รับการศึกษาจากมิดเวสต์ สหรัฐอเมริกา ศิลปะของ โมฮามัด ฮาเฟซ สะท้อนถึงความวุ่นวายทางการเมืองในตะวันออกกลางผ่านการรวบรวมวัตถุที่พบและเศษโลหะ เศษวัสดุต่าง ๆ จากซากบ้านเรือนสถาปัตยกรรมที่เกิดความเสียหายจากการเกิดสงครามกลางเมือง

ผลงานของฮาเฟซ ได้นำรูปทรงจากสิ่งที่หักพังและสัมภาระของผู้ลี้ภัยจากสงครามมาสร้างสรรค์เป็นผลงานที่สะท้อนถึงความหดหู่ ความคิดถึงบ้าน ความเจ็บปวดจากบาดแผลแห่งสงคราม การโหยหาชีวิตประจำวันอันสงบสุขที่เคยเป็นมาในอดีต (Wellesley, 2013)

ผู้สร้างสรรค์มีความสนใจในเทคนิควิธีการสร้างสรรค์ผลงานของศิลปิน โมฮามัด ฮาเฟซ ในเรื่องรูปแบบที่นำเสนอด้วยวัสดุจริง จากสถานที่จริง ทำให้เกิดการสะท้อนอารมณ์ความรู้สึกของผู้ชมได้อย่างชัดเจนตรงไปตรงมา สะท้อนภาพความงามในความไม่สมบูรณ์ในเชิงศิลปะพร้อมเสียสละ และสื่อสารถึงเนื้อหาได้ในเวลาเดียวกัน

ภาพที่ 5 โมฮามัด ฮาเฟซ ชื่อผลงาน ผู้ลี้ภัย 2015

ที่มา : Wellesley (2013). Mohamad Hafez. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2561 เข้าได้ถึงจาก <https://www.wellesley.edu/events/node/163911>

2.3.2 Zhang Huan

จางฮวน เกิดปี 1965 ณ มณฑลเซียงไฮ้ ประเทศจีน โดยมีชีวิตในฐานะศิลปินจีน และเป็นศิลปินที่มีชื่อเสียงระดับโลกเมื่อครั้งได้ไปใช้ชีวิตในนิวยอร์ก จางฮวนเริ่มอาชีพของเขาในฐานะจิตรกร หลังจากนั้นได้หันเหเส้นทางเข้าสู่ศิลปะการแสดง ศิลปะภาพถ่ายและประติมากรรมที่มีเอกลักษณ์เป็นของตนเองอย่างชัดเจน

ในวงการศิลปะร่วมสมัยในระดับนานาชาติ จางฮวน เป็นที่รู้จักในฐานะศิลปินที่สื่อสารทำงานด้วยการเสียดสีบริบทต่าง ๆ ของสังคม การใช้วัสดุที่เป็นรูปแบบสื่อผสม มีการนำวัสดุที่ไม่สมบูรณ์ อย่างเช่นเก้าอี้ถ่าน ของพระพุทธรูปจำนวนมากในทิเบตและจีนซึ่งหลงเหลือจากการทำลายรูปเคารพของศาสนา ในยุคของการปฏิวัติทางวัฒนธรรมในอดีต และวัสดุต่าง ๆ มาสร้างสรรค์เป็นผลงานร่วมสมัย โดยผลงานจะพูดถึงเรื่องการเปลี่ยนแปลง และสถานะแห่งอนาคต โดยความหมายที่สื่อสารออกมานั้นจะมีการกล่าวถึงวิธีแห่งการเปลี่ยนแปลงและสอดแทรกหลักทางพุทธศาสนาอยู่เสมอ (Murray Whyte, 2012)

สิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับจากศิลปินเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ และพัฒนาผลงานคือ แนวความคิด การนำเสนอผลงาน ของจางฮวน ที่แสดงถึงความเปลี่ยนแปลงแห่งสรรพสิ่ง ในลักษณะของการสื่อสารด้วยวัสดุที่นำมาใช้ได้อย่างลงตัว

ภาพที่ 6 พระพุทธรูปกับความเป็นอนิจจัง

ที่มา : น้ำอ้อย อ่าวสินธุ์ศิริ (2007). Zhang Huan-Berlin Buddha : ศิลปะแห่งความเป็นอนัตตา และการเข้าถึงสัจธรรม. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2561 เข้าถึงได้จาก

<https://prachatai.com/journal/2016/03/64362>

ภาพที่ 7 พระพุทธรูปสร้างจากขี้เถ้า

ที่มา : น้ำอ้อย อ่าวสินธุ์ศิริ (2007). Zhang Huan-Berlin Buddha : ศิลปะแห่งความเป็นอนัตตา และการเข้าถึงสัจธรรม. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2561 เข้าถึงได้จาก

<https://prachatai.com/journal/2016/03/64362>

2.3.3 Valerie Hegarty

วาเลรี เฮการ์ตี้ เป็นศิลปินชาวอเมริกัน เกิดในปี 1967 ในเมืองเมื่อง เบอร์ลิงตัน ประเทศอเมริกา เป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ผลงานทางด้านจิตรกรรม และประติมากรรม ผลงานแต่ละชิ้นแสดงออกและสะท้อนถึงสภาพความเสื่อมโทรมของสังคมอเมริกัน โดยจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ลงบนงานศิลปะที่มีลักษณะไม่สมบูรณ์ แตกหัก ขาดวิน จำลองความเสียหายที่อ้างถึงความทรงจำและประสบการณ์ในวัยเด็ก เสมือนการเกิดโศกนาฏกรรมในบริบทต่าง ๆ เช่น แผ่นดินไหว ไฟไหม้ สงคราม การถูกทำลายโดยภัยธรรมชาติ ฝีมือของสัตว์และมนุษย์ แต่สถานการณ์เหล่านั้นไม่ได้เกิดขึ้นกับมนุษย์ แต่เกิดขึ้นกับผลงานศิลปะที่มีคุณค่า และสิ่งของหายากต่าง ๆ ทำให้เกิดรูปทรงที่บิดเบี้ยว ผุพัง ผิดธรรมชาติ ทั้งยังมีลักษณะการจำลองภาพเขียนของศิลปินที่มีชื่อเสียง ที่เกิดความเสียหายจากการโดนฉีกขาด ร่องรอยกระสุนปืนเป็นรูพรุน การโดนไฟไหม้ หรือแม้กระทั่งการถูกทำลายโดยสัตว์เล็ก ๆ อย่างนกหัวขวาน จึงทำให้เกิดการบิดเบือนอารมณ์ความรู้สึกจากสิ่งที่สวยงาม ให้กลายเป็นความระลึกถึงการอาลัยอาวรณ์ การฉีกฉีกการดูแลรักษา และเกิดอารมณ์ความรู้สึกที่หดหู่ ด้วยรูปทรงที่ปะทะความรู้สึก และการจัดแสดงให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อมที่ต่าง ๆ ร่วมด้วย

ภาพที่ 8 พรหมที่ฉีกขาด จำลองเหตุการณ์แผ่นดินไหว

ที่มา : Time Out Group (2019). **Valerie Hegarty: Altered States**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อวันที่ 8 มกราคม 2562 เข้าได้ถึงจาก <https://www.timeout.com/newyork/art/valerie-hegarty-altered-states>

ภาพที่ 9 ภาพผลงานจำลองของศิลปิน รอยกระสุนปืน

ที่มา : Time Out Group (2019). Valerie Hegarty: Altered States. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 8 มกราคม 2562 เข้าได้ถึงจาก <https://www.timeout.com/newyork/art/valerie-hegarty-altered-states>

ภาพที่ 10 เรือฉีกขาด จากคลื่นทะเล

ที่มา : Time Out Group (2019). Valerie Hegarty: Altered States. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 8 มกราคม 2562 เข้าได้ถึงจาก <https://www.timeout.com/newyork/art/valerie-hegarty-altered-states>

สิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับจากศิลปินเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ และพัฒนาผลงาน คือ แนวความคิด การนำเสนอผลงาน ของวาเลรี เฮการ์ตตี้ ที่จำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ลงบนงานศิลปะ ที่มีลักษณะไม่สมบูรณ์ แตกหัก ขาดวิน จำลองความเสียหายที่อ้างถึงความทรงจำและประสบการณ์ และแนวความคิดที่สร้างอารมณ์ความรู้สึกวิหิตอดีต และการสร้างรูปทรงที่มีความงามจากความ ไม่สมบูรณ์แบบเพื่อนำไปพัฒนาต่อยอดผลงานของผู้สร้างสรรค์ในขั้นต่อไป

2.3.4 ดร.ศิริะ สุวรรณศรี

นายศิริะ สุวรรณศรี เกิดเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2515 เป็นอาจารย์และศิลปินประติมากร จบปริญญาตรี ภาควิชาประติมากรรม มหาวิทยาลัยศิลปากร และจบมหาบัณฑิตและดุษฎีบัณฑิต คณะจิตรกรรมฯ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ผลงานของอาจารย์ศิริะ สุวรรณศรี บอกเล่าถึงประสบการณ์ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในชีวิตของตนเองและครอบครัว ทำให้เกิดสภาวะทุกระทมบีบคั้นอยู่ในสภาวะจิต นำไปสู่การค้นหาทางออกให้กับชีวิตโดยใช้หลักธรรมทางพุทธศาสนาเป็นหลักยึดเหนี่ยว โดยว่าด้วยการศึกษาทำความเข้าใจกฎแห่งไตรลักษณ์ เป็นที่มาของการค้นพบการทำงานด้วยหลักปรัชญาทางพุทธ สู่อการสร้างสรรค์ผลงานประติมากรรมลอยตัว (Stand Alone) ในชื่อชุดสังเวชวิจักษ์ ทางสู่ปัญญาผ่านความเสื่อมสลาย เพื่อสื่อสะท้อนถึงการเสื่อมสลาย และกระตุ้นเตือนความรู้สึกลดสังเวชของผู้ชม โดยการพิจารณาผลงานศิลปะด้วยปัญญาที่แยบยล ด้วยรูปทรงของสิ่งมีชีวิต เช่น มนุษย์ ผลและใบของพืช ที่มีความเกี่ยวพัน การบิดเบี้ยวของรูปทรง การแสดงมัดกล้ามเนื้อที่ตึงเครียด รวมทั้งการใช้สีของดินดิบ และสนิมเหล็ก ที่มีการเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อม สะท้อนให้เห็นเกิดอารมณ์ความรู้สึกสังเวช หดหู่ แสดงถึงความทุกข์ทรมานบีบคั้นด้วยสภาวะแห่งทุกข์ในบริบทต่าง ๆ รวมถึงวิธีการนำเสนอแบบประติมากรรมลอยตัวผสมกับศิลปะแบบจัดวางโดยเสนอด้วยกระบวนการของรอยแตกร้าวที่เกิดขึ้น สภาวะการเสื่อมสลายร่วงโรยที่ปะทะความรู้สึกของผู้ชมได้อย่างชัดเจน

ภาพที่ 11 ผลงานศิลปะชุดสังเวชวิจักษ์

ที่มา : มั่งคง (2017). บทกวีแห่งความสิ้นหวัง. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2562 เข้าถึงได้จาก

<https://forum.munkonggadget.com/detail.php?id=236550>

ภาพที่ 12 ผลงานศิลปะ ชุตสังเวชวิจักษ์

ที่มา : MGR (2560) บทกวีแห่งความสิ้นหวัง. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 17 มกราคม 2562 เข้าถึงได้
จาก <https://mgronline.com/celebonline/detail/9600000064014>

สิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับจากศิลปินเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ และพัฒนาผลงาน คือ แนวความคิดเรื่องไตรลักษณ์ การนำเสนอผลงานในรูปแบบศิลปะจัดวาง ของอาจารย์ศิริะ สุวรรณศรี ที่แสดงให้เห็นถึงความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เที่ยงของชีวิต ว่าแม้กระทั่งความทุกข์ที่หนักหนาที่ตั้งอยู่บนความไม่เที่ยงแท้เช่นกัน ไม่มีสิ่งใดที่หนีพ้นกฎเกณฑ์ แห่งการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วแตกดับไปได้

2.3.5 มณเฑียร บุญมา

มณเฑียร บุญมา เกิดเมื่อ ปี 1953 จบการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตรกรรม มหาวิทยาลัยศิลปากรและได้ศึกษาต่อที่ประเทศฝรั่งเศส ด้วยลักษณะการสร้างสรรค์งานที่มีความโดดเด่น ด้านการตีความและสื่อสารด้านเทคนิคที่มีความร่วมสมัย โดยสามารถผสมผสานความเป็นศิลปะ แบบเอเชียกับความเป็นตะวันตกได้อย่างกลมกลืน และเป็นผู้บุกเบิกศิลปะแบบสื่อประสม ในประเทศไทย ทำให้ผลงานของอาจารย์มณเฑียรเป็นที่ยอมรับทั้งในระดับประเทศและระดับนานาชาติ

อาจารย์มณเฑียรมักหยิบจับวัสดุในท้องถิ่นมาประกอบเป็นผลงานอยู่บ่อยครั้งเพื่อสื่อสาร อัตลักษณ์ความเป็นพื้นถิ่น โดยแฝงแนวความคิดที่มีความลึกซึ้ง จัดเจนเพื่อแสดงถึงคุณค่า ในทางวัฒนธรรม อีกทั้งยังสร้างผลงานศิลปะอย่างต่อเนื่อง ในรูปแบบศิลปะจัดวาง สื่อผสม ประติมากรรมที่สะท้อนแนวความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติ สภาพสังคม และการรุกรานของอุตสาหกรรม ใต้วิถีการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม อันเป็นกระแสหลักในช่วงเวลานั้น ๆ

เมื่อเวลาล่วงเลยไปช่วงชีวิตการทำงานศิลปะของอาจารย์มณฑิรได้มาถึงจุดเปลี่ยน เมื่อการป่วยของภรรยาจากโรคมะเร็ง จึงทำให้เริ่มหันเข้าสู่กระบวนการคิด และการตั้งคำถามเชิงพุทธปรัชญาที่แสวงหาความหมายของการเกิด มีชีวิตอยู่ และการตาย หลังการจากไปของภรรยา อาจารย์มณฑิร เริ่มออกแสดงงานศิลปะในต่างประเทศอย่างสม่ำเสมอ โดยทุ่มเทแรงกายแรงใจ ให้กับการทำงานศิลปะอย่างจริงจัง จนพบว่าร่างกายของตน มีอาการป่วยด้วยโรคมะเร็ง ถึงแม้จะประสบปัญหาด้านสุขภาพ ก็ไม่สามารถทำให้การสร้างสรรคงานศิลปะหยุดนิ่งลงได้ โดยการขับเคลื่อนด้วยจิตใจที่เข้มแข็ง มีพลังสร้างสรรค์งานจบจนวาระสุดท้ายของชีวิต และได้ปิดฉากชีวิตอันทรงคุณค่า ในฐานะศิลปินเอกในวัย 48 ปี ในขณะที่ชีวิตการเป็นศิลปินกำลังรุ่งโรจน์ และเป็นที่รู้จักและยอมรับในระดับนานาชาติ (Artdb, 2018).

ภาพที่ 13 แม่พิมพ์พระพุทธรูป

ที่มา : เข้าถึงได้จาก Artdb (2018). ARTIST. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2562
จาก <http://www.rama9art.org/artisan/artdb/artists/home.php?p=profiles&name=Montien%20Boonma>

ภาพที่ 14 ผลงานชุด ทำมือ 1989

ที่มา : เข้าถึงได้จาก Artdb (2018). ARTIST. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2562
จาก <http://www.rama9art.org/artisan/artdb/artists/home.php?p=profiles&name=Montien%20Boonma>

สิ่งที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับจากศิลปินเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ และพัฒนาผลงาน คือ การนำวัสดุชนิดต่าง ๆ มาสร้างสรรค์ผลงาน การนำเสนอผลงานในรูปแบบศิลปะจัดวางของ อาจารย์มณเฑียร บุญมา ที่แสดงให้เห็นแง่มุมที่สะท้อนแนวความคิดเกี่ยวกับธรรมชาติ สภาพสังคม และการรुकืบของอุตสาหกรรม ได้วิธิการพัฒนาทางเศรษฐกิจและสังคม อันเป็นกระแสหลัก ในช่วงเวลานั้น ๆ อีกทั้งยังแสดงถึงการนำพุทธปรัชญาที่แสวงหาความหมายของการเกิดขึ้น มีอยู่ และเสื่อมสลายไป

2.4 วิเคราะห์รูปแบบศิลปิน

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ของการสร้างสรรค์ระหว่าง งานศิลปะของผู้สร้างสรรค์กับศิลปินที่นำมาศึกษา

ชื่อและผลงาน/ ภาพผลงาน	แนวความคิด	ความเหมือน	ความต่าง	สิ่งที่ได้รับ/ นำมา ปรับใช้
 Mohamad Hafez	สะท้อนความหดหู่วิล หาอารมณ์ถึงอดีตของ ผู้คนที่พักพิวจาก บ้านเมือง ที่อยู่อาศัย	- วัสดุประเภท ปูน ไม้ และ เศษวัสดุ - เป็นผลงาน จัดวาง ติดผนัง	- แนวความคิด เรื่องความ รุนแรง ทาง สังคม - วัสดุจาก กระเป๋	- เทคนิคการ ประกอบโดยผสาน วัสดุต่าง ๆ เข้าด้วย กัน - การนำเสนอแบบ จัดวาง - การใช้รูปทรง ทางสถาปัตยกรรม
 Zhang Huan	แสดงออกถึงความ เสื่อมสลายตามการ เวลาผ่านตัวแปลด้าน ความรุนแรงทางสังคม การเมืองและด้านมืด ในจิตรใจมนุษย์ โดยมองผ่านพุทธ ปรัชญา	- แนวความคิด เรื่องความเสื่อม สลาย - แรงบัลดาลใจ จากพุทธปรัชญา - วัสดุจริงที่เกิด ความทรวุติกรรม ตามธรรมชาติ - การนำเสนอ แบบศิลปะจัดวาง	- รูปทรง พระพุทธรูป	- ลักษณะการ นำเสนอ - การผสมผสานวัสดุ ประเภทต่าง ๆ ใน ผลงาน - การตีความผ่าน บริบททางสังคม

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ของการสร้างสรรค์ระหว่างงานศิลปะของผู้สร้างสรรค์กับศิลปินที่นำมาศึกษา (ต่อ)

ชื่อและผลงาน/ ภาพผลงาน	แนวความคิด	ความเหมือน	ความต่าง	สิ่งที่ได้รับ/ นำมาปรับใช้
 Valerie Hegarty	แนวความคิดการจำลองสถานการณ์ที่เป็นโศกนาฏกรรมและการพังทลายในรูปแบบต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับวัตถุทางศิลปะเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงสภาวะอารมณ์แห่งการสูญเสีย	- แนวความคิดเรื่องความเสื่อมสลาย - การจำลองวัสดุที่ทำให้เกิดลักษณะที่ทรุดโทรมตามธรรมชาติ และถูกกระทำให้เสียหาย - การนำเสนอแบบวิทยานิพนธ์จัดวาง	- การจำลองผลงานศิลปะ - ลักษณะการใช้สีเส้นที่มี ความรุนแรง - การใช้รูปทรงที่แสดง ความเคลื่อนไหว	- ลักษณะการนำเสนอแบบจัดวาง - การผสมผสานวัสดุประเภทต่าง ๆ ในผลงาน - การตีความและนำเสนอผลงานจากรูปทรงที่เสื่อมสลาย
 ดร.ศิริระ สุวรรณศร	แนวความคิด เป็นการสะท้อนแง่มุมของความทุกข์ภายในเบื้องลึกของจิตใจ ภายใต้สภาวะแห่งความหดหู่สิ้นหวังจากบาดแผลที่เกิดขึ้นภายในชีวิต นำไปสู่การพิจารณาความทุกข์ด้วยแนวทางแห่งไตรลักษณ์เพื่อเป็นหนทางสู่ภาวะแห่งปัญญาอันนำมาซึ่งความเข้าใจในธรรมชาติแห่งชีวิต	- แนวความคิดเรื่องความเสื่อมสลาย - แรงบัลดาลใจจากพุทธปรัชญา หลักไตรลักษณ์	- รูปแบบงานเป็นลักษณะประติมากรรม - การแทนค่าสัญลักษณ์ด้วยรูปทรงของมนุษย์ - การแสดงออกในแง่มุมแห่งความทุกข์	- รูปแบบการตีความโดยใช้พุทธปรัชญา - การใช้สีและรูปทรงจากธรรมชาติ

ตารางที่ 1 การเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่าง ของการสร้างสรรค์ระหว่างงานศิลปะของผู้สร้างสรรค์กับศิลปินที่นำมาศึกษา (ต่อ)

ชื่อและผลงาน/ ภาพผลงาน	แนวความคิด	ความเหมือน	ความต่าง	สิ่งที่ได้รับ/ นำมาปรับใช้
 มณเฑียร บุญมา	แนวความคิด เป็นมุมมองแห่งการสร้างรูป ลักษณะที่นำไปสู่ความรู้สึก แห่งสมาธิเพื่อบำบัดจิต โดยการละทิ้งการยึดติด ในสังขาร เหลือไว้เพียง แก่นสารของหลักทางพุทธ ศาสนา ที่สอนให้เข้าใจใน สังขารชีวิต เพื่อก้าวผ่าน สภาวะแห่งความเจ็บปวด ทุกข์ทน	- แรงบันดาลใจ จากพุทธ ปรัชญา - ใช้วิธีการ ผสมผสานวัสดุ ต่าง ๆ ในการ สร้างสรรค์ ผลงาน - การใช้รูปทรง ที่ไม่สมบูรณ์ และไม่สมมาตร ในการทำงาน	- รูปแบบงาน เป็นลักษณะ ประติมากรรม - การใช้กลิ่น ร่วมกับผลงาน ศิลปะ - การนำเสนอ เรื่องแง่มุม ทางสมาธิ	- เทคนิคการ ประกอบโดย ผสมวัสดุต่าง ๆ เข้าด้วยกัน - การนำเสนอ ผลงานในรูป แบบจัดวาง -รูปแบบการ ตีความโดยใช้ พุทธปรัชญา

บทที่ 3

วิธีการสร้างสรรค์ผลงาน

การสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” เกิดจากมุมมองทางด้านปรัชญาในการดำเนินชีวิต ความรู้สึกภายในที่กระทบกับสิ่งแวดล้อมที่พบในชีวิตประจำวัน เห็นถึงความเสื่อมสลายที่เกิดขึ้นกันสิ่งต่าง ๆ รอบตัว สิ่งเหล่านี้จึงเป็นต้นทางที่นำมาสู่การสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงออกถึงความงามแห่งสัจธรรม ที่ถ่ายทอดด้วยกระบวนการคิดวิเคราะห์เชิงทัศนศิลป์ที่ใช้เทคนิควิทยานิพนธ์แบบสื่อผสมในการนำเสนอ

3.1 ความเป็นมา แนวความคิดและแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน

ในโลกโลกาภิวัตน์ ทุกสรรพสิ่งล้วนเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา อย่างไม่หยุดนิ่งทุกอย่างเคลื่อนไหวไปอย่างช้า ๆ ต่อเนื่องตามกระแสของการเดินทางในห้วงของคำว่า เวลา แต่เหนือสิ่งอื่นใดย่อมไม่มีสิ่งใดจะเร็วไปกว่าวันเวลาที่นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลง สึกหลอ เสื่อมสลาย อันปรากฏเป็นวัฏรอบยสิ่งต่าง ๆ ทั้งจำพวกที่มีชีวิต ไม่มีชีวิต หรือแม้กระทั่งสิ่งอันเป็นนามธรรม เช่น ขนบธรรมเนียมประเพณี ก็ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงความเสื่อมนี้ไปได้ โดยที่ผู้สร้างสรรค์ได้เล็งเห็นสิ่งแวดล้อมรอบตัวที่ล้วนแต่เสื่อมไปตามกาลเวลาด้วยปรากฏการณ์ทางธรรมชาติก่อให้เกิดความงามที่มีความอิสระไร้การควบคุม ทั้งรูปร่าง สีสัน พื้นผิว กลิ่น ล้วนผ่านวันเวลาผ่านเรื่องราวบริบททางวัฒนธรรม ทำให้ความงามนั้นเป็นเรื่องของความรู้สึก แต่ความงามนั้นก็ยังคงอยู่ได้สภาวะแห่งความเสื่อมจนถูกกลืนกินจนค่อย ๆ เลือนหายไป จากสิ่งที่กล่าวมา จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงออกถึงรูปทรงของสถาปัตยกรรม วัตถุทางศาสนา เช่น พระพุทธรูป เครื่องประกอบบูชา บ้านเรือนที่งดงามด้วยความเก่าแก่ทรุดโทรมตามธรรมชาติ แต่ด้วยยุคสมัยที่เปลี่ยนแปลง สิ่งที่มีองว่างามและมีคุณค่านั้นก็ต่างถูกกลืนกินด้วยสิ่งใหม่ที่สร้างสรรค์ขึ้นมาทดแทน ต่อเติม แม้แต่การบูรณะก็ยังส่งผลให้ความเก่าแก่ดั้งเดิมค่อย ๆ ถูกทำลายและสูญหายไปในที่สุด อันสะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมที่ไม่มีสิ่งใดหนีพ้น แม้แต่ความงามก็ไม่อาจหลุดพ้นจากความเสื่อมสลายไปได้

3.2 การศึกษาข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรีย์ภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

3.2.1 ข้อมูลจากประสบการณ์ตรงของผู้สร้างสรรค์

ผู้สร้างสรรค์มีความผูกพันกับวิถีชีวิตวัดวาอารามหลวงตั้งแต่จำความได้ ทำให้เกิดความชื่นชอบในรูปทรงทางสถาปัตยกรรมไทย และสิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับศิลปกรรมไทย เมื่อเวลาผ่านไปได้มีโอกาสทำงานด้านศิลปะไทย ทั้งผู้สร้างสรรค์ และบูรณะจึงได้เดินทางไปวัดและสถานที่ประวัติศาสตร์ทั่วประเทศ จึงเห็นว่าสิ่งที่รักที่ชอบนั้นยิ่งเก่าแก่เกิดความงามทั้งเรื่องของชั้นเชิงทางช่าง ทั้งความเป็นมา แต่เมื่อเวลาผ่านไปสิ่งทรงคุณค่าเหล่านั้นถูกทำลายด้วยการสร้างสิ่งใหม่ทดแทน การทำลายจากความไม่รู้ ไม่เห็นคุณค่า และการบูรณะที่ไม่มีคุณภาพ ทำให้ความงามนั้นเสื่อมสลายจนสูญหายไป ในที่สุด

(ก)

(ข)

ภาพที่ 15 ชากำแพงสมัยอยุธยา วัดช่องนนทรี

(ก) กำแพงแก้วของโบสถ์ ที่แตกหักทรุดโทรม

(ข) ใบเสมาสมัยอยุธยา ที่แตกหักเสียหาย

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์ เข้าถึงข้อมูลเมื่อวันที่ : 20 พฤษภาคม 2561 สถานที่เก็บข้อมูล วัดช่องนนทรี กรุงเทพมหานคร

3.2.2 การหาข้อมูลเอกสาร

3.2.2.1 หอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศิลปากร การค้นหาข้อมูลสร้างสรรค์ศิลปะชุด “สุนทรีย์ภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ผู้สร้างสรรค์ได้ค้นคว้าข้อมูลจากหอสมุดที่จัดเก็บหนังสือเก่า ที่มีข้อมูลที่สำคัญเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมไทย การบูรณะ และสุนทรีย์ศาสตร์เกี่ยวกับวัฒนธรรม เพื่อนำมาเป็นข้อมูลในการสร้างสรรค์ผลงาน

3.2.2.2 ข้อมูลจากแหล่งหนังสือและเอกสารวิชาการ มีการศึกษาค้นคว้าจากหนังสือและเอกสารวิชาการที่มีความเกี่ยวข้อง โดยรวบรวมข้อมูลมาประกอบกับการทำงาน สืบค้นจากหอสมุดแห่งชาติ เช่น หนังสือการบูรณะศิลปกรรมไทย หนังสือศิลปะขอม หนังสือจากกรมศิลปากร

3.2.3 ข้อมูลจากอินเทอร์เน็ต

ศึกษาเรียนรู้ และเก็บข้อมูลจาก รูปภาพ บทความวิชาการ สารคดีแบบออนไลน์ที่สะท้อนให้เห็นถึงความเสื่อมสลายในแง่มุมต่าง ๆ ที่เปิดกว้าง

ภาพที่ 16 ภาพความเสื่อมสลายของวัตถุทางความเชื่อความศรัทธา
ที่มา : Sivalee (2019). ความเสื่อมสลายของวัตถุ. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 6 กันยายน 2561
เข้าถึงได้จาก : <https://www.pinterest.com/sivaleem/>

3.3 เทคนิคและวัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์

3.3.1 เทคนิคไม้

3.3.2 เทคนิคงานปูน

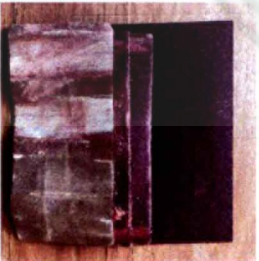
3.3.3 เทคนิคลายทอง

3.4 อุปกรณ์ที่ใช้ในการสร้างสรรค์

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ไม้สัก 	ไม้สัก เป็นไม้เนื้อปานกลางที่มีความแข็งแรงทนทานกว่าไม้เนื้อแข็งหลาย ๆ ชนิด มีจุดเด่นที่เนื้อไม้มีลวดลายสวยงามเป็นธรรมชาติ มีความทนทานแข็งแรง เนื้อไม้แน่น ไม่ค่อยยืดหดบิดงอ แต่ผิวไม้เป็นรอยง่าย ทนต่อสภาพอากาศได้ดี ในเนื้อไม้มีสารธรรมชาติ ช่วยปกป้องจากปลวก มอด ไส้กบ ตกแต่ง และขัดเงาง่าย	นำมาใช้เป็นพื้นผิวงาน โครงสร้าง และงานแกะสลัก
ไม้สน 	ไม้สน เป็นไม้เนื้ออ่อน มีความเบา มีความแข็งแรงทนทานมาก เนื้อเหนียว เป็นไม้ที่ถือว่าหาซื้อได้ง่าย ราคาไม่แพง และสามารถนำมาแปรรูปใช้งานได้หลากหลาย	นำมาใช้ประกอบ โครงสร้างชิ้นงาน
เหล็กแผ่นขาว หนา 1 มม. 	เหล็กแผ่นขาว เป็นโลหะสีขาวหรือสีเงิน เป็นเงาสามารถใช้ค้อนทุบให้เป็นรูปทรงตามที่ต้องการได้ มีลักษณะเป็นสีเหลี่ยมผืนผ้า มีขนาดความหนาให้เลือกตั้งแต่ 0.35 – 3.40 มม. เหมาะสำหรับงานก่อสร้างทั่ว ๆ ไป นิยมนำไปใช้ในงานที่ต้องการความละเอียดสวยงาม งานที่เน้นคุณภาพผิว งานขึ้นรูป เช่น การผลิตตัวถังรถยนต์ เป็นต้น	ใช้เป็นส่วนพื้นผิวของงานและประดับตกแต่งลวดลาย

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
แปรงทาสี 	มีลักษณะเป็นแปรง อ่อนนุ่ม ละเอียดอ่อน ขนแปรงทำจากขนกระต่ายหรือขนไบนลอน ด้ามแปรงทำด้วยไม้เนื้ออ่อน	ใช้ในการทาสีและสารเคลือบเงาพื้นผิว
สีย้อมไม้สีดำ 	มีลักษณะเป็นสีย้อมไม้สีดำสามารถซึมใน เนื้อไม้เพื่อปกป้องเนื้อไม้ ช่วยให้ไม้เก่า ๆ กลับมาดูใหม่ได้อีกครั้ง สามารถช่วยปกป้อง ดูแลรักษาเนื้อไม้จากปลวก มอด เชื้อราและ แมลงที่ทำลายเนื้อไม้ได้เป็นอย่างดี	ใช้ย้อมสีไม้
ทินเนอร์ 	มีลักษณะเป็นของเหลวใส ระเหยง่าย มี กลิ่นฉุน และเจือจางสี เหมาะสมสำหรับสี ย้อมไม้ เพื่อลดความหนืด และเจือจางให้สี เหมาะสม และง่ายต่อการใช้งาน	ใช้ผสมสีและสารเคลือบ เงา
กระดาษทราย 	ลักษณะเป็นแผ่นผิวหน้าจะมีผงขัดเคลือบ อยู่ใช้สำหรับขัดมีความละเอียดและความ หยาบต่างกัน และกระดาษทรายจะมีรูปทรง แตกต่างกัน เช่น แผ่นสี่เหลี่ยม แผ่นกลม สามเหลี่ยม เป็นต้น	ใช้ขัดปรับพื้นผิวไม้ให้ เรียบเนียน
ไบเจียร์ผ้าทรายซ้อน 	ไบเจียร์ผ้าทรายซ้อนมีทั้งหลังแข็งและ หลังอ่อน เป็นผ้าทรายที่ถูกตัดเป็นชิ้น ๆ มาเรียงซ้อนเป็นวงกลมใช้กับงานโลหะ อลูมิเนียม ไม้ พลาสติก เป็นต้น	ใช้ขัดปรับพื้นผิวไม้ให้ เรียบเนียน และขึ้นรูป ชิ้นงานไม้

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
คีมตัดลวด 	มีลักษณะเป็นเครื่องมือจับยึดชนิดหนึ่ง ใช้สำหรับการจับชิ้นงานเพื่อทำงานใด ๆ ให้ติดกันหรือดึงชิ้นงานออกจากนั้นยังใช้จับ บีบ ดัด ตัด คือใช้ในงานตัดวัตถุที่ไม่แข็งแรงมากนัก เช่น สายไฟฟ้า ลวด หรือ สลักลวดขนาดเล็ก	ใช้บีบจับวัสดุ ตัด และ ตัดลวดโลหะ
ปากกาอัดไม้ตัวซี 	มีลักษณะเป็นรูปตัวซีทำด้วยเหล็กหล่อ ใช้สำหรับจับงานโลหะเพื่อการเชื่อม จับงานไม้สำหรับในการอัดไม้แผ่นติดกัน มีขนาดความโตเป็นนิ้ว	ใช้ในการอัดไม้ ต่อไม้ และยึดชิ้นงานให้มั่นคง
ส่วแกะไม้ 	ตัวส่วทำมาจากโลหะ ตรงส่วนปลายมีลักษณะแบนคมและมีด้ามจับที่เป็นพลาสติกหรือไม้ที่มีขนาดเล็กจับได้ถนัดมือ แข็งแรง ทนทาน น้ำหนักเบา พกพาง่าย และนำมาใช้งานได้หลากหลาย	ใช้แกะสลัก ตัด เจาะ ชิ้นงานไม้
ดอกสว่าน 	ลักษณะปลายดอกจะคล้ายหางปลา เป็นดอกสว่านที่ใช้สำหรับการเจาะไม้ มีหลายขนาด รูปทรงจะเป็นเกลียว	ใช้เจาะรู ชิ้นส่วนไม้และโลหะ
ไม้แหลม 	เป็นไม้ที่มีลักษณะปลายแหลม เป็นแท่งขนาดเล็กยาวมีปลายแหลมหนึ่งข้าง ทำมาจากไม้ไผ่	ใช้เสียบยึดแผ่นโฟม

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ค้อน 	มีลักษณะหน้าเรียบใช้ตีตะปู อีกด้านจะมีหงอนไว้ถอนตะปูหรือจัดไขค้อนหงอนในการตอกส่ว และตอกไม้	ใช้ตอก จัด ทาบ เคาะขึ้นรูปชิ้นงาน
พู่กันระบายสี 	มีลักษณะขนที่อ่อนนุ่ม สามารถอุ้มน้ำอุ้มสี ได้มาก มีการคืนตัวที่ดี มีแรงสปริง และแรงดีดพอสมควร ทำจากขนสัตว์	ใช้ระบายสีลงบนชิ้นงาน
สีฝุ่น 	มีลักษณะเนื้อสีเป็นฝุ่น ผง คล้ายแป้งสามารถนำมาพ่น ให้เกิดสีสันที่สวยงามทนทาน สีฝุ่น สามารถพ่นได้กับ เหล็ก เหล็กชุบสังกะสี อลูมิเนียม เป็นต้น	ใช้ย้อมสีชิ้นงาน
กาวผสานซีเมนต์ 	มีลักษณะมีความแข็งแรง ยึดหยุ่นได้เล็กน้อย ทนต่อแรงเสียดทาน สภาพดินฟ้า อากาศ และการเปลี่ยนแปลงของอุณหภูมิ ไม่แตกร้าว ไม่หลุดร่อน	ใช้ติดผสานชิ้นส่วนที่เป็นปูนปั้น และผสมทรายเพื่อเคลือบแผ่นโฟม
กาวตะปู 	ใช้สำหรับติดวัสดุที่มีผิวมัน สูตรแห้งไว ใช้ยึดติดวัสดุต่าง ๆ แทนการตอกตะปูสามารถใช้ติดวัสดุต่าง ๆ สามารถติดวัสดุได้หลายอย่าง	ใช้ยึดติดชิ้นส่วนงานที่มีน้ำหนักมาก

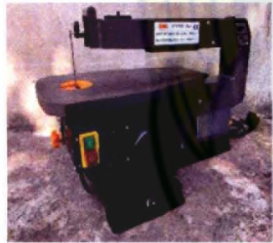
ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ตัวเคลือบโฟม 	ใช้สำหรับเคลือบผิวโฟมให้แข็งแรง โดยที่ไม่กัดเนื้อโฟม สามารถโป้วแต่งทำสีทับเป็นชั้นงานจริงได้	ใช้เคลือบชั้นงานโฟม
กาวร้อน 	มีลักษณะเป็นน้ำใสคุณภาพสูง ติดแน่นสนิท และแห้งเร็วภายใน 3-5 วินาที สำหรับงานไม้ เฟอร์นิเจอร์ ยาง เครื่องหนัง พลาสติกบางชนิด	ใช้สำหรับประสานชิ้นส่วนไม้ เพื่อให้ยึดติดกัน
ตลับเมตร 	เป็นเครื่องมือสำหรับวัดระยะมีลักษณะเป็นตลับสี่เหลี่ยมขนาดพอจับมือ ตัวตลับทำด้วยโลหะหรือพลาสติก ส่วนแถบวัดทำด้วยเหล็กบางเคลือบสี ปลายแถบวัดจะมีขอเกี่ยวเล็ก ๆ ติดอยู่	ใช้ในการวัดขนาดโครงสร้างความกว้าง ความยาวของชิ้นงาน
น็อตเกลียว 	ใช้สำหรับการยึดวัตถุสองชิ้นให้ติดกัน มีหน้าที่คล้ายตะปูแต่จะอาศัยแรงหมุนเพื่อให้เกลียวเคลื่อนเจาะทะลุเข้าไปในเนื้อวัตถุ เช่น ยึดฐานมอเตอร์ประกอบโบลเวอร์และยึดฐานปั้มน้ำ เป็นต้น	ใช้ในการเจาะ ฝังไม้ ชิ้นประกอบไม้ และโลหะ
ตะไบ 	เป็นเครื่องมือสำหรับการขัดแต่งผิว หรือ ปาดหน้าชิ้นงานที่ต้องการขัดเนื้อโลหะทิ้งไปไม่มากนัก เพื่อลดขนาดของชิ้นงานหรือเพื่อปรับแต่งชิ้นงานให้เรียบร้อยตามความต้องการ	ใช้ปรับแต่งพื้นผิวและรูปทรงของชิ้นงาน

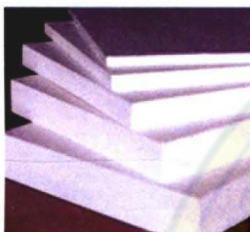
ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ปืนยิงตะปูลม 	เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการยึด/ติดชิ้นงาน 2 ชั้น หรือมากกว่า เข้าด้วยกัน โดยใช้แรงดันลมเป็นตัวอัดลูกแม็กหรือตะปูให้ยึดติดกับชิ้นงาน	ใช้ประสานชิ้นส่วนผลงาน
เครื่องเจียร 	เป็นเครื่องมือใช้ในงานช่างสำหรับการเจียรหรือตัดตัวเครื่องจะประกอบด้วย 2 ส่วน เพิ่มความเรียบมันวาวและการลบคมตัดชนิดต่าง ๆ	ใช้สำหรับการเจียรตัด และขัดปรับพื้นผิวชิ้นงาน
เครื่องขัดกระดาษทราย 	เป็นเครื่องขัดกระดาษทราย ตกแต่งผิวไม้ให้เรียบสามารถใช้กับงานลอกสีสำหรับทาสีใหม่ได้ ขัดรอยเชื่อมต่อของไฟเบอร์กลาสให้เรียบ ตกแต่งและขัดพื้นผิวที่ขรุขระมาก และทำการขัดพื้นผิวปรับระดับ	ใช้สำหรับขัดผิวไม้ให้เรียบเนียน
เครื่องสว่าน 	ใช้สำหรับเจาะรูบนวัสดุ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในงานไม้และงานโลหะจากนั้นจึงทำให้หมุนปลายดอกสว่านจะทำงานเป็นตัวตัดเจาะวัสดุ	ใช้ในการเจาะไม้และเจาะแผ่นโลหะ

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
เลื่อยจิ๊กซอร์ 	เป็นเครื่องมือตัดไม้ที่ใบเลื่อยชักขึ้น-ลงในแนวตั้ง นิยมใช้ตัดงานเป็นแนวโค้งหรือวงกลม สามารถใช้เจาะรูกลางแผ่นวัสดุได้เนื่องจากใบเลื่อยมีขนาดเล็ก เหมาะกับการเลื่อยแผ่นไม้ที่ความหนาไม่มากนักรวมถึงวัสดุอื่น ๆ	ใช้ในตัดแผ่นไม้
ปั๊มลม 	เป็นเครื่องกำเนิดแรงดันลม โดยใช้ไฟฟ้าขับเคลื่อนมอเตอร์ ใช้ในการอัดลมให้มีแรงดันสูงตามที่ต้องการ	ใช้ประกอบกับเครื่องยิงตะปูลม และเป่าลมทำความสะอาดสื่อนาฬิกา
เครื่องฉลุไฟฟ้า 	ฐานทำจากเหล็ก มีความทนทานแข็งแรง และสามารถตัดมุมเฉียงได้นอกจากนี้ยังสามารถปรับเปลี่ยนความตึงของใบเลื่อยได้	ใช้ในการฉลุไม้ขึ้นรูปทรง
ปูนยิปซัม 	มีลักษณะเป็นเนื้อปูนละเอียด ผสมกับน้ำสะอาดสามารถแตกตัวได้เร็ว ใช้ในงานฉาบรอยต่อแผ่นยิปซัม ปิด หัวสกรู ช่อมแซมรอยชำรุดบนพื้นผิว	ใช้ในการฉาบปิดพื้นผิวให้เรียบเนียน

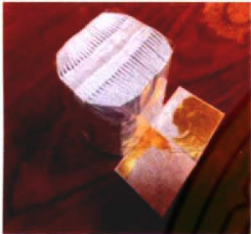
ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ทราย 	มีลักษณะเป็นดินแข็งที่แตกแยก ออกมาจากก้อนดินใหญ่ โดยทรายจะ แยกตัวออกมาได้เองตามธรรมชาติ ใช้ ในงานก่อสร้างทั่ว ๆ ไป	ใช้ผสมกับปูน และผสมกาว เพื่อเคลือบผิววัสดุ
โฟมแผ่น 	มีลักษณะเป็นแผ่นสีขาว มีน้ำหนัก เบา สามารถขึ้นรูปได้ตามต้องการ เหมาะกับการใช้งานทั่วไป แต่ไม่ เหมาะกับการใช้งานในการก่อสร้าง	ใช้แกะสลักขึ้นรูปชิ้นงาน
เลื่อยโต๊ะวงเดือน 	มีลักษณะเป็นเครื่องเลื่อยที่ ใบเลื่อยเป็นวงกลม มีฟันรอบ ๆ วง สามารถตัดชิ้นงานได้อย่างต่อเนื่อง มักเป็นชิ้นงานบาง ๆ เช่น แผ่นไม้ อะลูมิเนียม แผ่นพลาสติก สามารถตัด งานได้ทั้งลักษณะตรงและเอียงเป็นมุม	ใช้ตัดแผ่นไม้
น้ำยาเรซิน 	เป็นพลาสติกชนิดหนึ่ง ปกติจะอยู่ ในรูปของเหลวข้นเหนียว คล้าย น้ำมันเครื่อง มีกลิ่นฉุน เรซิน สามารถ หล่อเป็นรูปทรงต่าง ๆ ได้ตามแบบ แม่พิมพ์	เพื่อทำเป็นไฟเบอร์กลาส แล้วหล่อบนพิมพ์ต้นแบบ

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
สีอะคริลิก 	เป็นสีที่มีส่วนผสมของสารพลาสติก โพลีเมอร์ใช้งานได้เหมือนกับสีน้ำ เมื่อแห้งแล้วจะมี คุณสมบัติกันน้ำได้และ เป็นสีที่ติดแน่นทนนาน	ใช้ทำสีตกแต่งชิ้นงาน
ตัวเร่งแข็ง 	เป็นสารเคมีที่เกิดปฏิกิริยาโพลีเมอร์ ไรเซชัน และทำให้โพลีเมอร์เรซินแข็งตัว เป็นสารเคมีที่นิยมใช้มากที่สุด	ใช้ผสมกับไฟเบอร์กลาส เพื่อให้แข็งตัวขึ้น
ปูนทัลคัม 	มีลักษณะธาตุที่ประกอบด้วยแร่ใย หิน ลักษณะเป็นผงละเอียด มี คุณสมบัติในการดูดซับความชื้นและใช้ เป็นส่วนผสมเพื่อทำให้พื้นผิวนุ่มลื่น ใช้ ในงานก่อสร้างทั่ว ๆ ไป	เพื่อใช้ผสมกับเรซิน
ปูนปลาสเตอร์ 	มีลักษณะเป็นปูนที่มีเนื้อเป็นผงสี ขาว และมีเนื้อละเอียดเมื่อผสมกับน้ำ จะได้ปูนเหนียวหรือเหลว ก่อนนำไป ใส่แม่พิมพ์เพื่อขึ้นรูปตามต้องการ ซึ่ง จะได้ผลิตภัณฑ์ที่มีสีขาว และมีน้ำหนัก เบาเมื่อเทียบกับการใช้ปูนชนิดอื่น เนื่องจากเนื้อปูนมีความพรุนตัวสูง	ใช้หล่อ และฉาบ ชิ้นงาน

ตารางที่ 2 วัสดุที่ใช้ในการสร้างสรรค์ (ต่อ)

ชื่ออุปกรณ์/รูปภาพ	คุณสมบัติ	การนำไปใช้งาน
ผงทอง 	มีลักษณะเป็นผงทองสังเคราะห์จากกระบวนการทางเคมี คุณสมบัติแวววาว สามารถนำไปใช้งานได้ทั้งแบบเปียก และแห้ง ในการทาเคลือบวัสดุต่าง ๆ	ใช้ปิดเคลือบทำสีชิ้นงาน
ทองคำเปลว 	เป็นทองที่ได้รับการตีแผ่จนเป็นแผ่นที่บางมาก ทองคำเปลวมักจะใช้สำหรับการปิดทองหรือปิดบนองค์พระพุทธรูปหรือสิ่งสักการะทองคำเปลวทำจากทอง โดยมีสีต่าง ๆ เกิดขึ้นตามองค์ประกอบของโลหะชนิดอื่น ๆ ที่ผสมในกระบวนการผลิตทองคำเปลว มีตั้งแต่ 96.5%, 99% ไปจนถึง 99.99%	ใช้ปิดลงบนพื้นผิวของชิ้นงาน

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

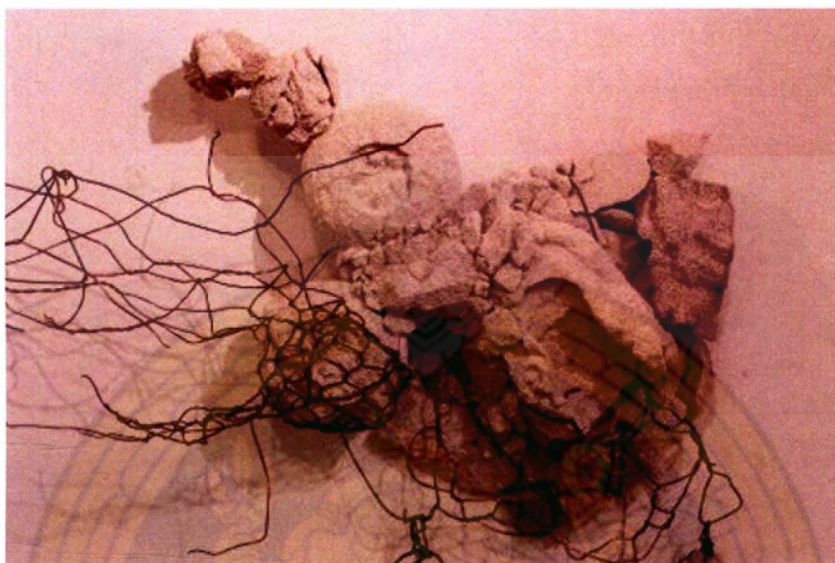
3.5 ขั้นตอนกระบวนการสร้างสรรค์

เมื่อผู้สร้างสรรค์ผลงานได้เกิดแรงบันดาลใจจากสถานที่จริงที่มีความเสื่อมสลาย จึงนำข้อมูลมาประมวลผลเพื่อจัดทำ ภาพร่าง แบบ 2 มิติ พร้อมนำเสนออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อพัฒนาแก้ไขจนแล้วเสร็จ และเริ่มกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานจริง โดยมีขั้นตอนและวิธีการดังนี้

3.5.1 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 1 ชื่อผลงาน “ร่วงโรย” ประกอบไปด้วย ตัวผลงานจำนวน 1 ชิ้น เพื่อนำเสนอแนวความคิดที่แสดงถึงความเสื่อมสลาย แตกหักผุพัง โดยนำเสนอผ่านความงามของรูปทรงชิ้นส่วนของสถาปัตยกรรมที่แตกหัก บุกสลาย สะท้อนให้เห็นถึงความเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลา

3.5.2 โดยใช้กระบวนการสร้างสรรค์แบบศิลปะสื่อผสมร่วมด้วยกับเทคนิคการแกะสลักอิฐมวลเบาเป็นรูปทรงชิ้นส่วนของสถาปัตยกรรมที่แตกหักเสียหาย แล้วนำมาเรียงกันเพื่อประกอบเป็นกลุ่มของรูปทรงที่มีความเคลื่อนไหว โดยสร้างการเชื่อมโยงประสานด้วยการถักด้วยลวดทองแดงเพื่อแสดงอาการของการปกป้องรักษาสิ่งนั้น ๆ ให้สามารถคงอยู่ได้

3.5.3 การนำเสนอผลงานชิ้นที่ 1 ผลงานยังมีการแสดงออกทางด้านเนื้อหาของความเสื่อมสลายยังไม่ชัดเจน แม้รูปทรงยังมีความน่าสนใจ แต่วัสดุที่นำมาใช้ เช่น ลวดทองแดงยังไม่ส่งเสริมตัวงานให้เกิดความลงตัว ตามที่กล่าวมานั้นสามารถดูรายละเอียดได้จากตารางต่อไปนี้

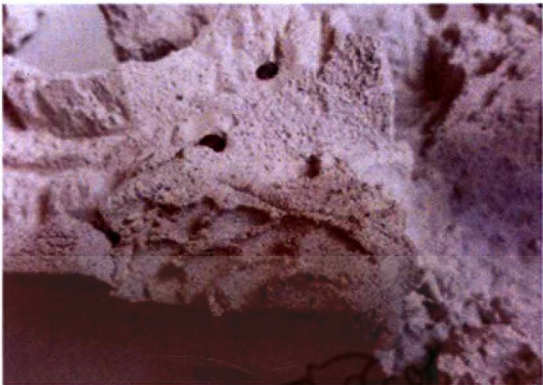
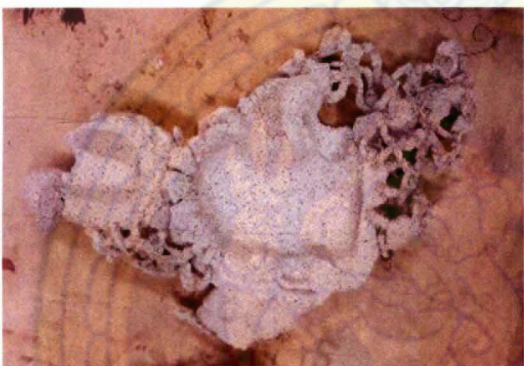
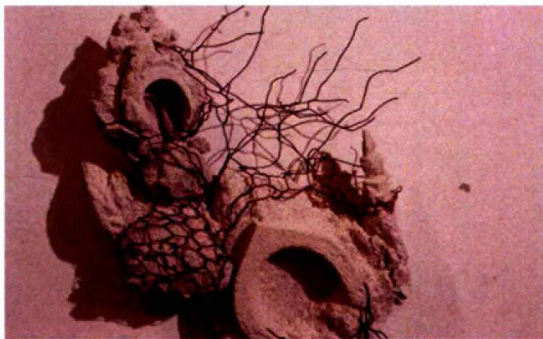

ภาพที่ 17 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชิ้นที่ 1
ชื่อผลงาน “ร่างโรย”
ปี พ.ศ. 2561
เทคนิค สื่อผสม
ขนาด 90x180 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

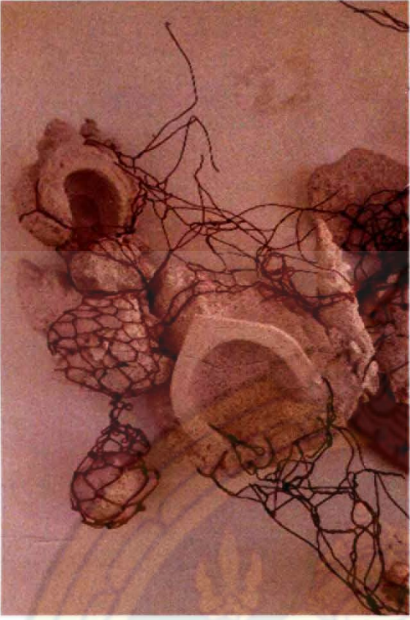
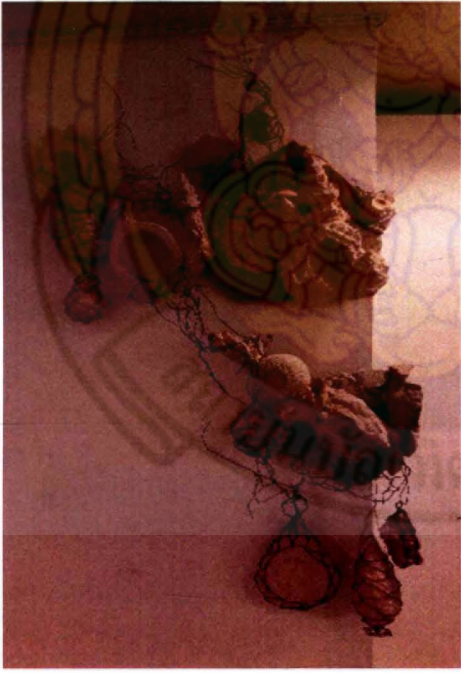
ตารางที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. ภาพร่าง 2 มิติ วางองค์ประกอบของภาพด้วยสีขาว กำหนดประธานหลักด้วยอิฐมวลเบา มีรูปทรงแขวนห้อย และกำหนดให้มีการตัดส่วนที่มีสีแดงและทองออก
	2. ขึ้นรูปวัสดุอิฐมวลเบาเพื่อขึ้นโครงผลงานให้เป็นรูปทรงที่มีเค้าโครงของสถาปัตยกรรมไทย
	3. เตรียมสถานที่เพื่อประกอบชิ้นส่วนผลงาน

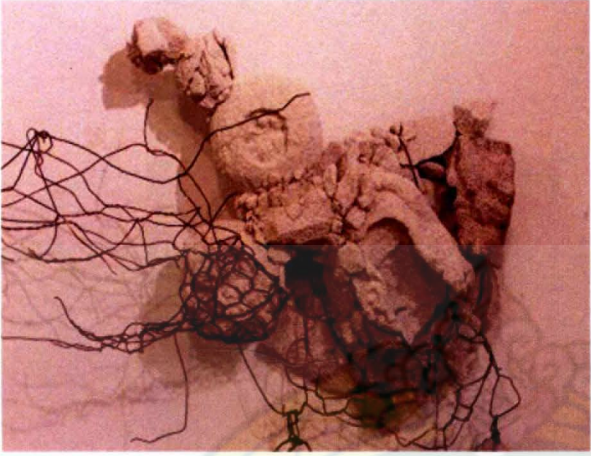
ตารางที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	4. สร้างพื้นผิว บนส่วนประกอบของผลงาน มีความขรุขระแตกกร้าว เพื่อแสดงออกถึงเก่าแก่เสื่อมสลาย
	5. สร้างรายละเอียดให้กับส่วนประกอบของผลงานที่เป็นตาข่ายรูปพรุน แสดงอาการทรุดโทรมเคลื่อนไหวให้เกิดทิศทางของการร่วงลงสู่พื้น
	6. ประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ ของผลงาน เพื่อสร้างน้ำหนักให้กับรูปทรงหลักด้วยการซ้อนทับให้เกิดความต่างระดับ
	7. ถักลวดทองแดงเพื่อยึดส่วนประกอบของผลงานเข้าด้วยกันแสดงอาการโอบอุ้มรักษาให้คงไว้

ตารางที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	8. แสดงรายละเอียดในส่วนของการถักลวดทองแดง เชื่อมรูปทรงย่อยของผลงานโดยปล่อยปลายเส้นลวดให้เกาะเกี่ยวกัน ให้กระจายตัวออกไปสู่พื้นที่ว่าง
	9. ติดตั้งและจัดแสดงผลงานเพื่อตรวจประเมินผล โดยจัดแสดงแบบตั้งแขวนบนผนังสีขาวมีการติดตั้งผลงานมีลักษณะทอดตัวจากด้านบนลงล่าง เพื่อแสดงอาการร่วงโรยของซากสถาปัตยกรรม

ตารางที่ 3 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	10. แสดงรายละเอียดในส่วนของการถักลวดทองแดง

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.5.4 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข1” ประกอบไปด้วยผลงาน จำนวน 1 ชิ้น โดยนำเสนอผลงานที่แสดงถึงเปลี่ยนแปลงของวัตถุซึ่งผ่านกาลเวลา ด้วยการนำรูปทรงทางสถาปัตยกรรมที่แตกหักเสียหาย การเกิดขึ้นของคลาส ร่องรอยแห่งความเก่าแก่ที่เป็นร่องรอยจารึกความงามอันมีกาลเวลาเป็นผู้สร้างสรรค์

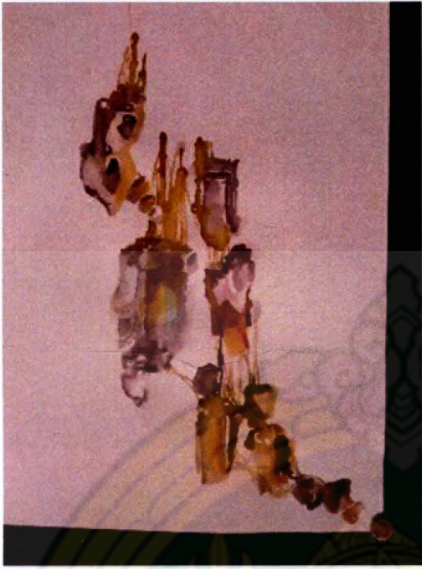
3.5.5 ใช้ลักษณะขั้นรูปชิ้นงานด้วยการแกะสลักแกะสลักอิฐมวลเบาให้เกิดในรูปทรงของสถาปัตยกรรมที่ชัดเจนมากขึ้น ด้วยการจัดองค์ประกอบให้มีขนาดของรูปทรงที่หลากหลาย สร้างประธานของตัวผลงาน และรูปทรงประกอบเพื่อให้เกิดน้ำหนักในตัวผลงาน พร้อมทั้งการสร้างคลาสเก่าจากเทียนสีที่ผ่านความร้อนเพื่อสร้างอารมณ์ความรู้สึกเก่าแก่ ทรุติโถม เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การดูแลรักษา

3.5.6 การนำเสนอผลงานขั้นที่ 2 ผลงานมีความน่าสนใจมากขึ้นด้วยรูปทรงที่แสดงออกถึงความเก่าและคลาสของสีที่ได้จากเทียนที่อารมณ์ของความเก่าที่ลงตัว ในส่วนขององค์ประกอบภาพรวมของงานยังไม่น่าสนใจและสีของงานในบางตำแหน่งสดจนเกินไป

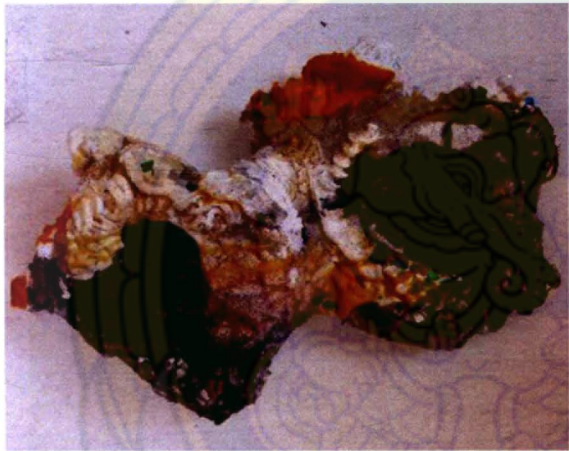
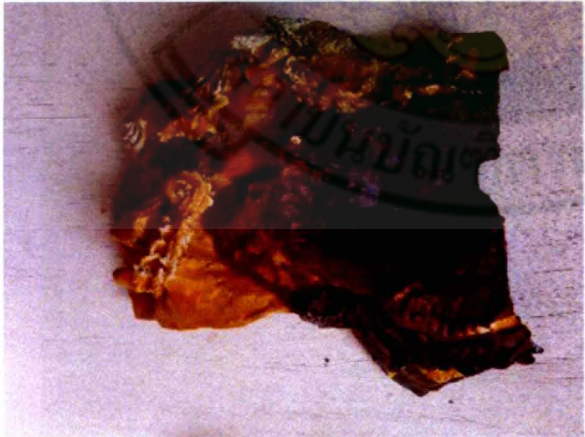

ภาพที่ 18 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2
 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข1”
 ปี พ.ศ. 2561
 เทคนิค สื่อผสม
 ขนาด 80x140 ซม.
 ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ตารางที่ 4 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. ภาพร่าง 2 มิติ เป็นซากสถาปัตยกรรมที่ทอดตัวลงสู่พื้นด้วยรูปทรงแนวตั้งโดยไล่ระดับรูปทรงที่เล็กลงตามลำดับ
	2. เทียนสีสำหรับย้อมวัสดุอิฐมวลเบา ให้เกิดมิติของสีที่ปรากฏบนผลงาน ให้ความรู้สึกเหมือนคราบเก่า แสดงอาการของความเสื่อมโทรมตามกาลเวลา
	3. วางองค์ประกอบชิ้นส่วนของผลงานตามภาพร่างต้นแบบด้วยการนำอิฐที่กะเทาะแตกหักมาต่อประสานกันเป็นรูปทรงใหญ่ที่แสดงอาการความไม่สมบูรณ์สวยงาม

ตารางที่ 4 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	4. ย้อมผลงานด้วยเทียนสีและน้ำโคลน
	5. ย้อมสีส่วนประกอบของผลงานด้วยเทียน รวมกับการประดับกระจกสีและเชือก
	6. ย้อมสีส่วนประกอบของผลงานด้วยเทียน

ตารางที่ 4 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	7. ฝึกผลงานเข้ากับพื้นไม้
	8. ติดตั้งและจัดแสดงผลงานเพื่อ ตรวจประเมินผล โครงการตั้งแขวน แบบผนัง

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.5.7 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์นิพนธ์ขั้นที่ 3 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข 2” ประกอบไปด้วย ผลงาน จำนวน 1 ชิ้น ผลการนำเสนอแนวความคิดเรื่องของการเป็นอนัตตาการปลดปล่อย ร่วงโรย ของวัตถุ เกิดเป็นความงามที่อิสระตามวิถีธรรมชาติ ที่แสดงตัวด้วยทัศนธาตุแห่งสีสันคราบเก่า ความชำรุดแตกหัก ด้วยความเปลี่ยนแปลงตามสภาพแวดล้อม

3.5.8 โดยพัฒนารูปแบบผลงานมาจากผลงานก่อนวิทยานิพนธ์นิพนธ์ขั้นที่ 2 ด้วยการแกะสลักรูปทรงด้วยอิฐมวลเบา ประกอบการใช้เส้นใยผ้าในการเชื่อมต่อรูปทรงและ เพิ่มโทนสีให้กับผลงานด้วยการย้อมเทียนสี

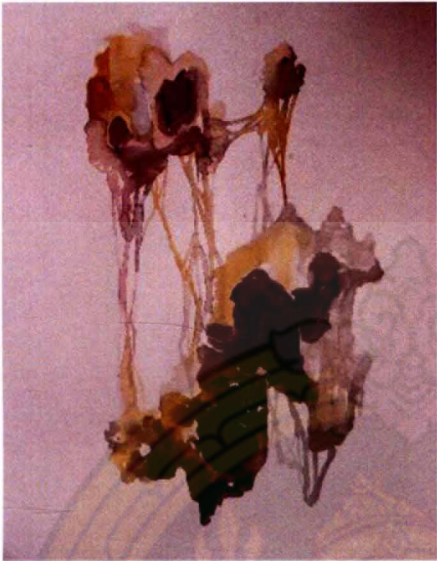
3.5.9 ผลของการนำเสนอผลงานก่อนวิทยานิพนธ์นิพนธ์ขั้นที่ 3 ภาพรวมของผลงาน มีการพัฒนาด้านองค์ประกอบและเทคนิคสีที่ลงตัว โดยให้ผลงานมีประธานที่เป็นรูปทรงใหญ่พร้อมกับการใช้เส้นของเทียนสีที่ปรับปรุงเรื่องสีให้สดใสน้อยลง เพิ่มการซ้อนทับกันของรูปทรงส่งเสริมให้ผลงานมีมิติของค่าน้ำหนักมากขึ้น

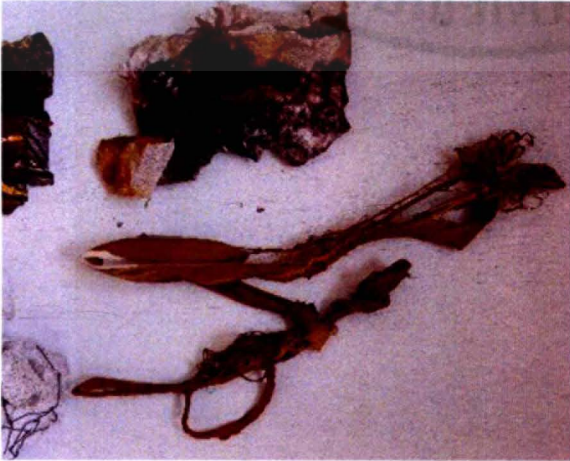
ภาพที่ 19 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 3

ชื่อผลงาน	“เศษซาก หมายเลข 2”
ปี พ.ศ.	2561
เทคนิค	สื่อผสม
ขนาด	100x140 ซม.
ที่มา :	ผู้สร้างสรรค์

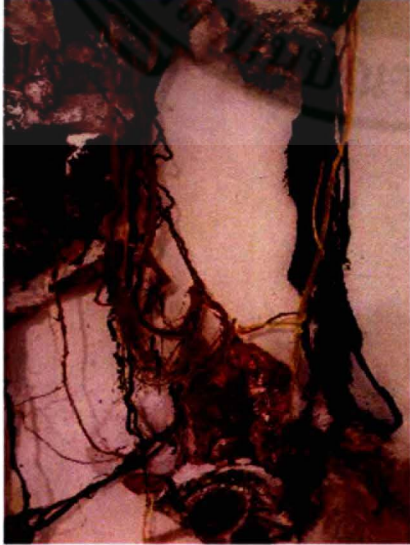
ตารางที่ 5 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ก่อนผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. ภาพร่าง 2 มิติ ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 แสดงภาพองค์ประกอบของผลงานที่แสดงการแตกหักร่วงหล่นทอดตัวลงสู่เบื้องล่าง
	2. เขียนสีสำหรับย้อมวัสดุอิฐมวลเบา เพื่อให้เกิดคล้ายดำเขม่าเกิดคล้ายเก่าและน้ำหนักของสีบนตัวผลงาน
	3. สร้างรายละเอียดให้กับส่วนประกอบของผลงานด้วยการแกะสลักและเพิ่มพื้นผิวที่แตกกระเทาะเพื่อแสดงถึงสภาวะเสื่อมสลาย

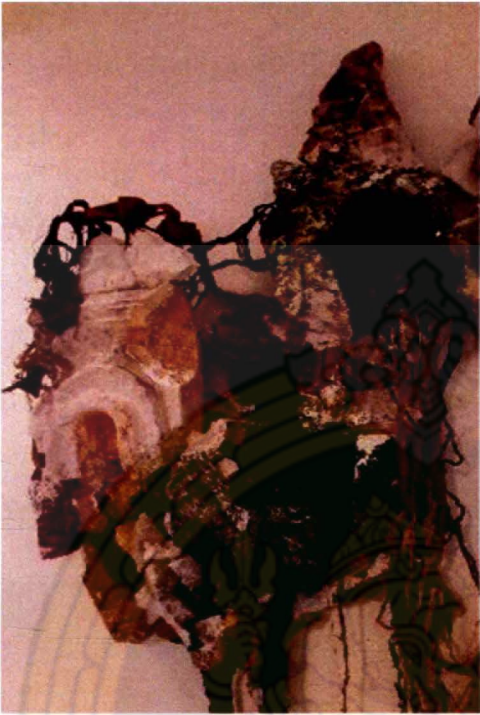
ตารางที่ 5 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ก่อนผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	4. ให้ความร้อนเทียนสีสำหรับย้อมวัสดุอิฐมวลเบาและการผสมเนื้อดินเพื่อย้อมสีผลงานก่อนการเผาด้วยความร้อนเพื่อสร้างพื้นผิวที่มีสีหมองคล้ำที่ให้ความรู้สึกทึดโหมตามกาลเวลา
	5. ย้อมสีส่วนประกอบของผลงานด้วยเทียน รวมกับการประดับกระจกสีและเชือกเพื่อสร้างพื้นผิวที่มีความน่าสนใจ
	6. นำผ้าและเศษเชือกลงย้อมเทียนเพื่อนำมาประกอบบนผลงานเพื่อให้ความรู้สึกหลุดรุ่มแสดงความเก่าแก่ผุพัง

ตารางที่ 5 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ก่อนผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	7. ผนึกผลงานเข้ากับพื้นไม้
	8. เครื่องพ่นไฟความร้อนสูง สำหรับขั้นตอนการเผาเทียน
	9. นำผ้าและเศษเชือกกลย้อม เทียนเพื่อนำมาประกอบบนผลงาน

ตารางที่ 5 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ก่อนผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	10. ประกอบชิ้นส่วนหลักของผลงานเพื่อตรวจสอบรายละเอียดในส่วนต่าง
	11. ติดตั้งและจัดแสดงผลงานเพื่อตรวจประเมินผล

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.5.10 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข 3” ประกอบไปด้วยผลงาน จำนวน 1 ชิ้น ที่สะท้อนเรื่องราวแห่งการแตกหัก บิดเบี้ยว และสับสนที่เกิดจากคราบต่าง ๆ เป็นความงามตามหลักปรัชญา วาปี-ซาปี อันว่าด้วยความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ

3.5.11 โดยมีการพัฒนาในส่วนของการนำอิฐมวลเบาที่แกะสลักประกอบเข้ากับส่วนที่มีความแตกหัก เป็นกลุ่มรูปทรงเพื่อสร้างองค์ประกอบภาพรวมของผลงานให้เกิดการทำงานของกลุ่มรูปทรงหลายกลุ่มที่นำมาเชื่อมต่อกันด้วยทิศทางสอดคล้องกัน รวมทั้งการปรับขยายขนาดของผลงานให้ใหญ่ขึ้นเพื่อเพิ่มความสมบูรณ์ให้กับผลงาน

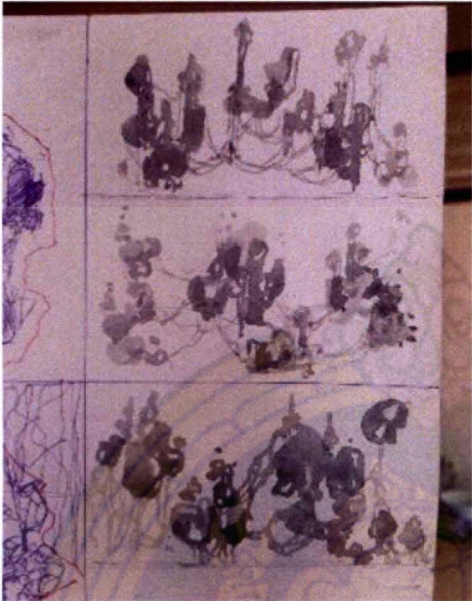
3.5.12 ผลของการนำเสนอผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ครั้งที่ 4 ผลงานการแสดงออกทางด้านอารมณ์ ความรู้สึกต่อผู้ชมได้มากขึ้นด้วยผลของขนาดที่ใหญ่ขึ้น รูปทรงและวัสดุที่ผู้ชมมีการซอ่้นทับกันมากขึ้นทำให้เกิดมิติของผลงานที่สมบูรณ์มากขึ้น

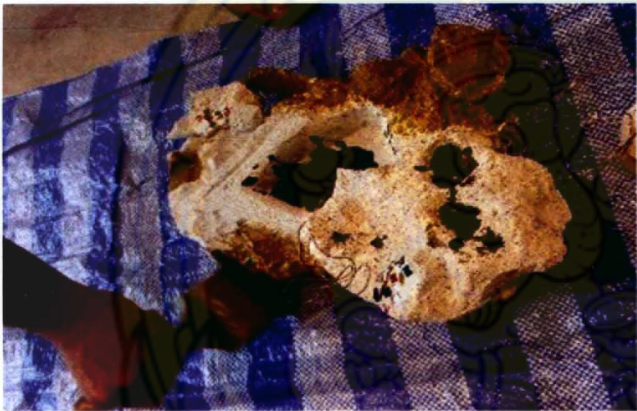
ภาพที่ 20 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 4

ชื่อผลงาน	“เศษซาก หมายเลข 3”
ปี พ.ศ.	2561
เทคนิค	สื่อผสม
ขนาด	280x165 ซม.
ที่มา :	ผู้สร้างสรรค์

ตารางที่ 6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1.ภาพร่าง 2 มิติ เพื่อกำหนดองค์ประกอบที่เหมาะสม
	2. ขึ้นรูปผลงานด้วยอิฐมวลเบา

ตารางที่ 6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	3. เตรียมเทียนสีเพื่อย้อมชิ้นส่วนของผลงาน
	4. ย้อมสีชิ้นส่วนของผลงาน
	5. ย้อมสีด้วยเทียนและจัดวางตำแหน่งชิ้นส่วนผลงาน

ตารางที่ 6 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	6. ขั้นตอนการผสมเทียนสี
	7. วางองค์ประกอบของชิ้นส่วนงานตามภาพร่างก่อนฉีกด้วย กาวแรงสูง
	8. ติดตั้งและจัดแสดงผลงานเพื่อ ตรวจประเมินผล

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

จากการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ด้วยเทคนิคสื่อผสมในชื่อชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ผู้วิจัยได้ทำการ ค้นคว้า รวบรวม วิเคราะห์ข้อมูลทั้งในเรื่องรูปแบบ ความหมายเชิงนัยยะที่ส่งผลต่อความรู้สึก นำไปสู่การค้นคว้าและทดลองปฏิบัติ ในส่วนของเทคนิคการสร้างสรรค์ วัสดุ แบบแผนขั้นตอนในการทำงานและกระบวนการของการนำเสนอ เมื่อสิ้นสุดขั้นตอนการตรวจประเมินวัดผลจากผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์และคณะกรรมการแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำข้อเสนอแนะและคำวิจารณ์มาทำการปรับปรุงพัฒนารูปแบบของผลงานสร้างสรรค์ ผวนวกกับการศึกษาเทคนิคการสร้างสรรค์ในรูปแบบใหม่เพิ่มเติมอย่างเป็นระบบ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องกับแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานในชั้นของวิทยานิพนธ์ให้มากที่สุด โดยจุดมุ่งหมายเพื่อเป็นการสื่อสารและแสดงออกในเรื่องของความงาม อันเกิดจากความเสื่อมสลายตามหลักแห่ง “ไตรลักษณ์” ของพุทธสรรพสิ่งต่อไป อันนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์

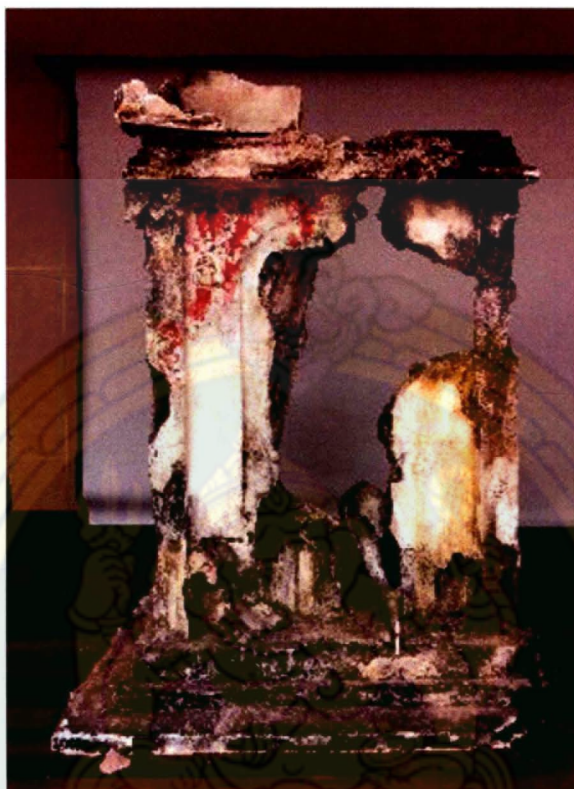
3.6 ขั้นตอนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุดสุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย

หลักจากการปฏิบัติงาน ศึกษา ทดลอง การสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ผู้วิจัยได้พัฒนากระบวนการสร้างสรรค์ผลงานในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งเรื่องการถ่ายทอดแนวความคิด ในมุมมองของความเสื่อมสลายที่ก่อให้เกิดความงามตามธรรมชาติโดยการใช้เทคนิคสื่อผสม โดยการใช้วัสดุ เช่น อิฐ ปูน ไม้ เทียนไข การจำลองพื้นผิว รูปทรงเศษซากของสถาปัตยกรรม รูปทรงที่มีความผูกพันเสื่อมสลาย โดยผ่านการวิเคราะห์เปรียบเทียบทั้งรูปแบบความงามทางทัศนศิลป์และการเลือกสรรวัสดุต่างกันำมาสร้างสรรค์ผลงานเพื่อตอบสนองความรู้สึกสู่ผลงาน เพื่อนำเสนอต่อผู้เสนอผลงาน ด้วยประการที่กล่าวมาเบื้องต้นจึงนำไปสู่การสร้างสรรค์ผลงาน วิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1

3.6.1 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 ชื่อผลงานว่า “เสื่อมสลาย” โดยมีแนวความคิดในการนำภาพสะท้อนจากความเสื่อมสลายผุพัง ของเศษซากของสถาปัตยกรรมที่ผ่านวันเวลา เกิดเป็นร่องรอยของความแตกร้างของสถาปัตยกรรมอันเคยมีความงามที่ผูกพันเสียหายปกคลุมด้วยคราบเก่าและสีสันทามธรรมชาติอันเป็นความงามที่แสดงให้เห็นถึงสังขารตามกฎแห่งไตรลักษณ์

3.6.2 ประกอบด้วยผลงานจำนวน 1 ชิ้น สร้างสรรค์ด้วยกระบวนการ ขึ้นรูปจากโฟมฉาบด้วยปูนทราย ปูนฉาบผิว เขียนด้วยสีฝุ่นประสมกาว และการเผาด้วยความร้อน

3.6.3 เป็นผลงานที่แสดงออกถึง การโยยหาสิ่งที่มีอยู่ในอดีต ด้วยรูปทรงของสถาปัตยกรรมไทยโบราณที่แตกหักเสียหาย โดยถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกหดหู่ ในขณะเดียวกันได้เกิดรูปทรงสีเส้นที่บิดเบือนไปจากเดิมได้แสดงความงามทางด้านทัศนศิลป์และความงามทางด้านปรัชญา

ภาพที่ 21 ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1

ชื่อผลงาน “เสื่อมสลาย”

ปี พ.ศ. 2561

เทคนิค สื่อผสม

ขนาด 185x150x150 ซม.

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. กระบวนการสร้างแบบร่าง 2 มิติ เพื่อสร้างองค์ประกอบและสัดส่วนที่เหมาะสม
	2. กระบวนการขึ้นรูปโครงสร้างหลักของผลงานด้วยโฟมและยูนิเทนโฟม

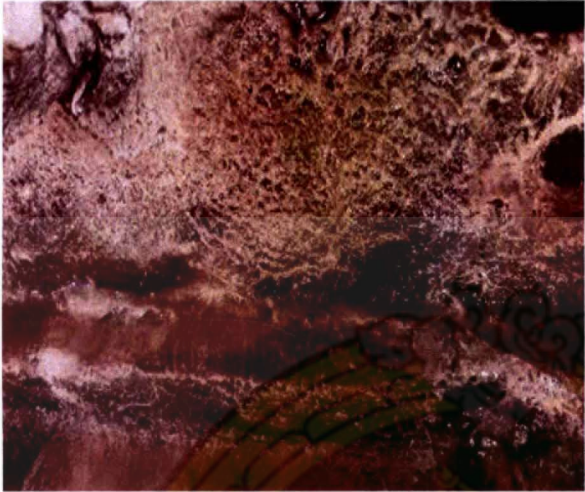
ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	3. โครงสร้างโดยรวมของผลงาน
	4. การสร้างรายละเอียดบนพื้นผิวของผลงานในระยะแรก

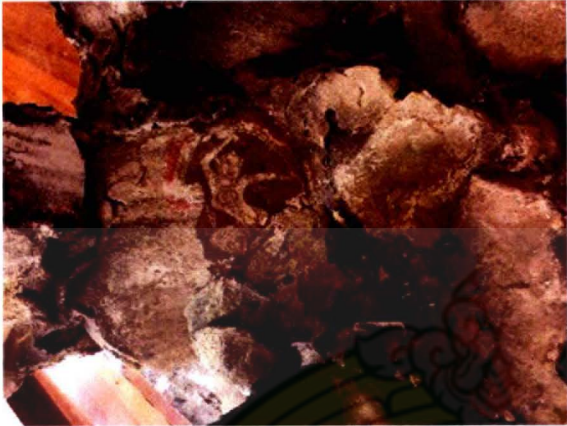
ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	5. ลายประดับบนพื้นผิวของผลงานที่สร้างสรรค์ด้วยวิธีการแกะสลักโฟมแบบหยาบ
	6. กระบวนการฉาบผิวชั้นแรกด้วยปูนทราย

ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	7. กระบวนการย้อมสีปูนฉาบด้วยสีฝุ่นและสีดินเพื่อสร้างความเก่า
	8. กระบวนการย้อมสีเพื่อเน้นรายละเอียดบนพื้นผิวของชิ้นงานให้มีความเด่นชัดด้วยสีฝุ่นผสมดิน

ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	9. กระบวนการเขียนภาพจิตรกรรมลงบนพื้นผิวปูนฉาบเรียบด้วยเทคนิคสีฝุ่นผสมกาว
	10. กระบวนการเขียนภาพจิตรกรรมลงบนพื้นผิวปูนฉาบเรียบด้วยเทคนิคสีฝุ่นผสมกาว
	11. ชิ้นส่วนประกอบย่อยของผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1

ตารางที่ 7 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 (ต่อ)

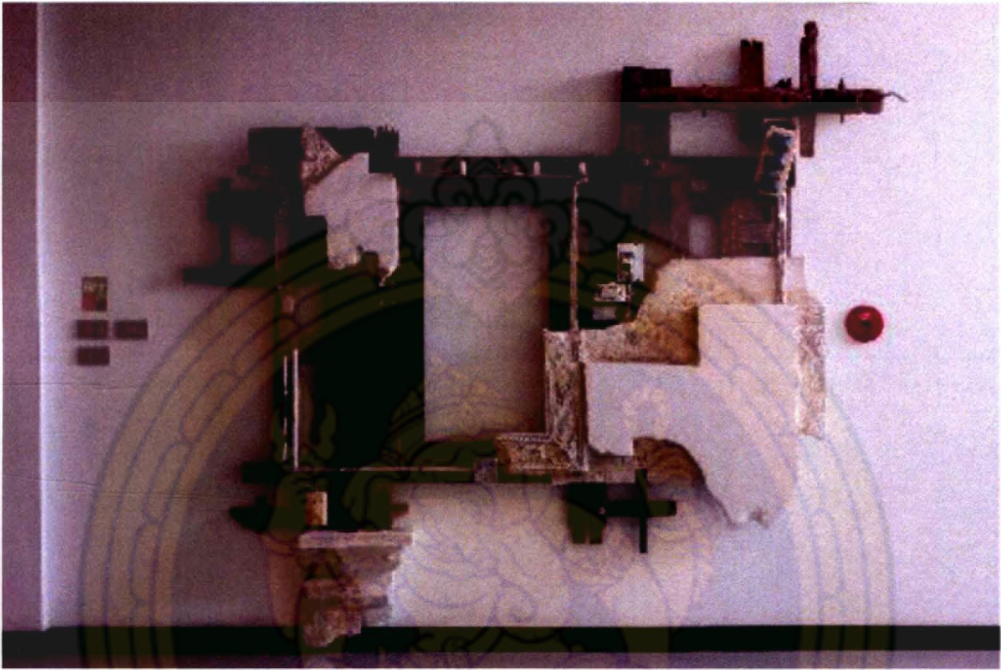
ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	12. ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 1 ในกระบวนการจัดวาง เพื่อ นำเสนอ และประเมินผลงาน

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.6.4 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 2 ชื่อผลงานว่า “ซ้อนทับ หมายถึง 1” ประกอบด้วยผลงาน 1 ชิ้น นำเสนอแนวความคิดในเรื่องความเสื่อมสลายของสถาปัตยกรรมไทย เรือนไทยที่ประกอบด้วยความประณีตทางเชิงช่าง และความสวยงามของงานศิลปกรรม ที่เปลี่ยนแปลงสภาพไปตามกาลเวลา เกิดเป็นรื้อรอยแห่งการผุพังและการถูกทับถมด้วยวัตถุที่เกิดขึ้นใหม่ตามยุคสมัย เกิดเป็นรูปทรงสีสนที่ผสมผสานกันจนเกิดเป็นความงามจากความไม่สมบูรณ์แบบที่ถูกรังสรรค์ด้วยวันเวลาและน้ำมือมนุษย์

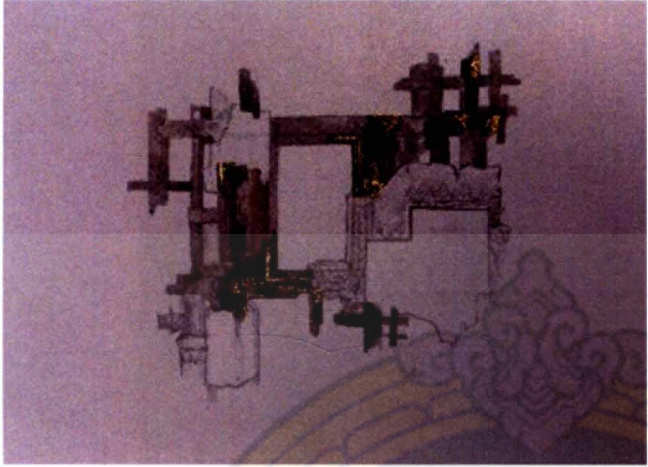
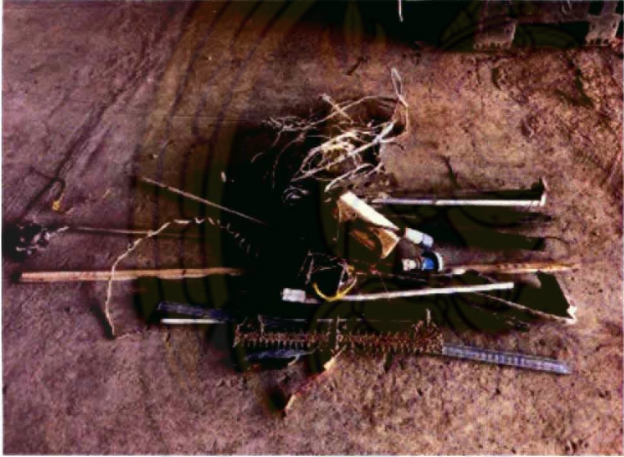
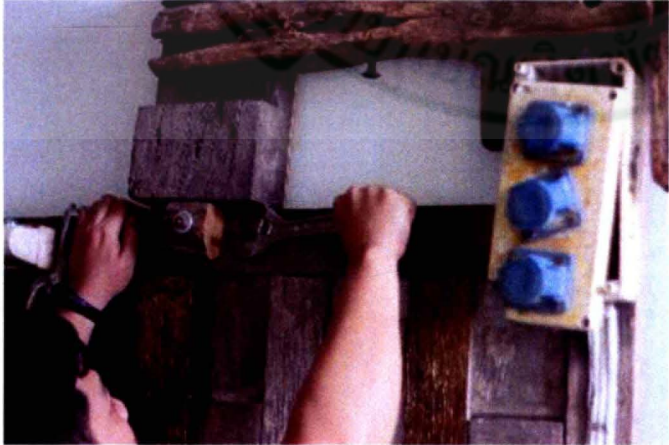
3.6.5 สร้างสรรค์โดยผสมผสานวัสดุโดยใช้ไม้ฝาเรือนไทยเก่า นำมาประกอบรูปทรงใหม่ด้วยการผสมผสานกับชิ้นส่วนของการฉาบปูนร่วมกับการใช้วัสดุสมัยใหม่ เขียนด้วยลายรดน้ำและลายปูนปั้น โดยนำวัสดุต่างชนิดต่างยุคสมัยมาประกอบกันให้มีลักษณะเป็นการซ้อนทับ เพื่อสร้างค่าน้ำหนักให้เกิดขึ้นในตัวผลงาน

3.6.6 ในภาพรวมของผลงานแสดงออกในเรื่องของการผสมผสานตัวของสิ่งที่หลงเหลือจากกาลเวลา เช่น ฝาบ้านเรือนไทยเก่า ที่เป็นตัวแทนของความโบราณ ที่ถูกฟื้นฟูจนฉาบทับสร้างอารมณ์ความรู้สึกขัดแย้ง โดยที่สีเส้นของไม้ ปูน ทอง และโลหะได้ผสมผสานตัวซ้อนทับ เพื่อถ่ายทอดความงามทางองค์ประกอบศิลป์

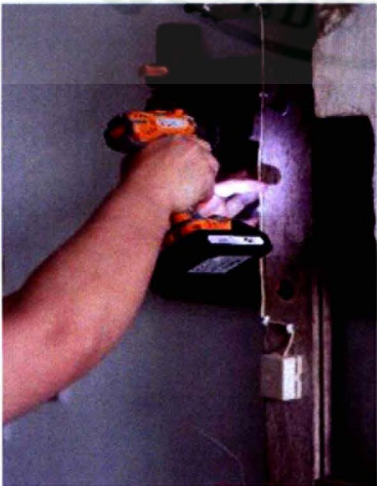

ภาพที่ 22 ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2
ชื่อผลงาน “ซ้อนทับ”
ปี พ.ศ. 2562
เทคนิค สื่อผสม
ขนาด 265x260 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ตารางที่ 8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. กระบวนการสร้างภาพร่าง 2 มิติ
	2. ภาพเศษวัสดุที่ใช้ประกอบผลงาน
	3. กระบวนการขึ้นรูปผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 ด้วยการขันยึดชิ้นส่วนไม้เก่า

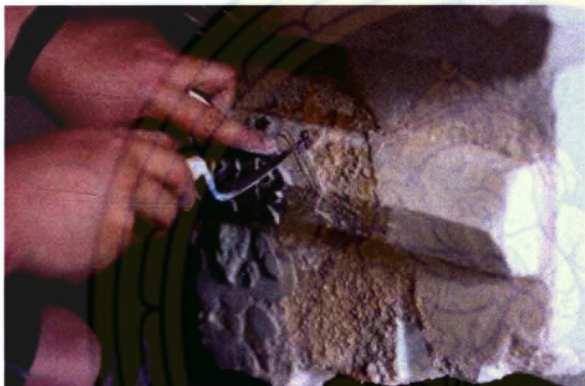
ตารางที่ 8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	4. ขั้นตอนการผสมวัสดุโลหะเข้ากับไม้เก่า
	5. กระบวนการนำเศษวัสดุเข้ามาใช้ร่วมในผลงาน
	6. ขั้นตอนการผสมวัสดุโลหะเข้ากับไม้เก่า

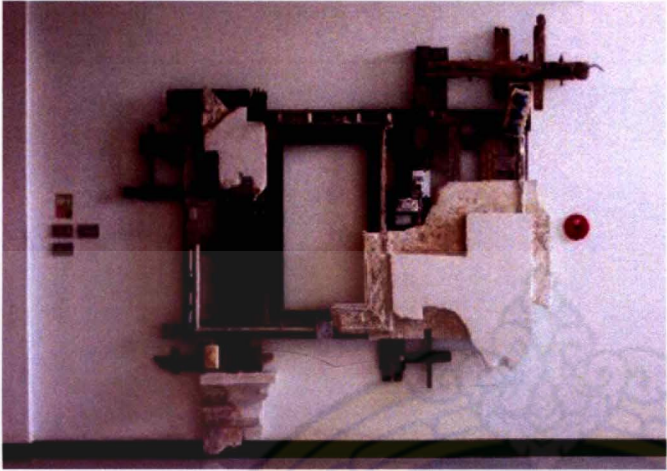
ตารางที่ 8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	7. ขั้นตอนการนำวัสดุสมัยใหม่ที่มีลักษณะเสื่อมสลายมาใช้ในผลงาน
	8. ขั้นตอนการเก็บรายละเอียดผลงานด้วยปัดฝุ่นทอง
	9. ขั้นตอนการเขียนลายไทยประดับเพื่อสร้างจุดเด่นและมิติของผลงาน

ตารางที่ 8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	10. กระบวนการฉาบพื้นด้วยปูนและปูนดำโบราณ
	11. การสร้างสรรค์ลวดลายปูนปั้นเพื่อสร้างรายละเอียดผลงาน
	12. กระบวนการติดตั้งผลงานเพื่อนำเสนอ

ตารางที่ 8 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	13. ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 2 ในกระบวนการจัดวางเพื่อนำเสนอ และประเมินผลงาน

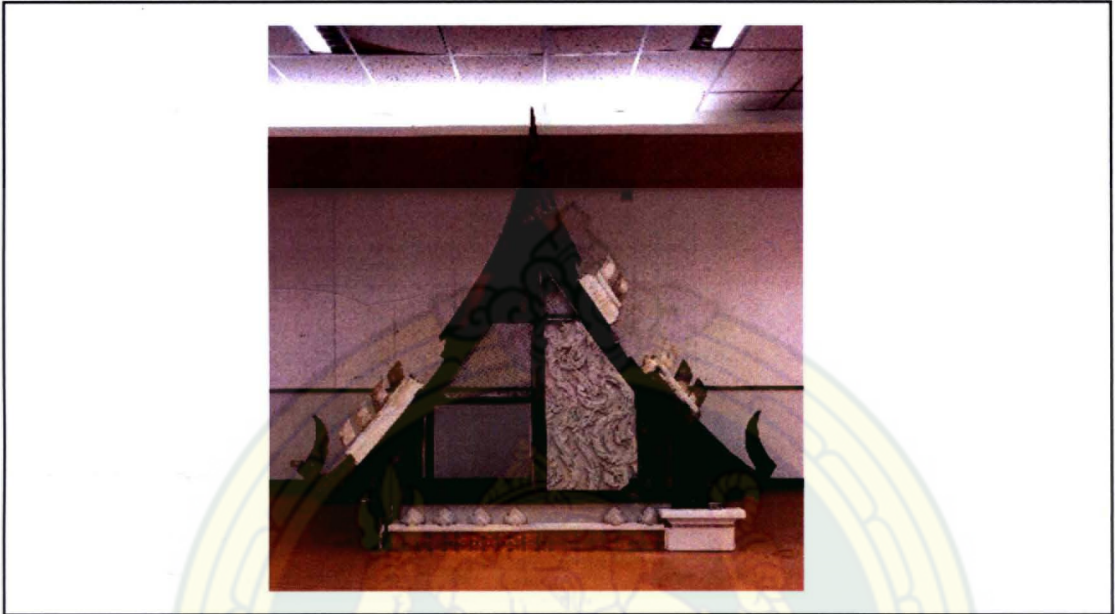
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.6.7 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 3 ชื่อว่า “กลืนกิน” ประกอบด้วยผลงานจำนวน 1 ชิ้น สร้างสรรค์ด้วยเทคนิคสื่อผสม ในการนำเสนอแนวความคิดในเรื่องของมิติแห่งความงามจากผลพวงของการเสื่อมสลายผู้ฟังของสถาปัตยกรรม อันประกอบด้วยไม้ ปูน โลหะที่มีความเก่าแก่ไม่สมบูรณ์ อันเกิดจากการก้าวผ่านวันเวลา ยุคสมัย และวิวัฒนาการของสภาพสังคม ที่ก่อให้เกิดความซ้อนทับของวัตถุตามยุคสมัยที่สร้างความเสียหายให้เกิดแก่สิ่งที่เคยทรงคุณค่ามาแต่เดิมแต่สุดท้ายไร้ร่องรอยแห่งความงามตามพุทธปรัชญาที่ปรากฏขึ้นจากความเสื่อม สะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมว่าทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

3.6.8 ในกระบวนการสร้างสรรค์ใช้หน้าจั่วเรือนไทยที่มีลักษณะเป็นไม้แก่นำมาประกอบรูปทรงใหม่ด้วยการผสมผสานชิ้นส่วนของโลหะ ลูกกรงเหล็ก การฉาบปูน ร่วมด้วยการใช้วัสดุสมัยใหม่ประดับด้วยลายฉลุทองและลายปูนปั้น โดยใช้โครงสร้างหลักจากไม้เรือนไทยเก่ายึดเข้ากับชิ้นส่วนที่เป็นปูนปั้นโลหะ และวัสดุภัณฑ์ต่าง ๆ เช่น อุปกรณ์ไฟฟ้า สายไฟเก่า ท่อสายสัญญาณ

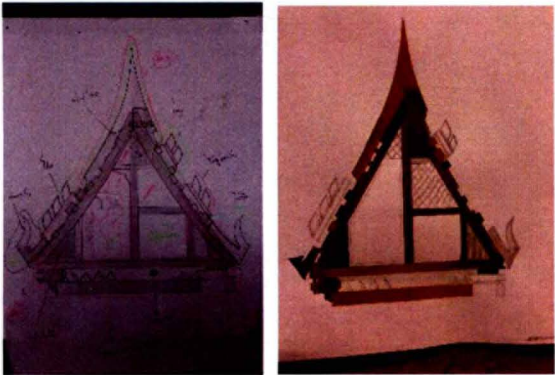
3.6.9 ผลงานสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 นำเสนอความร่วมมือของตัววัสดุที่มีความแตกต่างกันตามยุคสมัย โดยใช้หน้าจั่วไม้เก่าที่เป็นชิ้นส่วนของเรือนไทยโบราณที่มีร่องรอยของลายไม้และรูปทรงที่ผุกร่อนตามกาลเวลา เป็นรูปทรงประธาน ซ้อนทับด้วยงานปูนปั้นลายไทยที่มีลักษณะเป็นที่นิยมในยุคสมัยรัตนโกสินทร์ตอนปลาย ในขั้นสุดท้ายของผลงานมีการนำชิ้นส่วน

ของตะแกรงเหล็กและแผ่นโลหะมาปิดทับ ผสมกับพลาสติก สายไฟ อุปกรณ์ไฟฟ้า เพื่อแสดงถึงการถูกกลบทับด้วยบริบทของยุคสมัยที่เปลี่ยนเป็นความเสื่อมถอยของความงามทางศิลปกรรมที่มีมาแต่โบราณ

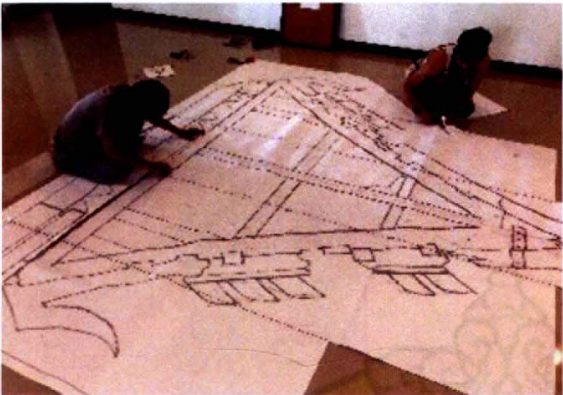

ภาพที่ 23 ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3
ชื่อผลงาน “กลืนกิน”
ปี พ.ศ. 2562
เทคนิค สื่อผสม
ขนาด 360x290 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

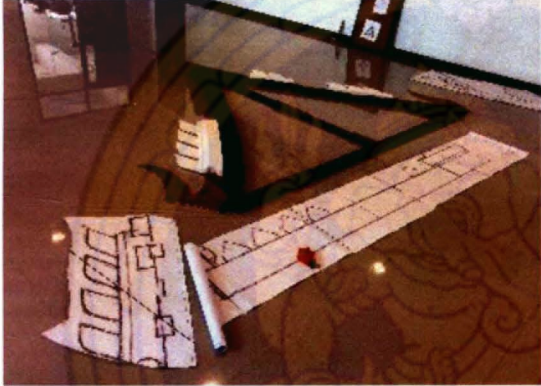
ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์		ขั้นตอนการสร้างสรรค์
		1. กระบวนการสร้างภาพร่าง 2 มิติ

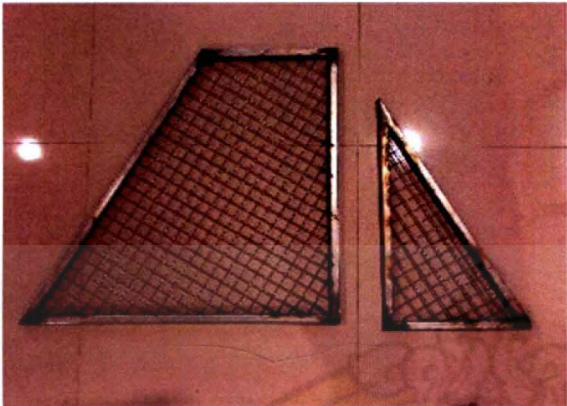
ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	2. กระบวนการขยายแบบโดยใช้สัดส่วนและขนาดเท่าวัสดุที่ใช้จริง
	3. ขึ้นรูปชิ้นส่วนของชิ้นงานด้วยแผ่นไม้ด้วยเทคนิคการตัดฉลุ
	4. ชิ้นส่วนลายกระจังประดับ ที่ขึ้นรูปด้วยเทคนิคการแกะสลักโฟม

ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	5. ชิ้นส่วนใบระกาประดับ ที่ขึ้นรูปด้วยเทคนิคการแกะสลักโฟมและฉาบด้วยปูนดำโบราณ
	6. กระบวนการประกอบชิ้นส่วนต่าง ๆ ตามภาพต้นแบบ
	7. ขั้นตอนการเข้าสลักไม้เพื่อยึดหน้าจั่ว

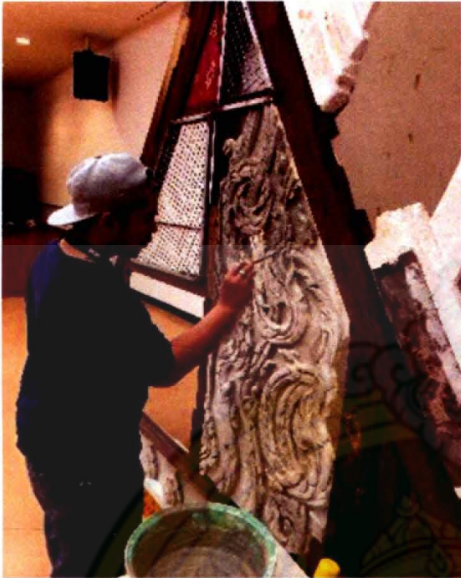
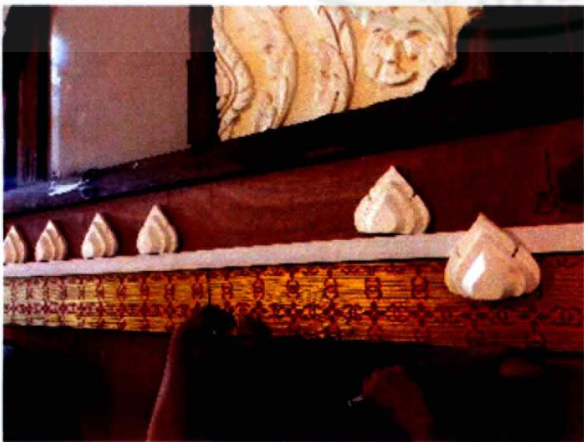
ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	8. ตะแกรงโลหะที่ใช้ประกอบใน ส่วนของรูปพักหน้าจั่ว
	9. กระบวนการผลิตโลหะเข้ากับ ชิ้นส่วนใบระกา
	10. ภาพวัสดุอุปกรณ์ในกระบวนการ ฉาบปูนทรายเพื่อเพิ่มความแข็งแรง ให้กับตัวผลงาน

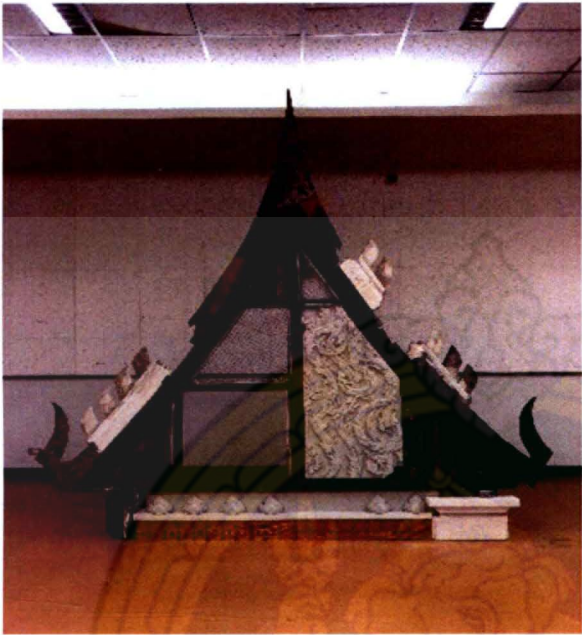
ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	11. กระบวนการฉาบปูนทรายเพื่อเพิ่มการยึดเกาะของปูนฉาบ
	12. กระบวนการแกะสลักลายเครือเถาด้วยวัสดุโฟม เพื่อใช้ในส่วนของหน้าบัน
	13. กระบวนการเคลือบเรซินบนชิ้นงานแกะสลักโฟม เพื่อเพิ่มความแข็งแรง

ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	14. ขั้นตอนการฉาบปูนซีเมนต์ลงบนลวดลายเครือเถาวัลย์ที่แกะสลักจากวัสดุโพม
	15. ขั้นตอนการประกอบชิ้นส่วนของผลงานในตำแหน่งหน้าบัน
	16. ขั้นตอนการเก็บรายละเอียดและเพิ่มชิ้นส่วนของลายทองเพื่อสร้างมิติให้กับผลงาน

ตารางที่ 9 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	17. ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 3 ในกระบวนการจัดวาง เพื่อนำเสนอ และประเมินผลงาน

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

3.6.10 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 4 ชื่อว่า “ซ้อนทับ หมายเลข 2” ประกอบด้วยผลงานจำนวน 1 ชิ้น สร้างสรรค์ด้วยเทคนิคสื่อผสมที่แสดงออกถึงมุมมองของความเสื่อมสลายของสถาปัตยกรรมไทยโบราณ ที่เป็นตัวแทนของสถานที่ทรงคุณค่าทางความรู้สึก อันประกอบด้วยเสาของสถาปัตยกรรมไทย ที่แสดงถึงความแข็งแรงมั่นคงในขณะที่อยู่สถานะที่ความเสื่อมสลายได้กัดกินให้ความงามที่เคยปรากฏอยู่ ถดถอยผุพังไปตามกาลเวลา อีกทั้งความเสื่อมที่เกิดขึ้นด้วยการทับซ้อนของยุคสมัยที่กลืนกินสิ่งเก่าที่มีความวิจิตรพิสดารในทางฝีมือเชิงช่างด้วยวัตถุตามยุคสมัยที่ตัดทอนความงามจนถึงภาวะสุดท้ายที่ไม่หลงเหลือความงามด้านศิลปกรรม ปรากฏอยู่เกิดเป็นมิติแห่งความงามที่แสดงออกด้วยร่องรอยความเก่า การแตกร้าวผุกร่อนที่ถูกซ้อนทับด้วยรูปทรงของสถาปัตยกรรมสมัยใหม่ เป็นความงามในความไม่สมบูรณ์แบบตามหลักปรัชญาวชิ-ชาปิ ที่กล่าวถึงการยอมรับในวิถีแห่งธรรมชาติว่าไม่มีสิ่งใดคงทนถาวร

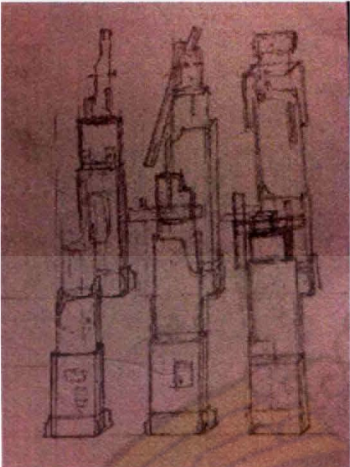
3.6.11 โดยขึ้นรูปด้วยเสาไม้เก่า และโคมอุตสาหกรรม ผสานรูปทรงด้วยวัสดุสมัยใหม่ และขึ้นรูปด้วยลายฉลุทองผสมผสานด้วยการใช้เทคนิคทางช่างไทยในการจัดองค์ประกอบ การเข้ามุมไม้และประดับคิ้วบัวมุมเสา

3.6.12 ผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 นำเสนอในรูปแบบศิลปะจัดวาง โดยใช้ลักษณะการวางช่องไฟของเสาสถาปัตยกรรมในกลุ่มของโบสถ์ วิหาร ที่มีวัสดุชิ้นในสุดเป็นเสาไม้เก่าที่แสดงความเก่าแก่ อันมีคุณค่าจากการผ่านกาลเวลา ทำให้มีลักษณะของริ้วรอย ผุกร่อน ในชั้นกลางใช้ลักษณะของเสากลมที่สร้างด้วยการก่ออิฐ ถูปูน แบบรัตนโกสินทร์ ในชั้นนอกสุดใช้รูปทรงเสาเหลี่ยมซึ่งเป็นลักษณะของยุคสมัยปัจจุบันที่รับอิทธิพลจากยุโรปแสดงให้เห็นถึงความถดถอยของความงามอันเป็นศิลปะชั้นสูงของงานช่างไทยที่มีความประณีตงดงามเป็นเอกลักษณ์ ที่ค่อย ๆ ถูกฉาบทับลดทอนคุณค่าทางงดงาม จนสุดท้ายเหลือเพียงพื้นผิวที่ราบเรียบตามความนิยมในยุคสมัยปัจจุบัน

ภาพที่ 24 ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4
ชื่อผลงาน “ซันทับ หมายเลข2”
ปี พ.ศ. 2562
เทคนิค สื่อผสม
ขนาด แปรผันตามพื้นที่
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ตารางที่ 10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	1. กระบวนการสร้างภาพร่าง 2 มิติ
	2. ขั้นตอนการตัดชิ้นรูปโครงสร้างเสา ตามขนาดที่กำหนด
	3. กระบวนการการต่อโครงสร้างของเสาด้วยเทคนิคการเชื่อมโฟม

ตารางที่ 10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	4. ขั้นตอนการขึ้นรูปโครงสร้างภาพรวมของผลงาน
	5. โครงสร้างของเสา จำนวน 6 ต้นที่ขึ้นรูปตามสัดส่วนที่กำหนด

ตารางที่ 10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	6. ขั้นตอนการตกแต่งพื้นผิว
	7. กระบวนการทาสีรองพื้น

ตารางที่ 10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ขั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	8. การสร้างต้นแบบรายประดับ ต้นเสา โดยใช้รูปแบบลายกระจัง และลายประจำยาม
	9. ขั้นตอนการสร้างการซ้อนทับ ของตัวชิ้นงาน

ตารางที่ 10 ขั้นตอนและกระบวนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 (ต่อ)

ภาพขั้นตอนการสร้างสรรค์	ขั้นตอนการสร้างสรรค์
	10. กระบวนการการสร้างลายฉลุทองบนชิ้นงาน
	11. ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 ในกระบวนการจัดวางเพื่อนำเสนอ และประเมินผลงาน

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

บทที่ 4

การวิเคราะห์และพัฒนาผลงานวิทยานิพนธ์

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ได้ผ่านกระบวนการการศึกษาทดลอง ค้นคว้าผ่านข้อผิดพลาดและปัญหา นำไปสู่การพัฒนาเพื่อหาแนวทางการแสดงออกให้เห็นแนวคิดทฤษฎีและกระบวนการสร้างสรรค์ และค้นคว้าเทคนิคต่าง ๆ โดยการใช้วัสดุที่แสดงถึงเนื้อหาเรื่องราวที่สามารถสะท้อนให้เห็นถึงแนวความคิดเรื่อง “กฎไตรลักษณ์” และคุณค่าความงามในความไม่สมบูรณ์ในแนววิถีแห่ง “วาปี-ซาปี” ตลอดจนคิดค้นเทคนิควิธีการและเข้าใจถึงปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานและสามารถพัฒนากระบวนการทางเทคนิคจนเกิดเป็นผลงานที่มีลักษณะเฉพาะตน รวมถึงมีคุณภาพเป็นที่ยอมรับในระดับที่น่าพอใจต่อไปได้ จากที่กล่าวมาข้างต้นจึงสามารถแยกผลงานสร้างสรรค์ออกได้เป็น 3 ระยะ ดังต่อไปนี้

4.1 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

การสร้างสรรคผลงานวิทยานิพนธ์ทั้ง 4 ชิ้น ล้วนผ่านการค้นคว้าทดลองและพัฒนาในเรื่องของเทคนิควิธีการวัสดุในการสร้างสรรค์ โดยนำแนวความคิดหลักในเรื่องกฎไตรลักษณ์มาช่วยอธิบายถึงหลักสัจธรรมในพุทธศาสนาที่มุ่งสอนให้เข้าใจชีวิตที่เป็นไปตามความเป็นจริง ให้ตระหนักรู้ และเกิดความเข้าใจว่าชีวิตนี้เป็นอย่างไร จากที่กล่าวมาทำให้ผู้สร้างสรรค์ต้องการสะท้อนให้เห็นถึงความเป็นปกติธรรมดาของทุกสรรพสิ่งที่ล้วน เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป (ธรากร จันทนะสาโร, 2557) ดังเช่นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับวัตถุ ก่อเกิดสภาวะเสื่อมถอย รอยรา การสูญเสयरูปลักษณ์ความงาม ซึ่งเป็นความจริงสูงสุดที่ล้วนต้องพบกับความเปลี่ยนแปลงของสภาวะความเป็นไปในทุกสรรพสิ่ง (มหาวงศ์ ชาญบาลี, 2550) โดยสะท้อนมุมมองของความงามที่เกิดขึ้นจากความบกพร่องไม่สมบูรณ์แบบโดยนำแนวความคิดตามทฤษฎี วาปี - ซาปี เพื่อนำเสนอแง่มุมของความงามตามธรรมชาติที่ถูกรังสรรค์ด้วยกาลเวลา เกิดเป็นร่องรอยแตกร้าว การเกาะเกาะตัว เกิดเป็นรูปทรงอิสระ สีสนของคราบสนิมรื้อรอยความเก่า คราบตะไคร่น้ำ ที่บ่งบอกถึงวิถีแห่งการไหลเวียนไปตามกระแสแห่งธรรมชาติ (ปราโมทย์ ปาธานา, 2014) เป็นลักษณะของผลงานที่เกิดขึ้นและทำลายตัวเองในห้วงเวลาอันสั้นผู้สร้างสรรค์จึงหยิบยกรูปแบบศิลปะแนวไม่จีรังเข้ามาประกอบแนวความคิดและพัฒนาารูปแบบของผลงานที่แสดงออกถึงลักษณะผลงานที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อนำไปสู่การยอมรับถึงการดำรงอยู่และการเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติ จากที่กล่าวมาเบื้องต้นสามารถพัฒนาผลงานในลักษณะของการโหยหาอดีต ตามหลักทฤษฎีโนสเทลเจีย ที่แสดงถึงการแสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึกจากรากฐานของประสบการณ์ที่ผ่านพ้นมาแล้ว ดังที่วิลเลียม เคลลี ได้กล่าวไว้ว่า

“การโหยหาอดีตของมนุษย์ เป็นจินตนาการถึงโลกที่เราได้สูญเสียไปแล้ว” แมทธิ มัตซุตะ ได้กล่าวว่า “การโหยหาอดีตของมนุษย์ เป็นพื้นที่ความทรงจำหลงใหลอย่างเจ็บปวดรวดร้าวที่กลับไปเยือน และเป็นสัญลักษณ์เกี่ยวกับทิศทางอย่างหนึ่งของมนุษย์” (พัฒนา กิตติอาษา, 2546) ดังที่ปรากฏในการสร้างสรรค์ผลงานที่หยิบยกเศษซากของสถาปัตยกรรมไทยโบราณ ฝ้ายบ้านเรือนไทย โบราณวัตถุ ที่แสดงคุณค่าความงามในตนเองแม้จะอยู่ในสภาวะเสื่อมถอย เกิดวิรรอยแตกหักพังทลาย อันแสดงถึงความงามในเรื่องราวที่บอกเล่าในกาลเวลา

4.2 การค้นคว้าและทดลองเทคนิคการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ (ขั้นที่ 1) (Terminal Project)

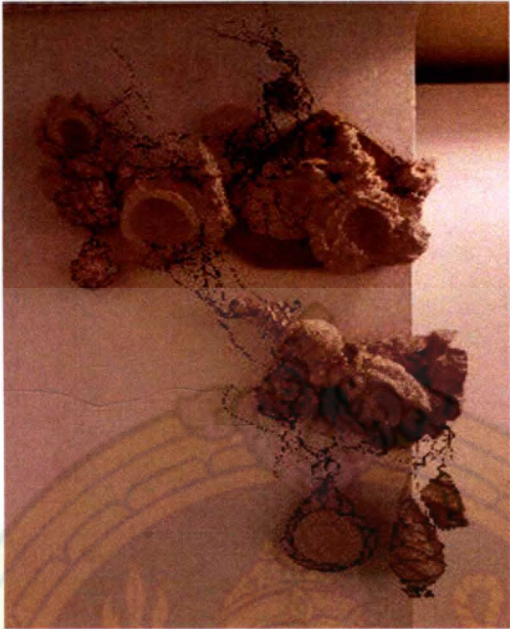
การค้นคว้าและทดลองเทคนิคก่อนการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ (ขั้นที่ 1) เป็นการศึกษาทดลองการสรุปแนวความคิดเบื้องต้นเพื่อนำมาสร้างสรรค์ผลงาน และค้นคว้าทดลองในเรื่องของวัสดุอุปกรณ์ ที่จะเป็นส่วนประกอบของผลงานสร้างสรรค์ให้มีความสอดคล้องกลมกลืนกับแนวคิด

แนวความคิดก่อนงานวิทยานิพนธ์ ขั้นที่ 1 ผู้วิจัยได้แสดงออกให้เห็นถึงความผูกพันของเสื่อมสลายของรูปทรงทางสถาปัตยกรรมทางศาสนา สถูป เจดีย์ ที่แสดงให้เห็นถึงความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง แม้แต่สิ่งที่เคยเป็นความงามแห่งความศรัทธา ยังไม่สามารถหลีกเลี่ยงความเสื่อมไปได้

เทคนิคใช้ในการสร้างสรรค์ ในระยะแรกของการสร้างสรรค์ผลงานผู้วิจัยเลือกใช้เทคนิคการแกะสลักอิฐมวลเบา โดยการใช้การเชื่อมต่อชิ้นส่วนด้วยกาว และการถักคลุมด้วยลวดทองแดงให้เป็นรูปทรงทางสถาปัตยกรรม พบว่าเทคนิคนี้ยังไม่ส่งเสริมกับแนวความคิดเรื่องความเสื่อมสลายเท่าที่ควร

วิธีการนำเสนอ มีการจัดแสดงผลงานจำนวน 1 ชิ้น ขนาด โดยวิธีการตั้งแขวนบนผนังสีขาว ภาพรวมของผลงานต้องมีการจัดการเรื่องพื้นผิวและน้ำหนักของผลงานเพราะด้วยลักษณะงานแบบนูนสูงทำให้ยากต่อการจัดการ

4.2.1 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1

ภาพที่ 25 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1
ชื่อผลงาน “รุ่งโรย”
ปี พ.ศ. 2561
เทคนิค สือผสม
ขนาด 90 x 180 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

แนวความคิดก่อนงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 ผู้วิจัยต้องการนำเสนอสถานะแห่งความเสื่อมสลาย ที่ปรากฏบนวัตถุทางสถาปัตยกรรมทางพุทธศาสนา ปรากฏเป็นริ้วรอยความงามตามธรรมชาติ เป็นเครื่องสื่อสารความหมายแห่งการผ่านวันเวลา สะท้อนให้เห็นถึงสังขธรรม ในความไม่เที่ยงแท้แห่งชีวิต

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ ในขั้นตอนปฏิบัติงาน มีการปรับปรุงและพัฒนาเรื่องการใช้วัสดุประกอบในตัวผลงาน เพื่อแก้ปัญหาในการขึ้นรูปโครงสร้างหลัก จากผลงานชิ้นก่อนหน้า ด้วยการปรับปรุงรูปทรงของซากปรักหักพังให้มีความซับซ้อนในเรื่องของน้ำหนักด้วยการเพิ่มส่วนประกอบเศษผ้าและเชือกเพื่อลดความแข็งแรงของผลงาน ร่วมด้วยการย้อมสีชิ้นส่วนของผลงานด้วยสี ทำให้เกิดมิติที่ซับซ้อนมากขึ้นและสีสนโทนเข้มจะทำให้สื่อสารอารมณ์ความรู้สึกของเสื่อมได้สมบูรณ์มากขึ้น

วิธีการนำเสนอ จัดแสดงผลงาน โดยการตั้งแขวนบนพื้นไม้สีขาว โดยมีขนาด 90 x 160 ซม. เพื่อเน้นองค์ประกอบในแนวตั้ง เพื่อให้ส่งเสริมให้รูปทรงผลงานมีความเคลื่อนไหว แต่ด้วยขนาดของผลงานที่ใหญ่มากขึ้น ทำให้มีปัญหาเรื่องน้ำหนัก และจุดศูนย์ถ่วงของผลงาน

4.2.2 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2

ภาพที่ 26 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 2
ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข 1”
ปี พ.ศ. 2561
เทคนิค สื่อผสม
ขนาด 90 x 160 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

แนวความคิดก่อนงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ผู้สร้างสรรค์ต้องการนำเสนอร่องรอยแห่งความเสื่อมสลายที่ก่อตัวเกิดเป็นรูปทรงอิสระที่มีความงาม ตามความเป็นไปได้ตามกฎแห่งไตรลักษณ์ สะท้อนให้เห็นความจริงแท้ของทุกสรรพสิ่งว่าสุดท้ายแล้วต้องดับสิ้นไปทั้งสิ้น

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ ในโครงสร้างและกลุ่มรูปทรงหลักของชิ้นงานขึ้นรูปด้วยการนำอิฐมวลเบาโดยใช้เทคนิคการแกะสลักและเชื่อมต่อกับเศษวัสดุประเภทเครื่องดินเผา และผ้าที่ย้อม

ด้วยเทียนสีที่ผ่านการเผาไปให้เกิดคราบและสีสน้ำจากการถูกความร้อน ซึ่งเป็นการต่อยอดเทคนิควิธีการจากผลงานชิ้นก่อนหน้าทำให้ได้สีสน้ำที่มีความน่าสนใจมากขึ้น

ในส่วนของการพัฒนาเรื่องขององค์ประกอบของรูปทรงมีการปรับปรุงเรื่องกลุ่มของตัวชิ้นงานให้มีกลุ่มหลักที่เป็นประธาน และประกอบด้วยกลุ่มรูปทรงรองให้เกิดค่าน้ำหนักในผลงาน ซึ่งปรับปรุงจากผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2 ที่มีการประกอบตัวของรูปทรงที่กระจายตัวมากเกินไปในเรื่องของความลงตัวของวัสดุยังมีปัญหาเรื่องการประสานกันของเทียนสีต่างส่งผลให้ขาดความเป็นธรรมชาติ ภาพรวมของผลงานสามารถสื่อสารอารมณ์ความรู้สึกของความเสื่อมสลายได้แต่ยังขาดพลังของตัวงานเพราะขนาดเล็กเกินไป

วิธีการนำเสนอ ลักษณะของผลงานเป็นการประกอบวัสดุในรูปปูนสูง ใช้การจัดแสดงโดยลักษณะการตั้งแขวนติดผนังสีขาว โดยสามารถปรับรูปทรงให้สอดคล้องและแปรผันตามสภาพแวดล้อม ในส่วนของการติดตั้งพบปัญหาเรื่องน้ำหนักและการจัดตำแหน่งของผลงานในบางส่วนและรูปทรงที่ติดตั้งยังมีขนาดที่ไม่ใหญ่พอที่จะปะทะกับความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์ชิ้นนี้

4.2.3 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชิ้นที่ 3

ภาพที่ 27 ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3

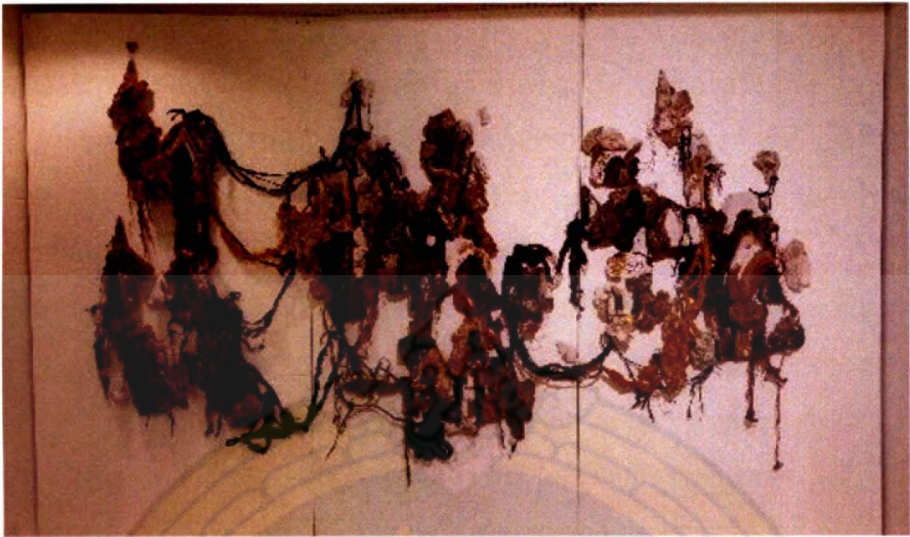
ชื่อผลงาน	“เศษซาก หมายเลข 2”
ปี พ.ศ.	2561
เทคนิค	สื่อผสม
ขนาด	100 x 140 ซม.
ที่มา :	ผู้สร้างสรรค์

แนวความคิดก่อนงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 ผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายในการนำเสนอถึงสภาวะแห่งความเสื่อม อันเป็นความแน่แท้ในชีวิต อันขับเคลื่อนด้วยหลักแห่งไตรลักษณ์สะท้อนให้เห็นถึงความไม่เที่ยงของทุกสรรพสิ่ง ที่ล้วนแต่ต้องนอนบ้นอมและยอมรับการเปลี่ยนแปลงและดับไปสู่สภาวะแห่ง “อนันตา” อันเป็นความงามอันสุขสงบอย่างแท้จริง

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ จากการพัฒนาปรับปรุงและสังเคราะห์ในเรื่องกระบวนการวิธีการนำวัสดุจากผลงานก่อนหน้าในการสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชุดที่ 4 นี้ ได้เลือกใช้เทคนิคการแกะสลักอิฐมวลเบาที่มีความหลากหลาย ซับซ้อน ประกอบกับการใช้ผ้าดิบเทียนสี ดินเฝานำมาผนวกกับวัสดุจากสภาพแวดล้อมจริงที่มีความแตกหักบุบสลายตามธรรมชาติ นำมาประกอบเพื่อขึ้นรูปชิ้นงานเพื่อแสดงออกถึงสภาพที่ผุพัง เปราะบาง และเสื่อมโทรม โดยการสร้างองค์ประกอบที่ใหญ่และซับซ้อนเพื่อเสริมพลังในการปะทะต่ออารมณ์ความรู้สึกร่วมด้วย โทนสีเข้มที่สื่อถึงความสูญสลาย และเนื่องด้วยมีการปรับปรุงเรื่องขนาดของผลงานและปรับปรุงรูปทรง โทนสี สามารถสื่อสารเรื่องความเสื่อมสลายได้ชัดเจนขึ้นแต่ส่งผลในการควบคุมองค์ประกอบภาพรวมของงานได้ไม่สมบูรณ์เท่าที่ควรในด้านรูปทรงและรายละเอียดมีลักษณะเป็นนามธรรมมากเกินไป

วิธีการนำเสนอ จัดแสดงผลงานโดยการตั้งแขวนบนพื้นไม้สีขาว มีความยาว 200 x 320 ซม. เพื่อให้เห็นองค์ประกอบในแนวกว้างเพื่อส่งเสริมให้ผลงานเกิดความเคลื่อนไหวมากยิ่งขึ้น แต่ด้วยความขนาดที่เพิ่มขึ้น ส่งผลให้เกิดปัญหาเรื่องของน้ำหนักของชิ้นงาน และการควบคุมภาพรวมของกลุ่มรูปทรงที่ควบคุมได้ยาก ทำให้การนำเสนอยังไม่สมบูรณ์เท่าที่ควร

4.2.4 ภาพผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4

ภาพที่ 28 ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4
ชื่อผลงาน “เศษซาก หมายเลข 3”
ปี พ.ศ. 2561
เทคนิค สีสผสม
ขนาด 200 x 320 ซม.
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

สรุป หลังจากผู้สร้างสรรค์ ได้ศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูล และปฏิบัติงานสร้างสรรค์ผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ทั้งสี่ชิ้นทำให้เกิดกระบวนการพัฒนาขึ้นเป็นลำดับทั้งด้านแนวความคิดเทคนิควิธีการขั้นตอนการวิเคราะห์ ข้อมูล และวิธีการนำเสนอซึ่งกระบวนการเรียนรู้ต่าง ๆ เกิดจากการค้นคว้าในเรื่องการแสดงออกทางความคิด และปฏิบัติโดยผ่านการสร้างสรรค์ผลงานต่อเนื่องเป็นระยะเวลาที่ยาวนานอีกทั้งมีการศึกษาในเรื่องของกรอบทฤษฎี เช่น ทฤษฎี วาปี-ชาปี และปรัชญาทางพุทธศาสนา นำมาถอดประสานเข้ากับผลงานสร้างสรรค์ร่วมด้วยคำแนะนำต่าง ๆ จากอาจารย์ผู้สอน เมื่อทุกส่วนประกอบได้นำมาใช้งานร่วมกับประสบการณ์ที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงานของผู้สร้างสรรค์จึงเกิดการค้นพบคุณลักษณะพิเศษและความเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผลงานสร้างสรรค์ โดยมีการพัฒนาอย่างเป็นลำดับ และนำสู่การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีคุณค่าในตนเองในขั้นตอนต่อไป

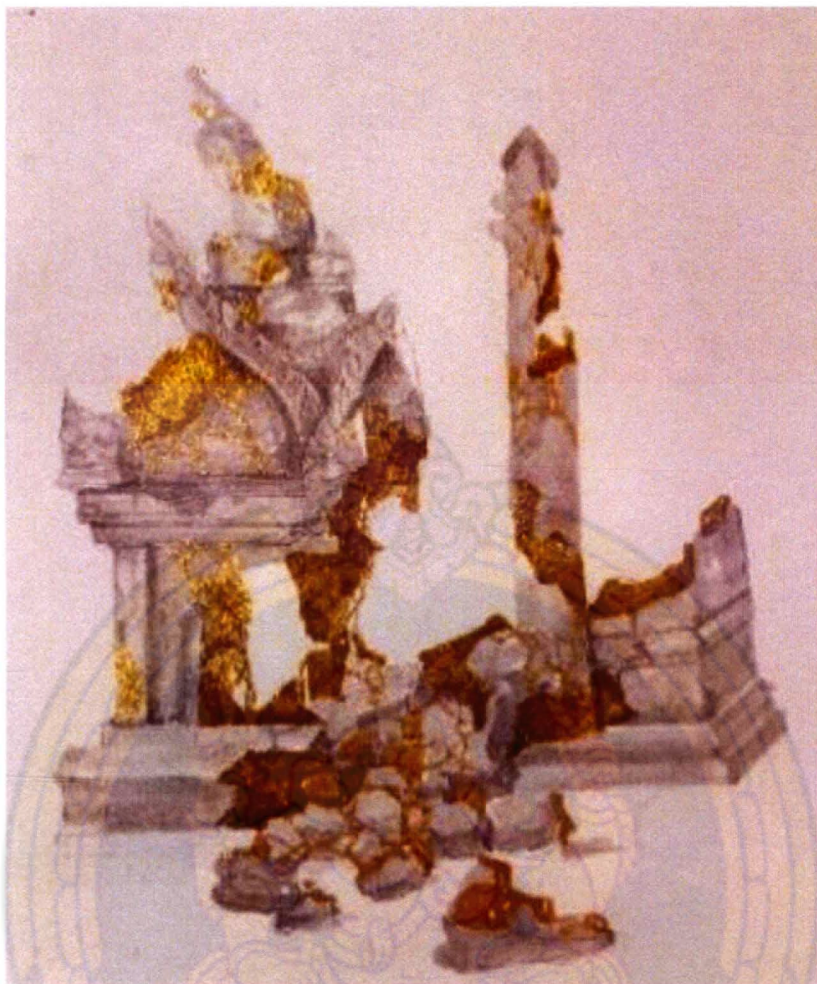
4.3 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ชั้นที่ 1

4.3.1 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 เป็นการรวบรวมและผนวกแนวความคิดจากผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ นำข้อมูลต่าง ๆ นำมาวิเคราะห์ สังเคราะห์และสร้างสรรค์ออกมาให้มีความชัดเจนในทุก ๆ มิติ เป็นการเริ่มต้นในการพัฒนา และสร้างสรรค์ผลงานจาก 2 มิติ สู่ผลงานในรูปแบบ 3 มิติ

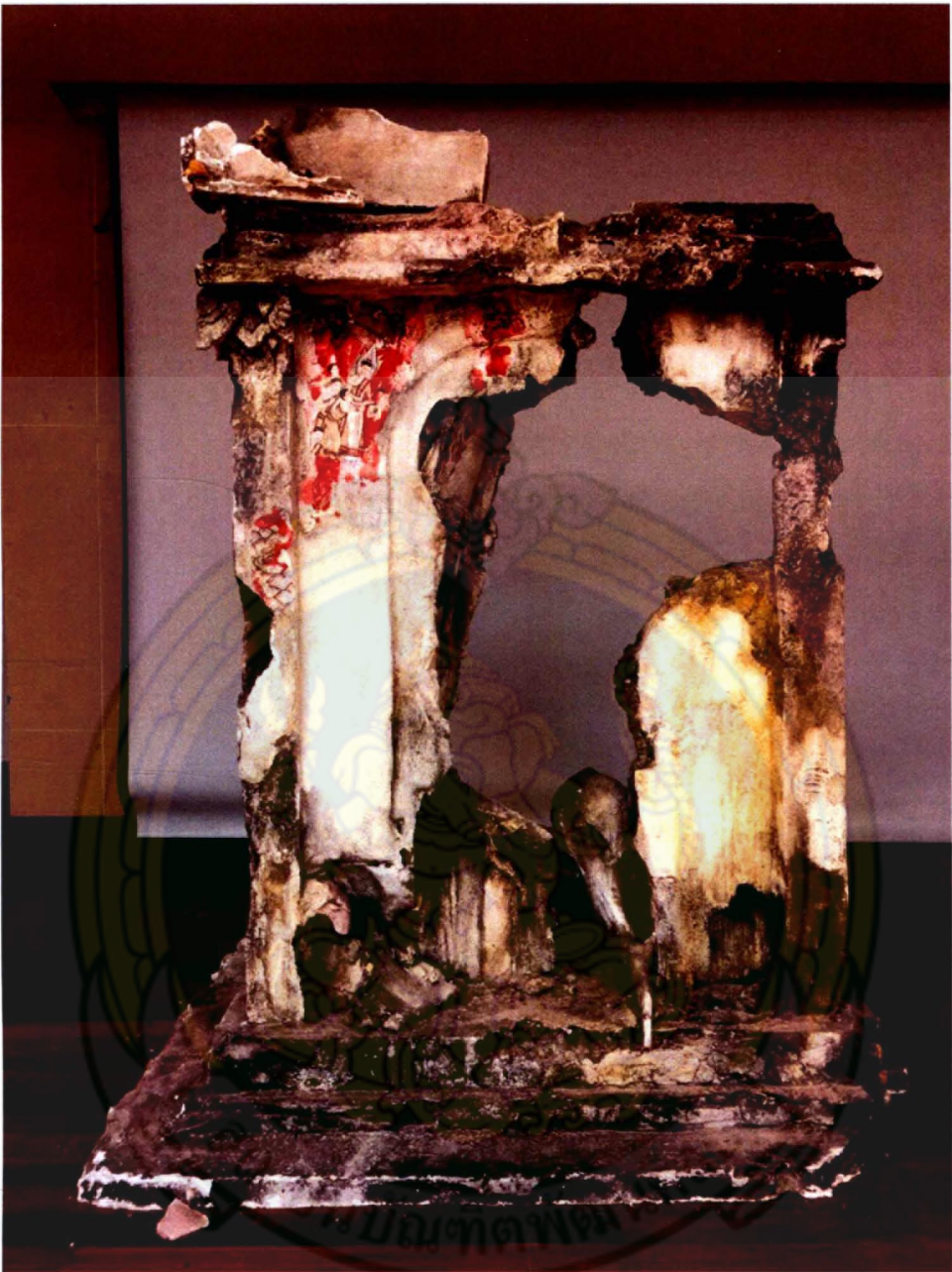
แนวความคิดผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ผู้วิจัยต้องการแสดงออกให้เห็นถึง การสั่นสภาพของสรรพสิ่งเป็นความจริงอันสูงสุดของธรรมชาติว่า ไม่มีสิ่งใดหลีกเลี่ยงจากความเสื่อมสลายได้ แม้แต่สิ่งที่เป็นที่สักการบูชา หรือมีคุณค่าเพียงใดในที่สุดก็ต้องบอบสลายเป็นไปตามกาลเวลาเช่นเดียวกับทุก ๆ สิ่ง ในผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นนี้ ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจากซากปรักหักพังของโบราณสถานก่อให้เกิดการสะท้อนอารมณ์ ชื่นนำไปสู่ห้วงจิตที่ระลึกถึงกฎแห่งไตรลักษณ์อันเป็นความจริงสูงสุดแห่งชีวิต

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1 เป็นการทดลองวัสดุและวิธีการทำงาน โดยรูปแบบของผลงานจะเป็น 3 มิติ และใช้การขึ้นรูปด้วยโฟมแข็งและยูรีเทนโฟมเพื่อแก้ปัญหาเรื่องของน้ำหนักในตัวชิ้นงาน หลังจากได้รูปทรงตามแบบร่าง โดยการทำแบบแยกชิ้นส่วน จากนั้นใช้วิธีแกะสลัก และใช้เทคนิคการสร้างร่องรอยแตกกร้าวด้วยการกะเทาะผิวและเผาไฟด้วยความร้อนสูงให้เห็นเป็นรูปทรงที่ไม่สมบูรณ์ สื่อถึงความเสื่อมโทรมตามกาลเวลา ในส่วนของขั้นตอนของการฉาบพื้น ใช้กาบ ปูนขาว และทรายเป็นวัสดุฉาบ ในส่วนที่เขียนภาพจิตรกรรมมีการขัดมันพื้นผิวในบางส่วนแล้วเขียนภาพจิตรกรรมไทยด้วยเทคนิคสีฝุ่น หลังสิ้นสุดกระบวนการเขียนภาพลงบนชิ้นงาน จึงใช้สีฝุ่นย้อมสีภาพรวมของผลงานทั้งหมดเพื่อให้ความรู้สึกเก่าแก่ เสื่อมสลาย เช่นเดียวกับซากสถาปัตยกรรมโบราณในสถานที่จริง

วิธีการนำเสนอผลงาน ผู้สร้างสรรค์ได้ปรับวิธีการติดตั้งชิ้นงานตั้งแขวนจากรูปแบบเดิมในชุดผลงานก่อนวิทยานิพนธ์มาเป็นการจัดแสดงโดยการตั้งกับพื้นให้เห็นรอบด้านโดยตัวผลงานสามารถแปรผันตามพื้นที่ได้ตามความเหมาะสม ทำให้มิติของการมองเห็นผลงานเข้าถึงได้โดยรอบ ส่งผลดีในเรื่องของการเข้าถึงความรู้สึกระหว่างผู้ชมกับผลงานที่ได้มากขึ้น โดยการเชื่อมโยงกับภาพความทรงจำ

ภาพที่ 29 ภาพร่างผลงาน วิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1
 ชื่อผลงาน “เสื่อมสลาย”
 ปี พ.ศ. 2562
 เทคนิค สื่อผสม
 ขนาด 185 x 150 x 150 ซม.
 ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 30 ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 1

ชื่อผลงาน “เสื่อมสลาย”

ปี พ.ศ. 2561

เทคนิค สื่อผสม

ขนาด 185 x 150 x 150 ซม.

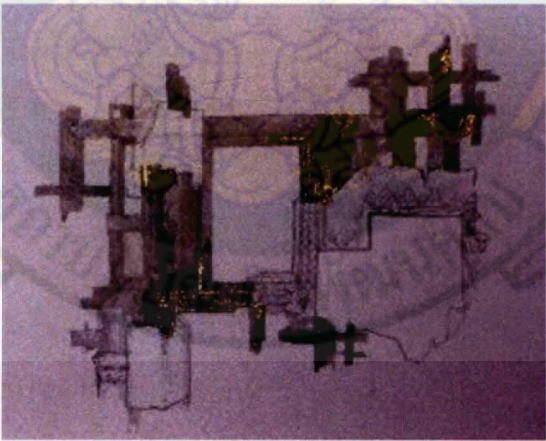
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

4.3.2 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2

แนวความคิดผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจ จากปลั๊กหักพังของสถาปัตยกรรมจากไม้เก่าของศาสนสถาน ชิ้นส่วนของฝาภูมิไม้เก่าที่เสื่อมโทรมตามสภาพที่ผ่านกาลเวลาที่ถูกทับถมด้วยการซ้อนทับด้วยวัตถุ ตามยุคสมัยที่ทับถมลวดลายประดับอันทรงคุณค่าไว้เบื้องล่าง แสดงให้เห็นความเป็นอนัตตาของทุกสรรพสิ่ง ว่าไม่มีสิ่งใดที่จะสามารถอยู่เหนืออำนาจแห่งกาลเวลา

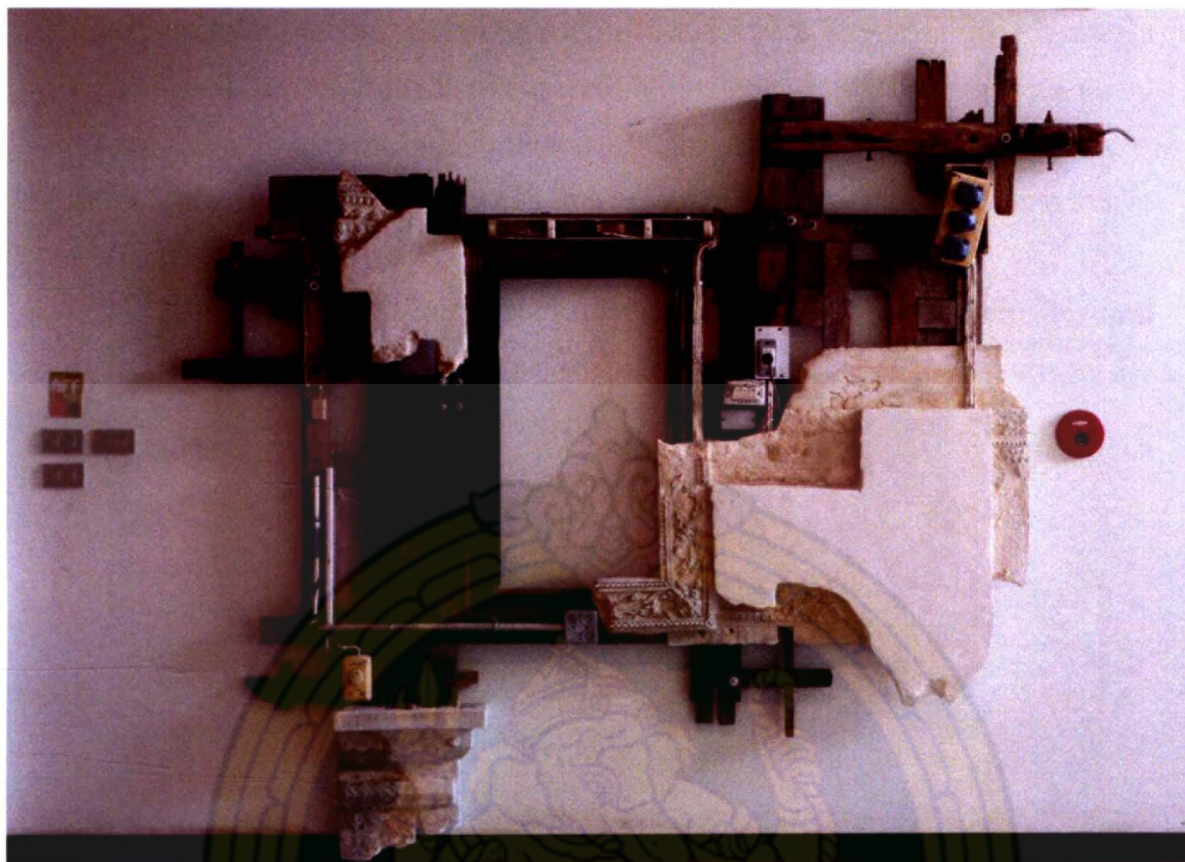
เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ โครงสร้างหลักของผลงานประกอบจากฝาภูมิเรือนไทยไม้เก่าที่มีการผุกร่อนตามกาลเวลา นำมาเข้าสลักประกอบรูปทรงเข้ากับไม้ในยุคสมัยปัจจุบัน แล้วประกบติดเข้ากับวัสดุปูนฉาบโดยมีการปั้นลวดลายปูนปั้นในบางส่วนเพื่อเป็นจุดดึงดูดสายตา ในส่วนกรอบหน้าต่างไม่มีการทำลายรดน้ำเพื่อเพิ่มรายละเอียดและมิติจากสีทอง เมื่อโครงสร้างภาพรวมแล้วเสร็จจึงนำวัสดุสมัยใหม่ เช่น โครงของหลอดไฟ ลายไฟ และท่อของวงจรอิเล็กทรอนิกส์ต่าง ๆ เข้าไปซ้อนทับประกอบกับตัวผลงาน เพื่อแสดงการซ้อนทับที่บ่งบอกมิติแห่งกาลเวลาที่แสดงให้เห็นความไม่เที่ยงของวัตถุต่าง ๆ

วิธีการนำเสนอ ในการจัดแสดงผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 2 ผู้วิจัยได้ ใช้วิธีการนำเสนอโดยการตั้งแขวนติดกับผนังที่เป็นพื้นที่สีขาวเพื่อแสดงให้เห็นถึงบริบทของวัตถุที่เป็นฝาไม้เก่า เพื่อเป็นการกระทบทความรู้สึกโดยมีการใช้ภาพความทรงจำเป็นตัวช่วยส่งเสริมผลงาน

ภาพที่ 31 ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 2

ชื่อผลงาน	“ซ้อนทับ หมายเลข 1”
ปี พ.ศ.	2562
เทคนิค	สื่อผสม
ขนาด	265 x 260 ซม.
ที่มา :	ผู้สร้างสรรค์

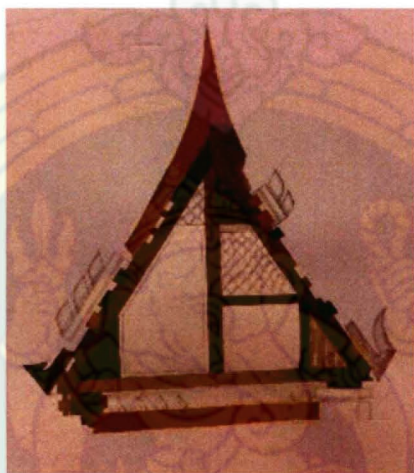
ภาพที่ 32 ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 2
 ชื่อผลงาน “ซ้อนทับ หมายเลข 1”
 ปี พ.ศ. 2562
 เทคนิค สื่อผสม
 ขนาด 265 x 260 ซม.
 ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

4.3.3 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3

แนวความคิดผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ในการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจาก สถาปัตยกรรมเก่าที่เป็นส่วนประกอบของเรือนศาลาวัด รูปทรงของยอดหน้าจั่วที่ตั้งตระหง่าน ผ่านวันเวลาต่อสู้กับการผุกร่อนเสื่อมสลาย โดยความเสื่อมนั้นเกิดขึ้นด้วยธรรมชาติแวดล้อม และเกิดจากการซ้อนทับด้วยวัสดุสมัยใหม่ที่มีการทับถมปะติดปะต่อให้เห็นมิติแห่งกาลเวลา เป็นความเสื่อมที่สร้างความงามด้วยทัศนธาตุ เป็นความงามอันเกิดจากความไม่สมบูรณ์แบบตามหลักปรัชญา วาปี-ซาปี

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 ขึ้นรูปจากรูปทรงของหน้าจั่วเรือนไทยไม้เก่าที่เป็นรูปทรงสามเหลี่ยมโดยผนวกเข้ากับโลหะ เช่น แผ่นเหล็กขึ้นรูปตามส่วนประกอบของใบระกา และเป็นชิ้นส่วนของหน้าบัน โดยผนวกเข้ากับลายปูนปั้นหน้าบันจากปูน ตำโบราณ และปูนซีเมนต์ ตกแต่งด้วยลวดลายดอกไม้ ร่วง สีทอง เพื่อเพิ่มมิติให้กับผลงานตามอย่างการประดับตกแต่งแบบไทยโบราณ

วิธีการนำเสนอผลงาน จัดแสดงผลงานในรูปแบบแปรรูปตามสถานที่ โดยที่ผลงานจัดแสดงแบบตั้งแขวน ติดกับผนังพื้นหลังสีขาว ด้วยจากผลงานมีขนาดใหญ่ตามขนาดของชิ้นส่วนหน้าบันที่เป็นวัสดุจริง จึงแสดงออกถึงความบาลอยตามรูปทรงสามเหลี่ยมแบบหน้าจั่วได้อย่างลงตัว

ภาพที่ 33 ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 3

ชื่อผลงาน “กลืนกิน”

ปี พ.ศ. 2562

เทคนิค สื่อผสม

ขนาด 360 x 290 ซม.

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 34 ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 3

ชื่อผลงาน “กลิ่นกิน”

ปี พ.ศ. 2562

เทคนิค สื่อดผสม ไม้เก่า โฟม ปูนปั้น

ขนาด 360 x 290 ซม.

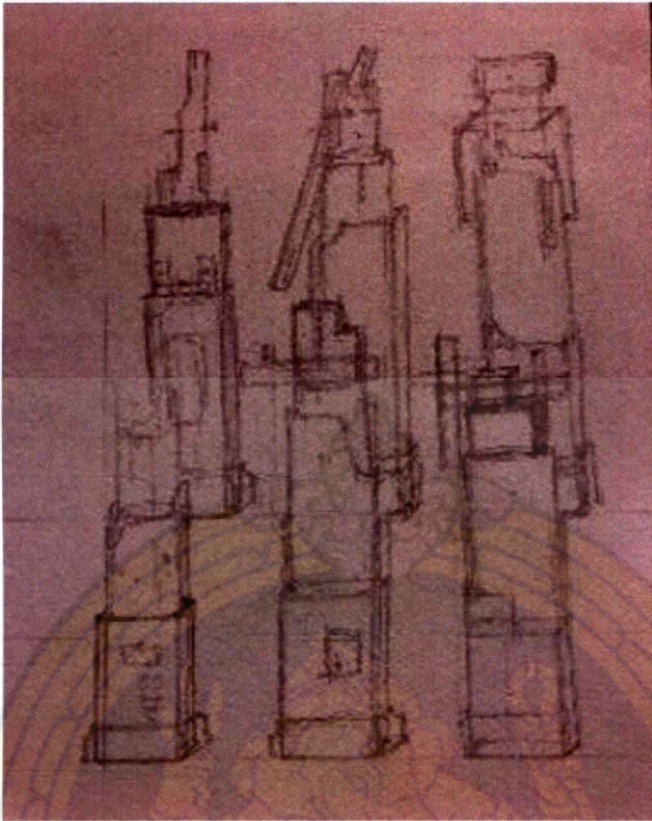
ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

4.3.4 การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4

แนวความคิดผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 ในการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 ผู้วิจัยได้รับแรงบันดาลใจจากภาพซากปรักหักพังของเสาโบราณสถาน ซึ่งเป็นสถาปัตยกรรมในทางพระพุทธศาสนาที่เกิดการเสื่อมสลายผุพังตามกาลเวลา ซึ่งผ่านการบูรณะซ่อมแซม โดยฉาบทับด้วยรูปแบบตามสมัยที่ทำลายคุณค่าของศิลปวัตถุไว้เบื้องล่าง เกิดเป็นความเสื่อมของความงามตามแบบโบราณที่ค่อยๆ คลี่คลาย ถดถอยจนหมดสิ้นตามกาลเวลาและค่านิยมแห่งยุคสมัย แสดงให้เห็นความเสื่อมที่แท้จริงตามปรัชญาที่ว่าด้วยด้วยความเป็นอนัตตา ที่ทุกสิ่งล้วนแตกดับไปตามกาลเวลาสู่สิ่งสุดท้ายคือความว่างเปล่าอันเป็นนิรันดร์

เทคนิคที่ใช้ในการสร้างสรรค์ ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 ใช้วิธีการขึ้นโครงสร้างด้วยแท่งโคมทรงกระบอก ผสานเข้ากับเสาไม้เก่า ด้วยการเชื่อมรอยต่อด้วยการฉาบปูน โดยสร้างรอยแตกร้าวผุกร่อนในชั้นที่สองตกแต่งพื้นของเสาให้มีความเรียบ และทาสีด้วยสีแดงชาดเพื่อเป็นสีพื้น หลังจากนั้นสร้างลายฉลุทองเพื่อเป็นรายละเอียดชั้นที่สามสร้างผิวของเสาให้มีความเรียบเนียน โดยใช้สีขาวเป็นสีพื้นจากนั้นประดับด้วยลายประจำยามนูนต่ำ และกระจัดจางโดยออกแบบให้ลายสอดคล้องกันโดยตลอด ในชั้นที่สี่ขึ้นรูปด้วยแผ่นไม้ให้มีรูปทรงเป็นเสาสี่เหลี่ยมตามแบบสถาปัตยกรรมยุโรปประดับด้วยคิ้วบัวมุมเสา ซึ่งปล่อยให้พื้นผิวเสาเป็นสีขาวเกลี้ยงไม่มีลายประดับเมื่อได้เสาที่เสร็จสมบูรณ์จำนวน 6 ต้น จึงทำการติดตั้งลายไฟเก่าทอวัสดุภัณฑ์ก่อสร้างสมัยใหม่ ชิ้นส่วนโลหะต่าง ๆ เพื่อเชื่อมผสานรูปทรงและย้อมสีสร้างความเก่าให้กับตัวผลงานให้เกิดเป็นเอกภาพในตัวผลงาน

วิธีการนำเสนอ ผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 จัดแสดงในรูปแบบสามมิติ โดยจัดวางแบบแปรผันตามพื้นที่ ด้วยการวางเสาจำนวนหกต้นโดยมีจังหวะที่ห่างกัน 1.5 เมตร โดยวางเป็นแนวลึกจำนวนสามคู่เป็นการใช้ขนาดและจังหวะของเสาตามสัดส่วนจริงที่สามารถเข้าผลงานด้วยการเข้ามาภายในได้เป็นการพัฒนารูปแบบการนำเสนอผลงานที่เพิ่มปฏิสัมพันธ์ทางอารมณ์ความรู้สึกได้อย่างกลมกลืนมากขึ้น

ภาพที่ 35 ภาพร่างผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4
 ชื่อผลงาน “ซ้อนทับ หมายเลข 2”
 ปี พ.ศ. 2562
 เทคนิค สื่อผสม
 ขนาด แปรรูปตามพื้นที่
 ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 36 ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 (ด้านข้าง)

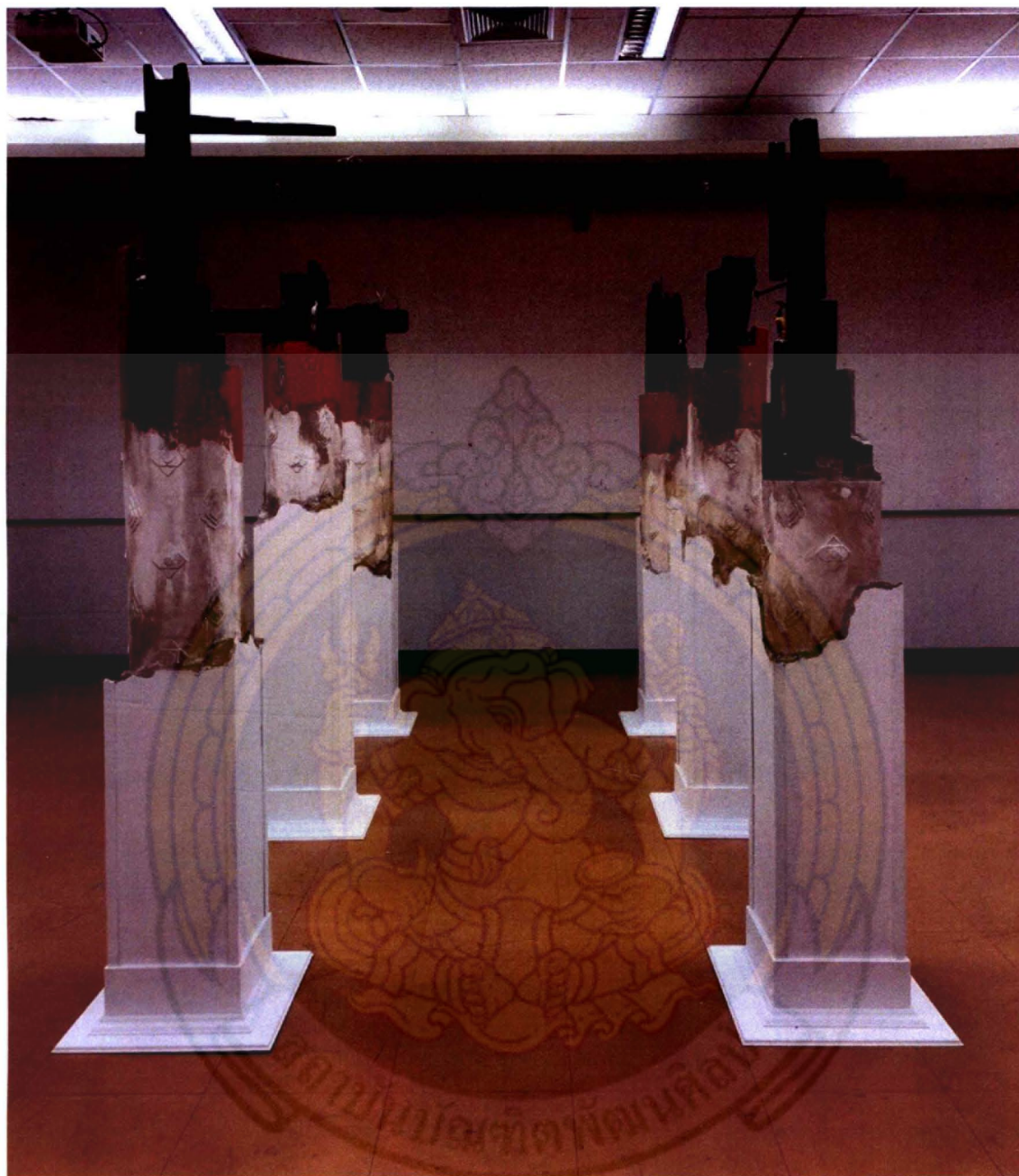
ชื่อผลงาน “ซ็อนท๊ับ หมายเลข 2”

ปี พ.ศ. 2562

เทคนิค สื่อผสม

ขนาด แปรผันตามพื้นที่

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ภาพที่ 37 ภาพผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่ 4 (ด้านหน้า)

ชื่อผลงาน “ซ็อนท๊ับ หมายเลข 2”

ปี พ.ศ. 2562

เทคนิค สื่อผสม

ขนาด แปรผันตามพื้นที่

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

การสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์เป็นการศึกษาสร้างสรรค์วิเคราะห์และแสดงออก โดยมีกระบวนการทางความคิดอย่างที่มีระเบียบแบบแผนประกอบกับการนำทฤษฎีทางวิทยานิพนธ์และหลักปรัชญาเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ทั้งนี้มีการสืบค้นข้อมูลทั้งในประเทศและต่างประเทศ โดยมีศิลปินที่ผู้สร้างสรรค์ได้รับอิทธิพลทั้งทางรูปแบบและแนวความคิดเป็นสิ่งขับเคลื่อนในการพัฒนาผลงานให้มีความเป็นเอกภาพรวมถึงวิธีการศึกษารูปแบบวิธีการนำเสนอผลงานวิทยานิพนธ์ต้องผ่านการชี้แนะวิพากษ์วิจารณ์จากคณาจารย์ผู้ทรงคุณวุฒิด้านทัศนศิลป์ให้เกิดการพัฒนาอย่างเหมาะสม เพื่อคุณภาพของผลงานวิทยานิพนธ์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตน ดังต่อไปนี้

4.4 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์

ตารางที่ 11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

เรื่อง	การวิเคราะห์
1. วิเคราะห์แนวความคิดด้วยกรอบทฤษฎีหลัก “ไตรลักษณ์”	การสร้างผลงานวิทยานิพนธ์ ทั้ง 4 ชิ้น ล้วนผ่านการค้นคว้าทดลองและพัฒนาในเรื่องของเทคนิควิธีการวัสดุในการสร้างสรรค์ การนำเสนอเพื่อแสดงออกถึงแนวความคิดหลักคือ “กฎไตรลักษณ์” อันกล่าวถึงความเป็นธรรมดาของทุกสรรพสิ่งที่ล้วนแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับสิ้นไป ผลงานชิ้นที่ 1 แสดงออกถึงความเสื่อมสลาย ตามมิติแห่งวันเวลา ที่สร้างความผูกพันเสื่อมโทรมแม้แต่สิ่งล้ำค่าอันบ่งบอกความศิวิไลแห่งอารยธรรม ก็ไม่อาจหนีพ้น หลงเหลือเพียงความงามในรูปของริ้วรอยกตกร่อนที่ธรรมชาติเป็นผู้รังสรรค์ ผลงานชิ้นที่ 2 แสดงออกถึงความเสื่อมสลาย โดยถูกกระทำด้วยมิติแห่งกาลเวลาเป็นผลพวงจากธรรมชาติและวิถีชีวิตวัฒนธรรมเกิดเป็นการซ้อนทับกันของยุคสมัยเกิดเป็นความขัดแย้งของรูปลักษณ์ แต่ปรากฏเป็นความงามในด้านการสอดประสานของรูปทรงสีสัมผัสที่เสื่อมโทรมหม่นหมองที่บอกเล่าถึงคุณค่าแห่งวันเวลา ผลงานชิ้นที่ 3 แสดงออกถึงมิติของความเสื่อมสลายที่ก่อให้เกิดสุนทรียภาพทางวิทยานิพนธ์แม้สิ่งทั้งดงามและทรงคุณค่าเพียงใด ก็ไม่อาจหลีกเลี่ยง ความเสื่อม เมื่อสิ่งหนึ่งเสื่อมไปก็จะเกิดสิ่งใหม่ขึ้นทดแทนตามกฎแห่งการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ทั้งไว้ซึ่งความงามทางพุทธปรัชญา แสดงให้เห็นการซ้อนทับแห่งห้วงวันเวลาโดยมีวัตถุที่ปรากฏตามยุคสมัยเป็นผู้บอกเล่าเรื่องราวอันเป็นคุณค่าทางความงามที่แท้จริง

ตารางที่ 11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” (ต่อ)

เรื่อง	การวิเคราะห์
	ผลงานชิ้นที่ 4 แสดงออกถึงการเสื่อมสลายของสถาปัตยกรรมที่หลงเหลือให้เห็นเพียงสุนทรียภาพแห่งความงามตามพุทธปรัชญา โดยมีภาพความทรงจำเป็นตัวกระตุ้นเตือนให้ระลึกถึงสิ่งที่เคยดำรงอยู่ เคยดำรงความแข็งแรงเป็นตัวแทนแห่งความมั่นคงในอุดมคติและเมื่อถึงวาระที่กาลเวลาจะพรากความงามสง่าที่เคยมีอยู่นั้นไปแม้จะเป็นเสาหลักที่มั่นคงเพียงใด ก็ต้องดับสิ้นไปเป็นธรรมดา
2. วิเคราะห์แนวความคิดด้วยกรอบทฤษฎีของ “วาปี-ชาปี”	การสร้างผลงานวิทยานิพนธ์ ทั้ง 4 ชิ้น ล้วนผ่านการค้นคว้าทดลองและพัฒนาในเรื่องของเทคนิควิธีการวัสดุในการสร้างสรรค์ การนำเสนอเพื่อแสดงออกถึงแนวความคิดตรง ตามหลักปรัชญา “วาปี-ชาปี” ที่บรรยายถึงลักษณะแห่งความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ ผลงานชิ้นที่ 1 แสดงออกถึง ความงามในความไม่สมบูรณ์แบบตามหลักปรัชญา “วาปี-ชาปี” ในมุมมองของรูปทรงของซากสถาปัตยกรรมที่ผู้พังแตกหัก และคราบความหม่นหมองบนชิ้นส่วนที่แตกหักที่บ่งบอกความเก่าแก่ตามกาลเวลา ผลงานชิ้นที่ 2 แสดงถึงความงามในความไม่สมบูรณ์แบบตามหลักปรัชญา “วาปี-ชาปี” โดยการใช้วัสดุไม้เก่าชิ้นส่วนของเรือนไม้โบราณ ที่ผู้พังทิ้งร้างนำมาประกอบรูปทรงที่แหวกเว้าผสานกับร่องรอยการแตกหักของการก่ออิฐถือปูน และแสดงคุณค่าของลวดลายประดับที่เลือนรางแต่คงไว้ซึ่งความงดงาม ผลงานชิ้นที่ 3 แสดงถึงความงามในความเสื่อมสลายด้วยรูปทรงที่ไม่สมบูรณ์แบบของหน้าบันเรือนไทย ที่ผุกร่อนตามกาลเวลาที่แสดงรูปทรงที่ไม่สมบูรณ์ขาดวิ่น ผสมผสานกับวัตถุสมัยใหม่ที่แทรกตัวอยู่ในความเก่าอย่างขัดแย้ง เกิดเป็นความไม่สมบูรณ์แบบที่แสดงตัวจากผ่านมิติแห่งยุคสมัย ผลงานชิ้นที่ 4 แสดงถึงความงดงามในความไม่สมบูรณ์แบบตามหลักแห่ง “วาปี-ชาปี” ด้วยรูปทรงเสาของสถาปัตยกรรมที่แตกหักเหลือเพียงเศษซากแต่ยังคงเห็นลวดลายประดับที่ถูกกลบทับและเลือนลางด้วยการกระทำของธรรมชาติโดยมีวันเวลาเป็นตัวขับเคลื่อนและเน้นย้ำในคุณค่าแห่งวัตถุสถานอันทรงคุณค่าทางความรู้สึก

ตารางที่ 11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” (ต่อ)

เรื่อง	การวิเคราะห์
3. วิเคราะห์ตามหลักทัศนธาตุอันประกอบไปด้วย 3.1 รูปทรงและขนาด (Shape/Form)	รูปทรงของผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 เป็นรูปทรงที่เป็นเหลี่ยมแสดงความ เป็นรูปทรงที่สมมาตรของสถาปัตยกรรม ซึ่งถูกสลายรูปทรงให้เกิดการแตกหัก ผุกร่อนเพื่อสร้างความรู้สึกลมกลืน รวมทั้งมีการใช้การวางแนวตั้งของรูปทรง สถาปัตยกรรมเพื่อให้เกิดมวลที่มีความมั่นคงและมีการกระจายขึ้นส่วนออก โดยรอบ เพื่อกระจายน้ำหนักของผลงาน รูปทรงของผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 เป็นรูปทรงที่เป็นเหลี่ยมของผาผ่นัง เรือนไทย โดยนำมาคลี่คลายรูปทรงโดยการเข้าสลักไม้ให้เข้าจังหวะการยื่นตัว ออกจากรูปทรงหลัก และมีช่องเจาะทะลุ เพื่อให้เกิดการกระจายน้ำหนักของ รูปทรง ในส่วนของเส้นภายในงานเป็นลักษณะเส้นตรงที่เกิดจากแนวไม้ ทำให้ งานมีความรู้สึกมั่นคง แข็งแรงตามแบบสถาปัตยกรรมไทย รูปทรงของผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 มีการใช้รูปทรงสามเหลี่ยมหน้าจั่วเป็น รูปทรงหลักในการสร้างสรรค์ผลงานทำให้เกิดความรู้สึกเบา ลอย และมีการ กระจายน้ำหนักโดยการให้แนวของชิ้นส่วนไม้ที่เป็นแนวตรงที่มีความสมมาตร เป็นส่วนสร้างความรู้สึกมั่นคงแข็งแรง ในส่วนของการลดความแข็งกระด้างของ รูปทรงใช้ในการเจาะทะลุ ร่วมกับการนำรูปทรงของโลหะที่มีเป็นตะแกรงมา เป็นส่วนประกอบ เพื่อเสริมสร้างมิติให้กับชิ้นงาน รูปทรงของผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 ได้นำรูปทรงกระบอกของเสาจำนวน 6 แท่ง นำมาสร้างสรรค์เป็นรูปทรงหลักของผลงาน โดยการตั้งเป็นแนวตั้งใน รูปแบบของผลงาน 3 มิติ ด้วยการจัดวางด้วยจังหวะที่เท่ากัน เกิดเป็นเส้นตรง ที่ให้ความรู้สึกนิ่งสงบมั่นคง และให้รูปทรงของแนวไม้ประกอบเข้ากับหัวเสา เป็นแนวนอนเพื่อเชื่อมต่อกันระหว่างเสาเพื่อกระจายน้ำหนักของเส้นตั้ง ทำให้ ลดความแรงของเส้นและสร้างความสมดุลในผลงาน

ตารางที่ 11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” (ต่อ)

เรื่อง	การวิเคราะห์
3.2 สี (Color)	ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ผลงานใช้พื้นสีขาวเป็นสีรองพื้นประดับด้วยการเขียนลายไทย และภาพจิตรกรรม ประกอบในบางส่วนเพื่อแทรกโทนสีให้ผลงานมีมิติมากขึ้น ภาพรวมของผลงานสร้างปฏิกิริยากับความเก่าเป็นสีเทาและสีดำ แสดงถึงความเสื่อมสลายผุพัง ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 มีการใช้สีโทนเข้ม เช่น สีน้ำตาลและสีดำจากเนื้อไม้เป็นสีชั้นแรก ผสมผสานกับการใช้สีขาวหม่นของปูนเพื่อสร้างความสมดุลในผลงาน ร่วมกับการใช้สีทองเพื่อเพิ่มมิติให้กับผลงาน ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 โครงสร้างสีโดยรวมเป็นโทนสีน้ำตาลเข้มของเนื้อไม้เก่า และจากเคลือบสนิมบนโลหะ ตัดด้วยสีของปูนขาวและปูนซีเมนต์เพื่อกระจายค่าน้ำหนักให้เกิดความสมดุลโดยมีสีทองและความมันเงาของผิวโลหะเป็นตัวเชื่อมระหว่างสีเข้มกับสีอ่อนในตัวผลงาน ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 ใช้โทนสีขาวเป็นโทนหลักของผลงานผสมกับการนำสีน้ำตาลเข้มของเสาไม้เก่าเป็นตัวเพิ่มค่าน้ำหนักให้เกิดความสมดุล โดยมีส่วนของสีแดงและสีทองเป็นตัวเชื่อมระหว่างโทนสีเข้มและสีอ่อน ทำให้ผลงานมีสีสันและมีมิติที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น
3.3 พื้นที่ว่าง (Space)	ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 และ 4 มีการวางจังหวะให้ผลงานติดตั้งกับพื้นราบโดยกระจายรูปทรงรองออกมารอบข้างรูปทรงหลักเพื่อให้พื้นที่ว่างเป็นส่วนหนึ่งของผลงานและทำให้รูปทรงประธานเกิดความชัดเจน และเป็นจุดดึงดูดสายตา ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 และ 3 พื้นที่ว่างได้มีบทบาทในเรื่องการขับเน้นตัวผลงานให้เกิดความชัดเจนนอกจากนี้ผลงานยังมีจังหวะที่เจาะทะลุรวมทั้งมีรูปทรงที่แสดงความไม่สมบูรณ์ พื้นที่ว่างจึงมีผลที่ทำให้ตัวให้ความรู้สึกเบาลอยไม่มั่นคง ทำให้เกิดสุนทรียภาพได้อย่างลงตัว

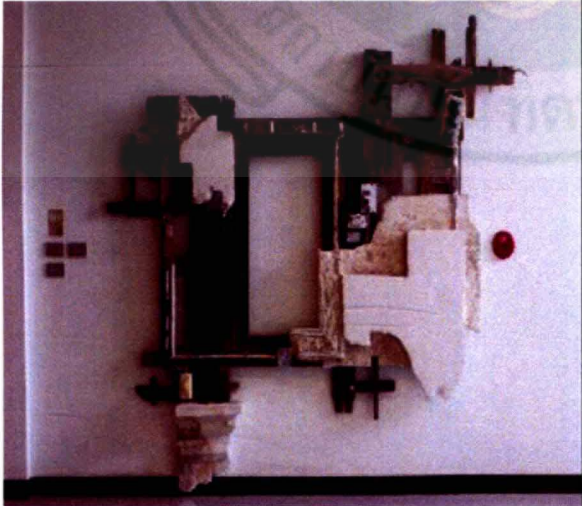
ตารางที่ 11 วิเคราะห์วิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” (ต่อ)

เรื่อง	การวิเคราะห์
3.4เทคนิค วิธีการ (Techniques)	ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 1 ได้รับแรงบันดาลใจจากซาก ปรัชหักพังของสถาปัตยกรรม นำไปสู่การใช้เทคนิควิธีการเชิงช่าง งานขึ้นรูป งานปั้น เป็นเทคนิคหลักร่วมด้วยกับการเขียนจิตรกรรมไทยด้วยสีฝุ่น เพื่อสร้างลายประดับทำให้ผลงานมีรายละเอียดที่น่าสนใจมากยิ่งขึ้น ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 มีการปรับปรุงเทคนิควิธีการให้มีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้นเริ่มมีการนำวัสดุจริงที่มีความเก่าตามธรรมชาติจากสถานที่มาพัฒนาใช้กับตัวผลงาน ทั้งเทคนิคการใช้ไม้ เข้าสลักไม้ การนำสีทองเข้ามารวม เพื่อเพิ่มมิติของผลงาน ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 3 เป็นการต่อยอดการใช้เทคนิควิธีการจากผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 2 โดยพัฒนารูปแบบให้มีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น มีการหยิบยกรูปทรงสามเหลี่ยมของหน้าบันที่มีรูปทรงสมมาตร ให้ความรู้สึกลึกซึ้ง และเบาโล่ง มาสร้างสรรค์ผลงานที่แสดงถึงกลิ่นไอของความเป็นไทยที่ชัดเจน ผลงานวิทยานิพนธ์ ชั้นที่ 4 มีการนำผลการทดลองทางเทคนิคในการปฏิบัติงานนำมาคลี่คลายให้เกิดความลงตัว เริ่มตั้งแต่การเขียนภาพต้นแบบ การเลือกใช้อุปกรณ์ประกอบถึงวัสดุที่ใช้ในผลงานเกิดจากการวิเคราะห์ การปฏิบัติงานในส่วนของผลงานวิทยานิพนธ์และผลงานก่อนวิทยานิพนธ์ซึ่งยังพบความไม่ลงตัวมีบางจุดมากไปน้อยไป ขาดความสมดุล จึงนำข้อด้อยต่าง ๆ มาปรับปรุงพัฒนาในผลงานวิทยานิพนธ์ชั้นที่4 ทำให้มีความสมบูรณ์มากขึ้นตามลำดับ

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

ตารางการแก้ปัญหา ผลงานสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์

ตารางที่ 12 การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	
ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 1 	ปัญหา ผลงานมีความเปราะบางผิวด้านนอกกะเทาะเนื่องจากปูนฉาบไม่สามารถเกาะบนผิวโฟมได้ รูปทรงของผลงานยังสื่อสารถึงความงามแห่งความเสื่อมสลายได้ไม่ชัดเจน ภาพรวมของผลงานยังยึดติดกับความเป็นจริงมากเกินไป รวมทั้งการนำภาพจิตรกรรมมาประกอบกับผลงานยังขาดการเชื่อมโยงที่เหมาะสม การแก้ไขปัญหา ในผลงานชิ้นต่อมาจึงนำวัสดุจริงที่ให้ความรู้สึกเก่าตามธรรมชาติมาใช้ในส่วนขององค์ประกอบมีการศึกษาเจาะลึกและคลี่คลายรูปทรงโดยใช้การซ้อนทับกันของวัสดุมาช่วยลดความแข็งกระด้างในตัวผลงาน
ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 2 	หลังจากปรับปรุงแก้ไขปัญหาในการทำงานในผลงานชิ้นที่1 ภาพรวมของผลงานวิทยานิพนธ์ ชิ้นที่ 2 มีความลงตัวมากขึ้นแต่ยังคงพบ ปัญหา ในเรื่องการนำเสนอผลงาน เนื่องจากต้องติดตั้งบนผนัง ด้วยผลงานที่มีน้ำหนักมากและไม่มีจุดรับน้ำหนักที่สามารถวางงานได้ ทำให้เกิดปัญหาในการติดตั้งและจัดเก็บ การแก้ปัญหา คือการเพิ่มชิ้นส่วนที่สามารถรับน้ำหนักของงานได้ในขณะวางกับพื้น และทำขาจับที่แข็งแรงเพื่อยึดติดกับผนังด้วยน็อตขนาดใหญ่

ตารางที่ 12 การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” (ต่อ)

การแก้ปัญหาในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”	
ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 3 	ปัญหา เนื่องด้วยการนำไม้เก่ามาเป็นวัสดุหลักและพยายามนำชิ้นส่วนโลหะเข้ามาใช้ร่วมในผลงานจึงเกิดปัญหาเรื่องความลงตัวของผลงานเพราะในบางส่วนของวัสดุไม่สามารถเข้ากันได้ ในด้านของขนาดของผลงานที่ใหญ่ เพราะต้องใช้สัดส่วนของหน้าบันเรือนไทยก็เป็นส่วนที่ทำให้เกิดปัญหาเรื่องติดตั้งผลงานและการขนย้าย การแก้ปัญหา ในส่วนของวัสดุไม้และโลหะที่ไม่สามารถเข้ากันได้ จึงใช้สีของสนิมเข้ามาช่วย และในเรื่องของขนาดผลงานที่ใหญ่ จึงมีการออกแบบให้แยกประกอบได้ เพื่อสะดวกต่อการติดตั้งเคลื่อนย้ายผลงาน
ผลงานวิทยานิพนธ์ชิ้นที่ 4 	ปัญหาที่ เกิดขึ้นกับผลงานคือเรื่องของจำนวนของเสาที่มีจำนวนน้อยไป และด้านรายละเอียดที่ประดับตกแต่งยังขาดความลงตัวรวมทั้งการเชื่อมต่อกันของการซ้อนทับในบางตำแหน่งยังขาดความกลมกลืนทำให้แสดงเนื้อหาในเรื่องความเสื่อมสลายได้ไม่ชัดเจน ในการจัดการและแก้ปัญหา หลังจากได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ผู้สอน จึงแก้ไขเรื่องรูปทรงของเสา และเพิ่มเติมรายละเอียดในผลงานเพื่อเพิ่มและส่งเสริมให้ผลงานมีความน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

ที่มา : ผู้สร้างสรรค์

4.5 การวิเคราะห์ผลงานวิทยานิพนธ์ในภาพรวม

แนวคิด (Coucept)

ผู้สร้างสรรค์มีความประทับใจในธรรมชาติของความเป็นไปของสรรพสิ่งต่าง ๆ ที่ล้วนเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลา ให้เห็นถึงความเสื่อมไปของโบราณสถาน สถาปัตยกรรม รวมถึงงานพุทธศิลปะต่าง ๆ ที่บอบสลาย ผุพังทั้งตามธรรมชาติและการทับซ้อนกันของวิถีชีวิต วัฒนธรรม เนื่องจากการเปลี่ยนไปของยุคสมัย ที่ทั้งร่อยรอยความงามตามหลักพุทธปรัชญาในรูปแบบของความเสื่อมสลาย อันเป็นความจริงสูงสุดของทุกสรรพสิ่ง

วิเคราะห์ด้านเนื้อหา (Content Analysis)

ผลงานวิทยานิพนธ์แสดงออกถึงความซาบซึ้งในสัจธรรมของชีวิต โดยการบอกเล่าเรื่องราวผ่านความเสื่อมสลายของสถาปัตยกรรมทางพุทธศาสนา โบราณสถาน และงานศิลปกรรมไทยที่เดินผ่านวันเวลา ผ่านการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย เกิดเป็นรื้อรอยของความผุร่อนที่ปรากฏความงามตามธรรมชาติ สะท้อนให้ผู้พบเห็นตระหนักถึงความไม่เที่ยงแท้ของชีวิต ออกในรูปผลงานศิลปะเชิงลบในรูปสื่อผสม ทั้ง 2 มิติ และ 3 มิติ ด้วยการจัดวางและจัดสรรตามพื้นที่ที่สื่อความหมายด้วยการแทนค่าด้วยสัญลักษณ์เพื่อกระตุ้นเตือนให้เห็นว่า ทุกสิ่งไม่มีอะไรตั้งอยู่ได้ชั่ววันรันดร์ ล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปเป็นธรรมดา

วิเคราะห์ด้านวัสดุ (Material analysis)

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ “สุนทรีภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ในขั้นต้นผู้สร้างสรรค์ได้ใช้การจำลองวัตถุต่าง ๆ ด้วยวัสดุสมัยใหม่เพื่อแสดงให้เห็นถึงรูปทรงที่ไม่สมบูรณ์ มีความแตกหักผุพัง เพื่อแสดงถึงความเป็นอนัตตาของทุกสรรพสิ่ง ในขั้นต่อมาจึงพัฒนาในเรื่องของการใช้วัสดุ โดยการนำวัสดุจริง เช่น เสาเรือนเก่า หน้าบันไม้เก่าและวัตถุต่าง ๆ ที่เป็นเศษซากจากสถาปัตยกรรมที่มีความเก่าแก่ตามธรรมชาติ ซึ่งสามารถแปรเปลี่ยนสภาพได้ในตัวเองทั้งทางด้านรูปทรง พื้นผิว สีของวัสดุ รวมถึงลักษณะของการผุร่อนอันแสดงถึงความไม่จีรังยั่งยืนในตัวมันขึ้นนำให้เห็นถึงแก่นแท้ในความงามที่ปรากฏชัดอยู่ภายในความไม่สมบูรณ์แบบ

วิเคราะห์กระบวนการ (Process Analysis)

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรีภาพแห่งความเสื่อมสลาย” เริ่มต้นจากมองเห็นวัตถุโบราณจนนำไปสู่ภาพแห่งสถาปัตยกรรมอันมีมุมมองที่กว้างขึ้น สังเกตเห็นมุมมองของความเสื่อม จึงเกิดเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงาน นำไปสู่การหิยบกแ่งมุมต่าง ๆ นำมาวิเคราะห์และสร้างเป็นรูปแบบผลงานเฉพาะตัว โดยพัฒนาและปรับปรุงทั้งทางแนวความคิด วัสดุ และวิธีการอย่างต่อเนื่อง รวมทั้งมีการทดลองรูปแบบการนำเสนอผลงานในรูปแบบ 2 มิติ และ 3 มิติ เพื่อสนับสนุนลักษณะของศิลปะในรูปแบบสื่อผสมให้มีความลงตัวมากที่สุดเพื่อสื่อสารอัตลักษณ์แห่งความงามในความเสื่อมสลายได้อย่างมีสุนทรีภาพตามความตั้งใจของผู้สร้างสรรค์

ปัญหาในการสร้างสรรค์ (Creative Problems)

ปัญหาที่พบในช่วงแรก

ในช่วงเริ่มต้นของการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ พบปัญหาในเรื่องความชัดเจนของตัวผลงานกับแนวความคิดซึ่งทั้งเรื่องของรูปแบบของผลงานและวัสดุยังไม่สามารถตอบโจทย์ในเรื่องของความเสื่อมสลายได้ ผลงานยังไม่สามารถสร้างความรู้สึกละเอียดอ่อนอารมณ์กับผู้ชมได้ เนื่องด้วยองค์ประกอบขนาดของผลงานยังขาดความสมดุลและวัสดุที่นำมาใช้ยังให้ความรู้สึกว่าเป็นการจำลองขึ้นมามากเกินไปไม่สามารถแสดงความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ ตามแนวความคิดของ วาปี-ซาปี ได้ หลังจากการปรับปรุงพัฒนาการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ให้มีความสมบูรณ์มากขึ้น เนื่องจากมีการใช้วัสดุที่มีน้ำหนักมากทำให้ประสบปัญหาในการตั้งแขวนผลงานเพื่อจัดแสดง

ข้อดี ตลอดกระบวนการสร้างสรรค์วิทยานิพนธ์ได้เกิดการฝึกฝน ทดลอง ปฏิบัติ และวิเคราะห์อย่างเป็นระบบทำให้เกิดลักษณะเฉพาะตน ในผลงานเป็นความพิเศษในตัวผลงานที่แสดงออกถึงสุนทรียภาพอย่างลงตัว สามารถถ่ายทอด อารมณ์ ความรู้สึกของผู้สร้างสรรค์สู่ผลงานได้ตามจุดมุ่งหมาย

ในการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ผู้วิจัยได้ถ่ายทอดประสบการณ์ผ่านมุมมองที่มีความซาบซึ้งในหลัก ไตรลักษณ์อันเป็นความจริงสูงสุดของชีวิต โดยการผ่านกระบวนการค้นคว้า ทดลอง เทคนิคกระบวนการรวมถึงการจัดวางการสร้างสรรค์งานอย่างเป็นขั้นตอน รวมถึงการเลือกสรรวัสดุที่นำมาใช้ในการสร้างสรรค์เพื่อเป็นเครื่องมือสื่อสารแนวความคิดให้เกิดความสมบูรณ์ที่สุดอย่างเป็นกระบวนการด้วยการคิดวิเคราะห์ที่เป็นระบบ เพื่อให้สอดคล้องกับแนวความคิดหลักในเรื่อง “ไตรลักษณ์” ที่กล่าวถึงสัจธรรมแห่งทุกสรรพสิ่ง และแนวความคิด รอง คือหลักปรัชญาความงามแบบ “วาปี-ซาปี” อันว่าด้วยความงามในความไม่สมบูรณ์แบบ เพื่อเป็นสิ่งจุดประกายให้ผู้คนตระหนักรู้ และเข้าใจความเป็นไปในกฎแห่งชีวิต

บทที่ 5

สรุปผลประเมินงานการสร้างสรรค

จากสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ผู้วิจัยมีจุดประสงค์เพื่อนำเสนอแนวความคิดของการพิจารณาแก่นแท้ของสังขารธรรมทุกสรรพสิ่งโดยมุมมองแห่งความงามอันเป็นอิสระ โดยปราศจากการกระทำใด ๆ ของมนุษย์ ทุกสภาวะการเปลี่ยนแปลงที่นำมาซึ่งความเสื่อมที่สร้างสรรค์ไว้รอยความงาม จากการผ่านวันเวลา ด้วยการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์ในชุด “สุนทรียภาพในความเสื่อมสลาย” ในรูปแบบของการสร้างสรรค์ผลงานสื่อผสม เพื่อถ่ายทอดความงามแห่งไว้รอยของรูปทรงอันเสื่อมสลายพุดังตามกาลเวลา

5.1 สรุปแนวความคิดในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

เป็นการสร้างสรรค์ที่มุ่งเน้นไปที่แนวคิดในเรื่องของความไม่สมบูรณ์ ความเสื่อมโทรม เสื่อมสลาย ที่นำมาเป็นแรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์ผลงานสื่อผสม ที่ประกอบด้วยวัสดุประเภทปูน ไม้ และวัสดุจริงที่หาได้จากสถาปัตยกรรม สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย ในระยะการสร้างสรรคผลงานชิ้นแรกจนถึงผลงานชิ้นสุดท้าย ได้มีการพัฒนารูปแบบและแนวความคิดที่ลึกซึ้งและชัดเจนขึ้นเป็นลำดับอย่างต่อเนื่อง โดยการใช้ประสบการณ์ที่พัฒนาจากการค้นคว้าทดลองทางด้านของทัศนธาตุทางศิลปะและทำการวิเคราะห์วัสดุต่าง ๆ ในการสร้างสรรค์ รวมทั้งกระบวนการจัดการวิธีการทำงานและรวมถึงรูปแบบวิธีการในขั้นการนำเสนอ เพื่อถ่ายทอดแนวความคิดในเรื่องการมองเห็นถึงสังขารธรรม การเข้าใจแก่นแท้ของทุกสรรพสิ่ง ว่าไม่มีสิ่งใดหลุดพ้น จากการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป ตามกฎแห่งไตรลักษณ์ ผ่านมุมมองด้วยความงามจากความไม่สมบูรณ์แบบ ที่สะท้อนถึงหลักปรัชญาในแบบของสุนทรียภาพ “วาปี-ซาปี” อันเป็นเครื่องมือปลอบประโลมจิตใจให้ผู้คนเข้าถึงการปล่อยวาง และดำเนินชีวิตอย่างสมดุลสืบต่อไป

5.2 สรุปเทคนิควิธีในการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย”

จากแนวความคิด ซึ่งผู้สร้างสรรค์ได้นำมาวิเคราะห์และสร้างสรรค์ผลงานด้วยเทคนิคสื่อผสมจาก ปูน ไม้ โฟม เพื่อนำเสนอความงามในรูปทรงที่ไม่สมบูรณ์ ผุดงเสื่อมสลาย โดยการประกอบรูปทรงจากวัสดุทางสถาปัตยกรรม โดยเลือกสรรวัสดุจากความเป็นจริง เช่น เศษซากไม้ และปูนเก่าจากวัด และวัสดุสำเร็จรูป นำมาขึ้นรูปด้วยกรรมวิธีในเชิงช่างไทยโบราณ การเข้าไม้ ร่วมกับการฉาบปูนตามสูตรโบราณเข้ากับปูนซีเมนต์ที่นิยมใช้ในการก่อสร้างอาคารในยุคปัจจุบัน โดยนำเสนอด้วยโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมโบราณในบางส่วน ที่มีการทำจำลองขึ้นมาเพื่อแสดงออกให้ผู้คนเห็นถึงความเสื่อมสลาย การแปรเปลี่ยนไปตามเวลาของทุกสรรพสิ่ง ไม่มีสิ่งใด

หยุดนิ่ง และหยุดยั้งความเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากธรรมชาติ และน้ำมีมนุษย ด้วยการผสานซ้อนทับกันของช่วงเวลา อันแสดงให้เห็นถึงลายละเอียดความงามของร่องรอยของงานประณีตศิลป์ที่ปรากฏความงามบนรูปทรงของวัตถุที่ผูกพันเชื่อมสลาย

5.3 สรุปการนำเสนอวิธีการสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพในความเสื่อมสลาย”

การนำเสนอผลงาน วิทยานิพนธ์นิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพในความเสื่อมสลาย” ประกอบไปด้วยผลงานจำนวน 1 ชุด จำนวนผลงาน 4 ชิ้น ในขั้นตอนสุดท้ายของการสร้างสรรค์ผลงาน คือ การนำเสนอผลงานในรูปแบบของการจัดแสดงงานสื่อผสมสองรูปแบบ ดังนี้

1. การนำเสนอแบบศิลปะจัดวางที่มีการติดตั้งในรูปแบบอิสระแปรผันตามพื้นที่ โดยการแสดงผลงานที่เป็นรูปทรงการเชื่อมสลายของสถาปัตยกรรมทางศาสนาที่มีรูปทรงเป็นชิ้นส่วนอาคารเสาไม้ ก่ออิฐ ก่อปูนที่ผูกพันเชื่อมสลาย สร้างอารมณ์ความรู้สึกของการระลึกถึงสถานที่และวัตถุในทางจําในบริบทของความเป็นจริง โดยมีรูปทรงของผลงานและพื้นที่ว่างเป็นตัวสร้างความรู้สึกของการเชื่อม ภายใต้อพื้นที่ว่าง (space)

2. การตั้งแขวนบนผนัง เป็นการหยิบยกชิ้นส่วนของฝาไม้เรือนไทยหน้าจั่ววัดเก่านำมาสร้างสรรค์โดยการแปรสภาพพื้นที่เพื่อให้เข้ากับแนวคิดของผลงาน รูปทรงวัตถุสมัยใหม่โดยนำมาติดตั้งบนผนัง จัดแสดงเพื่อนำเสนอที่มีความร่วมสมัยโดยการเน้นด้วยพื้นที่สีขาวแสดงถึงความว่างเปล่าอันเป็นจุดสิ้นสุดของทุกสรรพสิ่งที่ล้วนแต่เกิดขึ้นแตกดับไปตามกาลเวลา

5.4 สรุป

เกิดจากการที่ผู้วิจัยมีความรักและศรัทธา และหลงใหลในสถาปัตยกรรม เนื่องด้วยมีความผูกพันกับศิลปกรรมไทยทั้งด้านจิตรกรรมไทย ประติมากรรมไทย และสถาปัตยกรรมไทย จากการลงพื้นที่ศึกษาในระดับอุดมศึกษาในสาขา ศิลปกรรมไทย อันเป็นสิ่งปลูกฝังให้มีความเป็นอนุรักษ์นิยม ดังนั้นเมื่อพบเจอกับซากปรักหักพังของสถาปัตยกรรม และผลงานทางศิลปกรรมอันทรงคุณค่าที่เกิดความเสียหายจากการซ่อมแซม หรืออนุรักษ์ที่ผิดวิธีผิดรูปแบบ ทำให้ผู้สร้างสรรค์เกิดความสะเทือนอารมณ์เป็นความรู้สึกหวงแหนเสียดายในคุณค่าความงาม ที่ถูกทำลายด้วยความตั้งใจและไม่ตั้งใจ ทำให้ผู้สร้างสรรค์อยากอนุรักษ์ในสิ่งเหล่านี้ยังคงอยู่ โดยการสร้างสรรค์ผลงานที่กระตุ้นเตือนให้ผู้คนตระหนักรู้และเห็นถึงคุณค่าของสถาปัตยกรรมไทยอันทรงคุณค่า ถึงแม้กาลเวลาจะทำให้ลักษณะทางกายภาพเกิดความเสียหาย แต่ยังคงเหลือสิ่งที่เป็นความงามอันเป็นสิ่งดั้งเดิมที่ทรงคุณค่า ทำให้ผู้สร้างสรรค์ต้องการสร้างสรรค์ผลงานในหัวข้อสุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลายอันเกิดจากธรรมชาติและฝีมือมนุษย์ด้วยเทคนิคสื่อผสม โดยใช้ ไม้เก่า โปม โลหะ และวัสดุในการก่อสร้างในรูปแบบการนำเสนอแบบจัดวาง

5.5 อภิปรายผล

การสร้างสรรค์ผลงานชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ผู้วิจัยเกิดความประทับใจในรูปทรงของสถาปัตยกรรมและวัตถุที่เกิดจากสภาวะเสื่อมสลาย อันก่อให้เกิดความงามจากธรรมชาติแห่งกาลเวลาที่ผสมผสานกับการซ้อนทับของบริบทของยุคสมัย ที่สะท้อนให้เห็นถึงการไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง ซึ่งแสดงให้เห็นว่าทุกสิ่งย่อมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ สอดคล้องกับหลักพุทธปรัชญาในเรื่องของกฎแห่งไตรลักษณ์ ที่อธิบายถึงสภาพที่เป็นปกติ วิสัยที่เป็นไปตามธรรมชาติ โดยมุ่งเน้นสอนให้มนุษย์ตระหนักรู้และเข้าใจความเป็นธรรมตา คือการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป อันเป็นความจริงสูงสุดแห่งชีวิต (ธรากร จันทะสาโร, 2557) โดยไตรลักษณ์ประกอบด้วย 3 ประการ คือ อนิจจัง คือ การเกิดขึ้น อากาโรที่ไม่ยั่งยืนคงที่ เป็นสภาวะที่เกิดขึ้นแล้วเสื่อมไป เป็นสิ่งที่แสดงถึงความไม่เที่ยงของขันธ์ ทุกขัง คือ การตั้งอยู่ของสังขารทั้งปวง เป็นสภาพการที่แตกดับได้ แสดงถึงความเป็นทุกข์ของขันธ์ และอนัตตา คือ การดับไป การไม่มีตัวตน (มหาวิทยาลัย, 2550) นอกจากนี้ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาในเรื่องของทฤษฎีทางความงามและสุนทรียศาสตร์ที่มีความเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ เพื่อสร้างสรรค์ผลงานอันปรากฏความงามที่เกิดขึ้นบนความสัมพันธ์ สอดคล้องกับหลักทฤษฎีความงาม ของวาปี-ซาปี ที่กล่าวถึงมุมมองในการยอมรับความไม่สมบูรณ์แบบไม่คงทนถาวร และไม่เสร็จสมบูรณ์เป็นการเชื่อมั่นในความงามที่ธรรมชาติมอบให้เพื่อนำไปสู่ความสุขทางจิตใจที่มีคุณค่ากว่าการยึดติดกับความเจริญทางวัตถุ (ปราโมทย์ ปาธานา, 2014) นำไปสู่กระบวนการสร้างสรรค์ผลงานโดยการมุ่งเน้นให้เห็นคุณค่าทางความรู้สึกและหยาบยวักวัตถุที่มีความหมายต่อวัฒนธรรม ความเชื่อ และภูมิปัญญาอันเป็นเอกลักษณ์ของชนชาติไทย แต่ทว่าวัตถุ นั้น ๆ ไม่ได้อยู่ในสภาพที่สมบูรณ์พร้อมสะท้อนให้เห็นถึงความไม่เที่ยงแท้ของสรรพสิ่ง สอดคล้องกับลัทธิศิลปะแนวไม่จีรัง “Ephemeral Arts” เป็นลักษณะของผลงานที่เกิดขึ้นและทำลายตัวเองในเวลา ที่รวดเร็วเป็นงานศิลปะที่แสดงความเป็นชั่วคราว หรือถูกสร้างมาเพื่อการยอมรับว่าจะเกิดการสลายตัว ดังที่นักปรัชญาสารนิยมเชื่อว่าทั้งจิตและสสารดำรงอยู่และเปลี่ยนแปลงไปตามกฎธรรมชาติ (ปวีณา สุธีรางกูล, 2017) จากทฤษฎีที่กล่าวมาเบื้องต้น จึงส่งผลให้เกิดการพัฒนาผลงานประกอบกับการได้รับอิทธิพลทางแนวความคิดในเรื่องของกฎไตรลักษณ์ และการใช้หลักทางพุทธปรัชญาเพื่อการสร้างสรรคผลงานในเรื่องของความเสื่อมสลาย โดยศึกษาจากศิลปิน อาจารย์ศิริะ สุวรรณศรี ซึ่งมีแนวความคิดในเรื่องของยอมรับจากสภาวะแห่งความทุกข์ เป็นการแสดงให้เห็นความงามในความไม่สมบูรณ์แบบที่แม้แต่ความทุกข์ก็เป็นสิ่งที่ไม่เที่ยงแท้เช่นกัน ไม่มีสิ่งใดหนีพ้นกฎเกณฑ์แห่งการเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วแตกดับไป (มันคง, 2017) อีกทั้งยังได้ศึกษาศิลปินจาก ฮวน ซึ่งผู้วิจัยได้รับอิทธิพลทางด้านแนวความคิดในเรื่องการเปลี่ยนแปลงสู่สภาวะอันเป็น อนัตตา โดยกล่าวถึง วิธีแห่งการเปลี่ยนแปลงและสอดแทรกพุทธศาสนาอยู่เสมอ (Murray Whyte, 2012) นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้รับอิทธิพลทางด้านเทคนิค การสร้างสรรค์ผลงานที่นำวัสดุที่ไม่สมบูรณ์

แตกหัก เสียหาย จากการทำลายรูปทรงนำมาใช้ในการแสดงออกถึงแนวความคิดรวมทั้งการรับอิทธิพลจากการนำเสนอผลงานสร้างสรรค์แบบศิลปะจัดวางจากตัวศิลปิน จาง ฮวน อีกด้วย (น้ำอ้อย อ่าวสินธุ์ศิริ, 2007) ในทางเทคนิคของการสร้างสรรค์ผลงานผู้สร้างสรรค์ได้รับแรงบันดาลใจจากรูปทรงที่แตกหัก ฉิดขาด ไม่สมบูรณ์ โดยได้รับอิทธิพลในการศึกษาศิลปิน โมฮามัด ฮาเฟซ ที่สร้างสรรค์ผลงานโดยการรวบรวมวัตถุต่าง ๆ เศษโลหะจากซากบ้านเรือน สถาปัตยกรรมที่เกิดการเสียหายจากการเกิดสงครามกลางเมืองมาใช้ในการสร้างสรรค์ผลงาน (Wellesley, 2013) ส่งผลให้ผู้สร้างสรรค์ได้รับแรงบันดาลใจในเรื่องการนำวัสดุจากสถานที่จริงมาใช้ในการพัฒนารูปแบบผลงานเพื่อสะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึกจากสภาวะที่เกิดขึ้นจริงกับวัตถุนั้น ๆ นอกจากนี้ยังได้รับแรงบันดาลใจด้านเทคนิค วิธีการทำงานที่มีรูปทรงไม่สมบูรณ์จากการศึกษาศิลปิน วาเลรี เฮการ์ตี ที่มีการแสดงออกและสะท้อนถึงความเสื่อมโทรมของสภาพทางสังคมโดยการจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยรูปทรงที่แตกหัก ขาดวิน เสียหาย ที่เกิดจากธรรมชาติ และน้ำมีมนุษย (Time Out Group, 2019) ส่งผลให้เกิดการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในทางเทคนิค วิธีการสร้างสรรค์ผลงาน ชุด “สุนทรีภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ที่แสดงออกด้วยการใช้วัสดุเป็นปัจจัยหลักในเรื่องนำเสนอเรื่องราวและสิ่งที่สำคัญในการนำเสนอผลงานสู่สาธารณชนนั้นผู้สร้างสรรค์ได้ใช้การนำเสนอในรูปแบบศิลปะจัดวาง โดยได้รับอิทธิพลและแรงบันดาลใจจากการศึกษาศิลปิน อาจารย์มณฑิรา บุญมา ซึ่งเป็นองค์ความรู้สำคัญแก่ผู้สร้างสรรค์ในรูปแบบศิลปะจัดวาง และสื่อผสม กึ่งประติมากรรมที่สะท้อนแนวความคิดเกี่ยวกับสภาพสังคมและการลุกคืบของอุตสาหกรรมใต้วิธีการพัฒนาของสังคมในช่วงนั้น ๆ (Artadb, 2018) จากการศึกษาค้นคว้าข้อมูลทั้งหมดในเบื้องต้นถือว่าตรงตามวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดผลงานศิลปะอันมีเอกลักษณ์เฉพาะ โดยนำผลงานเผยแพร่ผ่านสื่อสาธารณะ เช่น การจัดนิทรรศการศิลปะ การจัดตีพิมพ์ผลงานลงสู่สื่อดิจิทัล เพื่อเผยแพร่การนำเสนอบทความวิชาการระดับชาติ เพื่อเป็นประโยชน์และเกิดองค์ความรู้แก่ผู้ที่มีความสนใจในการศึกษาด้านศิลปะและสามารถนำไปพัฒนาต่อยอดในลำดับต่อไป

5.6 ประโยชน์ที่ได้รับจากการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์

จากทัศนคติของผู้วิจัยที่มีความสนใจและประทับใจในการเฝ้ามองความงามในความเปลี่ยนแปลงไปตามธรรมชาติของสิ่งต่าง ๆ ก่อให้เกิดมุมมองในเรื่องของสุนทรีภาพและความซาบซึ้งในคุณค่าของวัตถุต่าง ๆ รอบตัว สู่การสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ที่สะท้อนความงามในรูปแบบเชิงปรัชญาทางพุทธศาสนาโดยใช้หลักการทำงานที่ว่าด้วยการขัดเกลาและใช้ผลงานที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าสะท้อนให้เห็นถึงสัจธรรมในชีวิต สร้างความรู้ ความเข้าใจ จากการคิดวิเคราะห์แยกแยะและปฏิบัติโดยยึดหลักแห่งไตรลักษณ์เป็นที่ตั้งใช้ทัศนธาตุและสุนทรีภาพทางทัศนศิลป์เป็นเครื่องมือใช้ความเสื่อมสลายของวัตถุต่าง เป็นกระจกเงาสะท้อนให้เห็นว่าแท้จริงแล้วทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไปเป็นธรรมดา ไม่มีอะไรจริงยั่งยืน แม้แต่ความงามอันเป็นสิ่งนามธรรมซึ่งเกิดจากจิตอันเป็นสิ่ง

เฉพาะของแต่ละบุคคลก็ไม่อาจหลีกเลี่ยงความแตกดับได้ สุดท้ายแล้วไม่มีอะไรคงอยู่ชั่ววันรันดร์ ฉะนั้นแล้วหากมนุษย์มองความเสื่อมอย่างเข้าใจ ก็จะนำพาการไปสู่การปล่อยวาง การไม่ยึดติดสิ่งใด ก็จะไม่หลุดพ้นจากการถูกรอบงำด้วยความทุกข์ เมื่อจิตใจยอมรับในความเป็นธรรมดาตามนุษย์ผู้นั้นก็จะครองชีวิตได้อย่างสมดุลและมีความสุขตามแต่สิ่งที่ควรจะเป็นดังเป้าประสงค์ของการสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์ “สุนทรียภาพในความเสื่อมสลาย” ชุดนี้

5.7 ข้อเสนอแนะ

ผลงานวิทยานิพนธ์ ชุด “สุนทรียภาพแห่งความเสื่อมสลาย” ผู้วิจัยสามารถนำผลงานมาพัฒนาต่อไปดังนี้

1. การสืบค้นเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นไปด้วยความไม่สะดวก เนื่องจากตัวชีวิตไม่คงที่
2. ควรมีการอนุรักษ์ จัดเก็บในรูปแบบฐานข้อมูล อย่างเป็นระบบ ทั้งข้อมูลรูปภาพ และข้อมูลด้านเนื้อหา
3. วัสดุจริงที่ใช้ในการสร้างสรรค์ผลงานมีความเปราะบางทางกายภาพ ทำให้ยากต่อการเก็บรักษา
4. หัวข้อที่นำมาสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์เป็นประเด็นที่อ่อนไหวสำหรับสังคมไทย

บรรณานุกรม

- ทศพล บริบูรณ์ (2017). **ความทรงจำของวัตถุ**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 20 เมษายน 2561 จาก http://www.thapra.lib.su.ac.th/objects/thesis/fulltext/thapra/Thosapol_Borriboon/fulltext.
- ธรากร จันทะสาโร. (2557). **นาฏยศิลป์จากแนวคิดไตรลักษณ์ในพระพุทธศาสนา**. วิทยานิพนธ์หลักสูตรวิทยานิพนธ์กรรมศาสตรดุษฎีบัณฑิต สาขาวิทยานิพนธ์กรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยวิทยานิพนธ์ศิลปากร.
- น้ำอ้อย อ่าวสินธุ์ศิริ. (2007). **Zhang Huan-Berlin Buddha : ศิลปะแห่งความเป็นอนัตตาและการเข้าถึงสัจธรรม**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2561 จาก <https://prachatai.com/journal/2016/03/64362>
- ปราโมทย์ ปาธานา (2014). **"วาปี-ซาบิ"**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2561 จาก <http://fdesignbasis.blogspot.com/2014/04/japan-design-2-wabi-sabi.html>.
- ปวีณา สุธีรางกูร (2017). **วิทยานิพนธ์แนวไม่จีรังในศิลปะร่วมสมัยของไทย**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 3 เมษายน 2561 จาก <http://www.psgjournalofflinearts.com/sites/default/files/วิทยานิพนธ์แนวไม่จีรังในวิทยานิพนธ์ร่วมสมัยของไทย>.
- ปิยะแสง จันทวงศ์ไพศาล (2016). **มันดาลา : นัยยะแห่งจิตวิญญาณสู่บริบททางศิลปะ**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2561 จาก <http://www.psgjournalofflinearts.com/sites/default/files/มันดาลา%20-%20นัยยะแห่งจิตวิญญาณสู่บริบททางวิทยานิพนธ์%20โดย%20ปิยะแสง%20จันทวงศ์ไพศาล>.
- พัฒนา กิตติอาษา. (2546). **มานุษยวิทยากับการศึกษาปรากฏการณ์โยหะฮาดิตในสังคมไทยร่วมสมัย**. กรุงเทพฯ: ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน).
- มหาวงศ์ ชาญบาลี (2550). **ไตรลักษณ์**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม 2561 จาก <http://www.larnbuddhism.com/visut/3.11.html>.
- มั่งคง. (2017). **บทกวีแห่งความสิ้นหวัง**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 15 มกราคม 2562 จาก <https://forum.munkonggadget.com/detail.php?id=236550>
- Artddb (2018). **ARTIST**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 25 มกราคม 2562 จาก <http://www.rama9art.org/artisan/artddb/artists/home.php?p=profiles&name=Montien%20Boonma>

Dina (2013). **Ephemeral art**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 10 เมษายน 2561 จาก

<https://www.thatcreativefeeling.com/ephemeral-art-what-a-beautiful-thing>

Japanese (2019). **"wabi-sabi"**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 มีนาคม 2561 จาก

<http://fdesignbasis.blogspot.com/2014/04/japan-design-2-wabi-sabi.html>.

MGR (2560) **บทกวีแห่งความสิ้นหวัง**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 17 มกราคม 2562 จาก

<https://mgronline.com/celebonline/detail/9600000064014>

Murray Whyte (2012). **Zhang Huan**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 30 ธันวาคม 2561 จาก

https://www.thestar.com/entertainment/visualarts/2012/05/04/zhang_huan_a_go_shangrila_canadian_opera_company_semele.html

Sivalee (2019) **ความเสื่อมสลายของวัตถุ**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 6 กันยายน 2561 จาก :

<https://www.pinterest.com/sivaleem/>

Time Out Group (2019) **Valerie Hegarty: Altered States**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ วันที่ 8

มกราคม 2562จาก <https://www.timeout.com/newyork/art/valerie-hegarty-altered-states>

Wellesley (2013). **Mohamad Hafez**. ออนไลน์. สืบค้นเมื่อ 28 ธันวาคม 2561 จาก

<https://www.wellesley.edu/events/node/163911>

ประวัติผู้สร้างสรรค์

ชื่อ

นายกิตติพงษ์ ทุมกิง

วัน เดือน ปีเกิด

1 มกราคม 2533

สถานที่เกิด

นครปฐม

ที่อยู่ปัจจุบัน

25 ม.6 ต.บางปลา อ.บางเลน จ.นครปฐม 73130

mai.peejane@gmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2536

โรงเรียนสหบำรุงวิทยา

พ.ศ. 2548

โรงเรียนวัดบางปลา (เมธีจุลารักษ์)

พ.ศ. 2549

โรงเรียนคงทองวิทยา

พ.ศ. 2552

วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี

พ.ศ. 2558

สาขาวิชาศิลปะไทย แขนงวิชา จิตรกรรมไทย

ภาควิชาศิลปะไทย คณะศิลปวิจิตร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

ประวัติการแสดงผลงาน

พ.ศ. 2555

- ร่วมแสดงผลงาน ในงาน จิต ตรี ธาณี เกิดจตุ โรงแรมลิเวอร์ซิดี้

พ.ศ. 2556

- ร่วมแสดง ในงานแสดงผลงานนิสิตนักศึกษา สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์

พ.ศ. 2557

- ร่วมแสดงผลงานโครงการค่ายเยาวชนสร้างสรรค์ผลงานวิทยานิพนธ์
ร่วมสมัย ปี 2557

พ.ศ. 2560

- ร่วมแสดงนิทรรศการ “ด้วยใจภักดิ์ อัครศิลปิน แห่งสยาม”

พ.ศ. 2560

- ร่วมแสดงนิทรรศการ contemporary arts exhibition under
relationship Thai – Vietnam 2017

พ.ศ. 2560

- ร่วมแสดงนิทรรศการวิทยานิพนธ์กรรม ของ คณาจารย์
คณะศิลปวิจิตร สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

ผลงานและเกียรติประวัติ

- พ.ศ. 2555 - รางวัลยอดเยี่ยมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขาวิทยานิพนธ์ไทย วิทยาลัยช่างศิลปสุพรรณบุรี
- พ.ศ. 2553 - ได้รับรางวัล นริศรานุวัตติวงศ์ ประจำปี พ.ศ. 2553
- พ.ศ. 2554 - รางวัลยอดเยี่ยมระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
สาขา วิทยานิพนธ์ไทย “งานวิทยานิพนธ์วัฒนธรรมไทยสี่ภาค”
สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์
- พ.ศ. 2557 - ได้รับคัดเลือกเข้าร่วมโครงการ ค่ายเยาวชนสร้างสรรค์ผลงาน
ศิลปะร่วมสมัย ปี 2557
- พ.ศ. 2557 - ได้รับรางวัล นริศรานุวัตติวงศ์ ประจำปี พ.ศ. 2557
- พ.ศ. 2557 - ได้รับทุนการศึกษาส่งเสริมการศึกษาและสร้างสรรค์ผลงาน
วิทยานิพนธ์ “มูลนิธิรัฐบุรุษ พลเอกเปรม ติณสูลานนท์”

